

جەنگیز ئىتەماتوڧ

جەمىلە

مەنبە ئاقرا ئىقلاڧ

تۇڧىق عەبدول

لە ئىنگلىزىيەدە كوردوۋىيە بە كوردى

www.igra.ablamontada.com

پۇمان

جوانترىن چىرۇكى خۇشەۋىستى لە جىهاندا

ئەم كۆتۈپ

لە ئامادە كۆرۈنۈش پۈتتۈرۈش

(مەسئۇل ئوقۇش ئورمانى)

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

بۇ سەھىپىنى پۈتتۈرۈش:

[/https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada](https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada)

بۇ سەھىپىنى پۈتتۈرۈش:

<http://iqra.ahlamontada.com>

جه‌نگیز ئیتما تۆڤ
١٨١١
جه‌میله

توفیق عه‌بدول
له ئینگلیزییه‌وه کردووێه به کوردی

هه‌ڕێژمی گۆڕخێستانی عێراق
Kurdistan region - Iraq
Council of Ministers

سەرۆکێهێڵی ئەندوومێڵی وەزیران
وەزارەتی رێژبەری و ئه‌وێن
سەرۆکێهێڵی گشتی کۆمەڵگە گشتییەکان
کۆمەڵگە گشتی سەڵاوێکی
بەشی سەیارەن

رئەسە مجلس الوزراء
وزارة الثقافة والشباب
المديرية العامة للمكتبات العامة
المكتبة العامة / السليمانية
ژمارە: ٤٦٢٩
بەروار: ١٩ / ٢ / ٢٠١٩

ژمارە:
ڕۆژ:

٢٧١٩ / گۆڕی

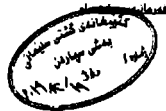
بۆ/ ئاوەڵدی رێژبەری لەدیوان
بایەت / ژمارە سەیارەن

رویتوو

بەشی یاسای چاپەمەڵی ژمارە (١٠) ی سالی ١٩٩٢
ژمارە سەیارەن (٢٧١٦) ی سالی ٢٠١٩ لەڕێخاڵگراوە بۆ گشتی (جەمیلە) کە لە نووسینی (جەنگێر
لەبەتخانە (ه) وه له وەرگێڕانی (توفیق عەبدول) ه، به تێرانی (١٠٠٠) دانە ، کە بایە ئەکە (رۆمان) ه، به
مەرجێک (ه) دانە له کتێبه که بۆ بهشی سەیارەن رەوانە بکۆیت.

له گه‌ڕ رۆژماندا

الان محمد رؤوف
بەشی سەیارەن

لەوێن:

- ١- دهمه‌وێڵی سەیارەن بەم هۆججە ئەسەر کتێبه که چاپ بکۆیت، لەبەرئۆمەریه‌تی گشتی کتێبه‌خانه گه‌سه‌که‌ن (ژمارە سەیارەن) ی سالی ٢٠١٩ ی بەندراوه.
- ٢- ههر چاپه‌خانه‌یه‌ک بایه‌ت له‌ین به ئاوه‌ڵه‌وه‌ی (ه) دانە له کتێبه که، (مەراس سەیارەن) ئاوه‌ڵه‌ن.
- ٣- له‌م نووسراوه‌ سکاڤ بکۆیت وه‌ بوا / لایه‌ری کتێبه که‌دا دایه‌ڵه‌ت .

وێنەیه بۆ/

• یوسەمی سەیارەن

ADIBAN

ناوهندی روشنیبری ئادیبان

بەریوەبەری گشتی: ئارامی مەلا محەممەد

نۆڤتیش: سلیمانی، شەقامی نوبرامیم باشا، فۆلکەکی گۆزەکان، نزیک ناریشی پۆژمەلانی کۆرەن.

بەریوەبەری: 07701974656 - 07501590032 - 07731974646 - 07501696369.

Email: bookadiban@gmail.com

Facebook: <https://www.facebook.com/eadliban/>

ناسنامە ی کتێب

ناوێشان، جەمیلە.

نووسەر، جەنگیز ئیسماتوڤ.

وەرگیرانی، توفیق عەبدول.

هەڵبەری، باشان ئەممەد.

بابەت، ئەدەبیاتی ڕووسی - سەدە 20م.

ژانر، ڕۆمان.

نۆرە ی چاپ، چاپی بەکەم.

پەشتانگە، ناوەندی روشنیبری ئەدیبان.

سانی چاپ، 2020میلادی.

تیراژ، 1000 دانە ی لێ پاکێراوە.

لە بەریوەبەرایەتی گشتی کتێبخانە گشتیەکان، ژمارە ی سپاردنی (2766) سالی (2019) پێ دراوە. ئەم کتێبە لە بلاوکراوەکانی ناوەندی روشنیبری ئەدیبانە، مافی لە چاپدان و کۆپیکردنی پارێزراوە ی ناوەندی روشنیبری ئەدیبان.

جەنگىز ئەيمەتوۋ و ئايدىۋۆلۋىيى ژيان دۆستى و مۇۋاپىيەتى

ئەمەي لىرەدا دەست دەكەم بە نووسىنى؛ شتىكە
ناكرىت وەك مەرج لىي بېوانرىت، بەلام دەتوانم بلىم تا
ئەندازەيەك گىرنگە.

لە كاتى خويندەنەۋەي پۇماندا گىرنگە ئەگەر
دووربەدوورىش بىت؛ بە ناۋى نووسەرەكەي ئاشنا
بىت، ناۋى نووسەر وەك ژياننامەكەي نا، كەي لە دايك
بوو و چ جۆرە كاريكى كردو و كەي چۆتە بەر
خويندن و... ەتد، بەلكو ئاشنابوون بە بىرکردنەۋەي،
چۆنيەتتى داپشتى تىكستەكان، مىژۋوى نووسىنەكەي،
دنيايىنىيەكانى و ئاستى پەنگدانەۋەي ئەو قۇناغەي
تيايدا ژياۋە.

پاستە خويندەنەۋەي پۇمان پىۋىستى بە ژىنگەيەكى
ئارام ھەيە، ئەو ژىنگە ئارامەش شەو و پۇژ ناناسىت،
چونكە تىكەلبوونى خوينەر لەگەل وشە بە وشە و دىر
بە دىر و دىمەن بە دىمەنى پۇمانەكە؛ ئاۋىزانىۋونىكى
پۇچىيانەيە، ئەو سىرووتەي خوينەر تىي دەكەۋىت؛
پۇشنىي و تارىكى دەوروبەرى نابنە گرفت. لەو
پوانگەيەۋەي بە خۇى بزانىت يان نەزانىت؛ بۆتە بەشىك
لە چىنىيى درامايى نىو پۇمانەكە و ھەندىك جارىش

شانبه‌شانی کاراکتیره سهره‌کییه‌کان پئی ده‌کات و له‌گه‌لیاندا ده‌ژی و هه‌ستیان پئی ده‌کات، ئەمه ئەگەر خۆی به کاراکتەری سهره‌کییش نه‌زانیت.

پێک ئا ئیستا که ده‌خوازیت ده‌ست بکه‌یت به‌ خویندنه‌وه‌ی ئەم پۆمانه‌ی جه‌نگیز ئەیتما‌تۆف (جه‌میله‌)، ئەگه‌ریکی زۆر هه‌یه‌ ئەو جووره‌ هه‌سته‌ت لا دروست بێت که ئەم پیاوه‌ قه‌رغیزییه‌ باس له‌ ژیا‌نی تو ده‌کات به‌ هه‌موو هه‌لکشانه‌ و داکشانه‌کانیه‌وه‌.

یه‌کیک له‌ ئەفسوونه‌کانی تیکسته‌ ئەده‌بییه‌کان و پۆمان به‌تایبه‌تی ئەوه‌یه‌ که ده‌یان جوور خویندنه‌وه‌ی بۆ ده‌کریت و هه‌ر خوینه‌ره‌ له‌ سۆنگه‌ی تایبه‌ت به‌ خۆیه‌وه‌ ده‌که‌وێته‌ باسکردنی ئەو تیکسته‌ و له‌ تیگه‌یشتنی خۆیه‌وه‌ پاره‌ی پووداوه‌کان ده‌کات. لی‌ره‌وه‌ سهره‌تا‌کانی نانه‌وه‌ی مشتومپی راسته‌قینه‌ له‌ کۆمه‌لگه‌دا ده‌ست پئی ده‌کات، که هه‌ندیک جار هه‌ژان و پاچله‌کینی کۆمه‌لگه‌ی به‌دوادا دیت.

ئەم نووسه‌ره‌ی وا ئیستا یه‌کیک له‌ کتێبه‌ پر به‌هاکانیست به‌ ده‌سته‌وه‌یه‌ و ده‌خوازیت به‌وردی بیخوینیت‌وه‌؛ هه‌شتا سال له‌سه‌ر ئەم زه‌وییه‌ زامداره‌ ژیا که هه‌ر مرو‌وف خۆی پیلانیان دژی ده‌چنی و ده‌یانگیرا، به‌ بۆمب و مین و کرده‌ قیزه‌ونه‌کانی تریان‌وه‌ برینداریان ده‌کرد.

ژیانی جهنگیز ئەیتماتوف لە (۱۹۲۸) هەو لە
قرغیزستان دەست پێ دەکات، لە ۲۰۰۸ لە نۆرینبۆرگ
لە ئەلمانیا کوتایی دیت.

ئەیتماتوف لە پێناو داکوکیکردن لە مافەکانی مرۆف و
لە مافی بەها بەرزەکانی ژیان و ئەو ژینگەییە مرۆف
دەپاریزیت؛ ژیا، ئەمەش وەهای کردوووە کە پۆمانەکانی
تایبەتمەندیتیی خویان هەبیت و ببە جیهانی و بشچنە
خانەیی ئەو پۆمانانە دەشیت بە پۆمانی مرۆیی
ناودیز بکری.

ئەیتماتوف برۆایەکی تەواوی هەبووە بەوەی گەشتن
بە جیهانییون نییە، ئەگەر پێناسەکانی خۆجیبیوون
ئەزبەر نەکرابن، هەر بۆیە ئەیتماتوف بایەختی زۆری
داوە بە ناوچەکەیی خۆی و باسی لە ژیانە سەختی
نەو لەدوای نەوێ کردوو.

پۆشنیری میلی؛ ژیرخانی پۆمانەکانیەتی، زەمینە
قوولی داھێتە ئەدەبیەکیەتی کە تێگەشتن لێی ئاسان
نییە ئەگەر بیتوو تێگەشتن لە پاشخانی بیرکردنەوێ
قوولی ئەم نووسەرە لای من و تۆی خۆینەر ئامادەیی
نەبیت.

هەر لە پۆمانەکانیدا، کۆمەلگەیی قرغیزستانی خستە
بەردەم ئەزموونی قورسی نوێگەرای. کۆمەلگە و
هەروەهاش ئەو نوێگەرایییە لە هەلکشاندا بوو؛ ئیجگار

لېنك دوور بوون، وهك بلیی هه ریه که یان له دنیای
خویاندا ئیشیان له سهر خویان ده کرد و به بن گویدانه
یه کتر. به لام پیده چیت نوښکه رایى توانیبیتى به تیکو شانى
پاسته قینه ی کاراکته ره کانی ململانیکه ی خوی، له دنیا
باوه که ی کومه لگه ی قرغیزستان بیاته وه.

ئه که رچی ئه م نووسه ره جیهانییه له سهر وهخته کانی
شه پری سارددا ژیاوه و که سیکى ئاگادار بووه له
ورده کارییه کانی، به لام خالی هه ره که وره ی
سه ره که وتنى ئه م نووسه ره ئه وه یه ده رگا و
په نجه ره کانی له ئایدیولوزییه کان داخست و ږیگه ی نه دا
بینه به شیک له ژيانى هه میشه یی پومانه کانی.

پومانى "پوژنیک له سه ده یه ک دریزتر"، چاره نووسی
ته واوی مرقایه تی ده خاته ژیر پرسیار و گومانه وه.
هه ره له م پومانه یدا دیارده باوه که ی ئه و سهر وهخته ی
کوماره کانی یه کیتیى سؤفیه تی پېشوو ی پیچه وانه
کرده وه و ئایدیولوزیای خسته خزمه تی ئه ده به وه و ملی
به ئایدیولوزیا که چ کرد له به رده م ده قى بالادا. ئه مه ش
جیاوازییه که وره که ی ئه یتما توف بوو له گه ل
نووسه ره کانی تری سهر وهخته ی خویدا، که له پوو ی
فه ره نگى و پو شنبیرییه شه وه پچه شکینیه کی ده گمه ن
بوو.

ئه یتما توف هه ره زوو ږیگه ی نه دا پومان و
نووسینه کانی بینه مالیک بو درووشمه

باقوبريقەدارەكان، يان وتارە سادەوساكارەكانى دەستبەردارى زمانى ستايشئامىز نابىن، كە ئەو جۆرە پەشكردنەوہىەى لاپەرەكان دەبنە ھۆكارى سەرەكىى لەباربردنى پەيوەندىيە ئۆرگانىيەكانى نىوان نووسەر و خويئەر.

ئەوہى ئەيتماتۇف دەخوئىتتەوہ؛ دەزانىت چ پووبەرىكى گەرەى كردۆتەوہ بۆ مرۇفايەتى و جوانكارىيەكان، بە شىوہىەك كە دەكرىت بلىم لای ئەيتماتۇف سەرەتا مرۇفە و كۆتايىە كراوہكانىشى ھەر مرۇفن.

لە يەككە لە رۇمانەكانىدا (يەكەم مامۇستا - دىوشىن) پالەوان ھەول دەدات بەخىرايى كۆمەلگە دەستلەملانى بىرۆكەكانى كۆمەلگەى نوئى بىت، لە كاتىكدا كۆمەلگەكەى لە قۇناغە ھەرە بەرايىيەكاندايە و پەيوندىى نىيە بە خويئىندىنگا و بە جىھانىشەوہ.

يان لە رۇمانى "كەشتىە سىپىيەكە" مىندالىك چاوەروانى كەشتىيەكى سىپىيە و ھەر نايت، ھەك خۆى دەلىت خەونە و درەنگ دىتە دى.

"خوداحافىز گولسارى"، ئەيتماتۇف لەم رۇمانەيدا لەسەر پەيوەندىى مرۇف و ئازەل ئىشى كردووە، بەتاييەتى لەسەر پەيوەندىى ئەسپ و خاوەنەكەى و ئەو پرىسيارەى لای خويئەرانى دروست كرد چۆن ئەسپىك

مەزنىر و مېھرەبانتەر و بەسۆزتر دەبىت لە خواھنەكەى،
ئايا مرقۇفایەتى ھەر تەنھا لای مرقۇفەكانە؟

زۆربەى پۇمانەكانى جەنگیز ئەیتماتوف بووبوونە
پووداویكى پۇشنبیری و بەردەوام مشتومپى بەدوای
خۆياندا ھیناۋە.

زۆرىنەى پەخنەگران و لىكۆلەرەۋەكان لەو بېروايەدان
پۇمانەكانى ئەیتماتوف كاریگەرىی گەورەیان ھەبوۋە لە
گۆرپىنى واقىيەتى پووتدا بۆ واقىيەتتىكى ئەفسوونى.
لەپىش نووسەرانى ئەمەرىكای لاتىن ئەم دیاردەىە لای
ئەیتماتوف ھەبوۋە، بەلام ۋەك چۆن دەشیت سیاسەت
بووبىتە تەگەرەىەكى گەورە لەبەردەم ئەۋەى خەلاتى
نۆبىل ۋەربگرىت؛ ئاۋەھاش ئەوروپای ئەوسا دەشیت
یەكىك بووبىت لە پىگرىەكان لەبەردەم ناساندن و
پىناسەکردنى داھىتانهكانىدا.

توفىق ئەحمەد عەبدول؛ ۋەرگىزپى پۇمانەكانى
(جەمىلە، چىای سەگەبازوو، ھەورە سىپىيەكەى جەنگیز
خان و كەشتىە سىپىيەكە... و ئاگادارم ئىستاش خەرىكى
ۋەرگىزپانى پۇمانى شەشەمە) لە پۇمانەكانى جەنگیز
ئەیتماتوف، دەزانىت بۆچى دەست دەداتە ئەو
پۇمانانەى ئەیتماتوف و لە پىناۋى چىدا ۋەریاندەگىزىت
بۆ كوردى.

وهرگيراني دهقی فەرهنګی جا له هر ژانړیکدا بیت،
دهکریت وهک یه کیګ له ئه رکه هره قورس و گرنگه کان
لیی پروانریت، له و سونګه یه وهی ئالوګوړیګی
بابه تیانه ی دید و بۆچوونه کانه و ئاشنا بوونه به به ها
به رزه کانی ټیکسته ئه ده بی و هونه ریبه جیهانییه کان.

ئهرکی وهرگيران وهک زوریک له وهرگيره کان
جهختی لی ده که نه وه؛ هر ته نها به زانینی زمانی دایک
و زمانیکی بیانی ناتوانریت وهرگيرانیکی سهرکه وتوانه
به رهم به نریت، به لکوو پیویستی به زانینیکی زوری
کولتووره کانی تریش هیه، پیویستیشی به چۆنیه تی
به کارهیتانی ئیدیوم و خویندنه وهی شته په نهانه کانی
نیوان دیره کان هیه، ئه مانه بی له وهی که ده بیت له
کاری وهرگيراندا ژینگه یه کی هاوشیوهی ټیکسته که
دروست بکریته وه.

له مړوی فەرهنګی کوردیدا به رهمگه لیکي
وهرگيردارو ده بینین، به لام هندیکیان هینده زمانیکی
وشکو برینگ و بیزارکه ری تیادا به کار هاتووه؛ ئیدی
خوینهر وهالی دهکات ئه و ټیکسته ی له بهرچاو
بکه ویت، ته نهانه ئه گهر ټیکستیکي جیهانییش بیت.
وهرگيرانیش هن هینده به زمانیکي پاراو و بی
گریوګول نووسراون، ریک خوینهر هه ست دهکات
نووسه ریکي بالای کورد ئه م ټیکسته ی نووسیوه و
خودی وهرگير سرووتیکي له هه ناوی ژینگه ی

تيكسته كه وه هيناوه و دهخاته بهردهم خوينه ران كه خوينه ر به سانايي ههست به ياريكرده جوانه كان له نيوان دوو زماندا دهكات و ده توانيت په يوه ندييه ئورگانيه كانى نيوان ديمه ن و وشه كان بدوزيته وه و ئاماژه و هتياكانى نيوان كولتوور و فرههنگه جياوازه كان به پرونى ده بينيت. بۆ خوينه ر زور گرنگه له دهقى وهرگيتر دراودا رايه له كانى نيوان هزر كه له بيرۆكه كاندا وينا ده كرين؛ له گه ل كرده ره كاندا ببينيت، له و پووبه ره جوگرافياييه ي چنينه دراماييه كه ي تيا دا پوو ده دات.

ده كريت بليم هاوپاييه كى زور ههيه له سه ر ئه وه ي ئه گه ر هاتبا وهرگيترانه كان نه بونايه، ئه وا ده ميگ بوو ژانره جياوازه كانى فرههنگ و كولتوور وهك: ئه ده ب، شانۆ، فهلسه فه، ره خنه، ليكۆلينه وه كان له سه ر شارستانيه كان، نووسين له بواره جوراوجۆره كاندا؛ ده بوونه جهسته يه كى ساردوسپى ناو سنووريكى دياريكراو.

وه رگيتران هيجى كه متر نيه له نووسينى ده قتيك، وه زور جاريش بووه كه وهرگيترىك ده ليت هينده ي نووسينى چهند پۆمانتيك؛ به ده ست وهرگيترانى ئه م پۆمانه وه ماندوو بووم، بۆ شيعر و چيرۆك و تيكسته ئه ده بيه كانى تريش هه ر ئاوه هايه، چونكه وهرگيترى سه ره كه وتوو ده خوازيست له گه ل دارشته وه يه كى

بابه تیپانه‌ی تیکسته‌کاندا؛ چیرۆی بابته‌که‌ش بپارێزیت و
بتوانیت سهرنجی خوینهر به‌لای خۆیدا رابکێشیت و
کاریکی وه‌هاش بکات تا کوتایی ده‌قی وه‌رگێرداو
خوینهر له‌گه‌لیدا بمینیت‌وه.

با لێره‌دا ب‌رێک باس له‌ کرده‌ی وه‌رگێران بکه‌ین له
زمانیکی بیانییه‌وه بۆ سهر زمانی کوردی، یه‌کێک له
کۆله‌که‌ هه‌ره‌ گرنگه‌کانی ئەم جۆره وه‌گێرانه ئه‌وه‌یه‌ که
جاریکی تر ئه‌و تیکسته به‌ کوردی داب‌رێژریت‌وه، وه‌ک
ب‌لێی پرۆسه‌که‌ پرۆسه‌ی به‌کوردیکردن بیت نه‌ک ئه‌وه‌ی
وشه به‌ وشه یان دێر به‌ دێر بک‌ریت به‌ کوردی.

ه‌ینده‌ی ئه‌وه‌ی به‌شیک له‌ پ‌رۆمان و شانۆنامه
به‌کوردیکراوه‌کانی "توفیق ئه‌حمه‌د عه‌بدول‌م
خویندوونه‌وه به‌ "جه‌میله‌"شه‌وه، ئه‌گه‌ر هاتبا و ناوی
نوسه‌ری یه‌که‌می له‌سهر نه‌بوایه؛ ئه‌وا پ‌رێک ده‌مگوت
وه‌رگێر خۆی نووسیونی، چونکه به‌بێ ئه‌وه‌ی
ده‌ستکاری ناوه‌رۆکی کردبیت یان پ‌ر‌ووداوه‌کان به
ئاره‌زوو و خواستی خۆی بگ‌وریت، ه‌ینده به‌ زمانیکی
پاراوی کوردی کاری له‌سهر کردوون؛ پ‌رێک وه‌ک
ئه‌وه‌یه‌ نووسه‌ریکی کورد به‌ شاره‌زاییه‌کی زۆری
زمانه‌وه ئه‌و تیکسته‌ی نووسیبت.

به‌پ‌رێز عه‌بدول، به‌ پ‌یچه‌وانه‌ی هه‌ندیک وه‌رگێری
تره‌وه، له‌ پ‌یناو وه‌رگێراندایه‌ت خۆی بخاته‌ ب‌وته‌ی
ده‌سته‌واژه‌ی وشکوبرینگه‌وه، به‌لکوو ماندوو ده‌بیت و
ده‌گه‌ریت به‌شوین د‌ۆزینه‌وه‌ی ده‌سته‌واژه‌یه‌کدا که پ‌ر

به پيستی مه به سته که ی بیت، تا خوینەر وه پرس نه کات
له کاتی خویندنه وه دا.

دهشیت ئه مه به وتن سانا بیت له کاتیکدا دهستی
نووسه ری دهق ئیجگار والاتره بۆ داپشتن، به لام ئه و
دهستکراوه ییه بۆ وه رگیز ئیجگار سنوورداره، ئه مه بی
له وه ی ئه گهر نووسهر نه ی توانی ئه و بیرۆکه یه ی هه یه تی
له په ره گرافیکدا وینای بکات به و شیوه یه ی ده یخوازیت؛
ئه و له وانه یه هه به ته واهه تی له نووسینه که یدا خوی
له قهره ی نه دات، به بی ئه وه ی خوینەر پنی بزانییت،
بیگومان ئه مه له وه رگیزانه کار ی کرده نییه له و
روانگه یه وه ی ئه رکه که به رپر سیار یتیه کی ئا کار یانه یه
به رامبه ر به مافی نووسهر و ده رپرینه کانی نووسهر.

توفیق ئه حمده عه بدول وهک یه کیک له وه رگیزه
سه رکه و ته وه کان، له وه رگیزانه کانیدا که له سه ر
پره نسپی به کوردیکردن کار یان له سه ر ده کات، هه میشه
ئه و تیکستانه ی له زمانه کانی تره وه وه ر یانده گیریت؛
ژینگه یه کی کوردانه یان بۆ دروست ده کات و به
کور دییه کی پارا ویشه وه ده یان نووسیته وه و
تایبه ته ندیتیه کی کوردانه و چیرکی کوردانه شت پی
ده به خشیت، ئه مانه ش بی له وه ی وهک خویندنگه یه کی
زمانیش به وشه و دهسته واژه ی کور دییه کی په سه ن
ئاشنات ده کات و فیریشمان ده کات.

ئه مه ش به لگه یه کی نکۆلیینه کراوه که توفیق ئه حمده
عه بدول له زماندا قال بۆ ته وه و زۆر هانا ناباته به ر

وشه بیانیه‌کان یان داتاشینی وشه، به‌لکوو هه‌ولنکی ماندوونه‌ناسانه دهدات تا وشه‌یه‌کی کوردی بۆ ده‌دۆزیته‌وه و له‌وه‌ش گرن‌گتر ده‌زانیت هه‌ر به‌کێک له‌و وشانه؛ چۆن و له‌کوێ پسته و په‌ره‌گرافه‌کاندا به‌کار به‌یتیت.

یه‌کێک له‌ به‌هره و تایبه‌تمه‌ندی‌تیه‌کانی تری توفیق ئه‌حمه‌د عه‌بدول؛ ده‌ست‌گرتنی کاراکته‌ره‌کان و پاله‌وانه‌کانی تێک‌سته‌کانه که وه‌ریان‌ده‌گیریت، پێک وه‌ک بلێی پێشتر دۆستایه‌تیه‌کیان له‌گه‌لدا دروست ده‌کات و ده‌یان‌کاته هاو‌پێ و پێیان ده‌لێت له‌بیرتان نه‌چیت بۆ له‌مه‌ودوا به‌ زمانیکی نوێوه له‌گه‌ل خۆینه‌رانی ئێمه‌دا ده‌که‌ونه ئاخاوتن، ئیدی له‌وه‌ودوا ده‌بینیت هه‌مان ئه‌و پاله‌وانه، هه‌مان ئه‌و کاراکته‌رانه به‌ به‌رگی کوردیه‌وه له‌ مندا‌لدانی زمانه‌وه به‌ گه‌وره‌یی، وه‌ک خۆیان چۆن، ئاوه‌ها ده‌که‌ونه ناو چینی درامای ده‌قه‌کانی نیشتمانی خۆیان، به‌لام به‌ زمانیکی جودا.

ئهمه‌یه ئه‌فسوونی ئه‌و وه‌رگیرانه‌ی لای 'به‌رپێز عه‌بدول' بۆته 'به‌کوردیکردنی ده‌ق'، وه‌ک پۆمانی 'جه‌میله' که ئێستا یان که‌میکی تر ده‌ست ده‌که‌یت به‌ خۆینه‌وه‌ی!

به‌لێن سال‌ح
 رادیۆی ده‌نگی ئه‌مه‌ریکا
 واشنتۆن دی سی

بۆ كەسوكارم،
هاوتەمەنەكانم،
باوبايرانم،
براكانم؛ ئەوانەى لە پالتۆى سەربازىدا گەورە
بوون،
لەگەل خزمە ريشسپىيەكانمدا.

ئەو تاجارىكى تر بەرامبەر ئەو تابلۇ بېكۆلە
 چوارچىۋە ساكارە ۋە ستاۋم، ئەبى سىبەينى بەيانى
 بېچمەۋە بۇ ئاۋايى، ۋا زۆر ۋ ورد سەيرى تابلۇكە
 ئەكەم، ۋەكۈۋ ئەۋەى بتۈانى دەر بارەى سەفەرەكەم
 ئامۇزگارىيەكەم بىكات.

پىشتەر ھەرگىز ئەو تابلۇيە نىمايش نەكراۋە، جگە
 لەۋەش كاتىك خىزمەكانم لە ئاۋاييەۋە سەرم لى ئەدەن؛
 سوورم لەسەر ئەۋەى كەس نەيىينىت. شتىكى تيا نىيە
 جىي شەرمكردن بىت، بەلام بەحال لە ھونەر ئەچىت،
 ئەۋەندە ساكارە بەقەد ئەو خاكەى تيا نەخشىنراۋە.

قۇۋلايى تابلۇكە، بەشىك لە ئاسمانى كالى پايىزىيە ۋ
 پەشەبا نىشتۈتە سەر گەلەھەۋرىكى بازوۋ كە خىرا
 بەسەر زنجىرە شاخە دوورەكەدا راڭكەن.

لە پىتەشەۋەش دەشتىكى بە وشترخۇرى پەنگ
 شەرابى داپۇشراۋ، رىنگايەكى پەش كە لەدۋاى
 بارانەكەى ئەم دۋاييەۋە ھىشتا وشك نەبۇتەۋە، لەگەل
 پۈۋشىكى وشكى دەر زىلەيى بىرىقەدارى پىتەستىكراۋ لە
 ھەردوۋ بەرى رىنگاكە.

بە درىژى جى پىچكەى عەرەبانەكان؛ لە دۋاۋە جى
 پىيى دوۋ رىبۋار بەجى ماۋە، تا دوورتر بگەۋىتەۋە؛
 كالتەر ئەيىتەۋە، دوۋ رىبۋارەكەش يەك ھەنگاۋى تىران

بنايه؛ له تابلۆكه ئهچوونه دهروهه، يهككيان... با پيش
پووداوهكان نهكهوم.

ئهمه كاتيك پرووى دا من هيشتا لاو بووم، سالى
سيهه مى جهنگ بوو، باوكان و براكانمان له بهره
دورهكان دژى دوژمن له جهنگا بوون، له شويتنيك
نزيك كۆرسك و ئۆرل.

بهلام ئيمه كوړانى پانزه سال، له كيڼگه
ههروه زيبهكان كارمان ئهكرد. ئهبووايه شانه
ناسكهكانمان بدايهته بهر كاره ناڤهحهتهكاني پياوه
گهورهكان. وهزى درويته له ههمووى ناڤهحهتتر بوو،
ئهبووايه به دريژايى ههفته له مالهوه نهبوينا، شهو
و پوژمان له كيڼگه بهسهر بردايه، يان له
گهلهخهزمانهكه يان به ريځاي ويسهنگه
شهمندهفهروهه گهنمان بگويزايهتهوه.

يهكيك له پوژه ههروه گهرمهكان، كه داسهكانمان له
دروهكهدا سوور ئهبووهوه، له ويسهنگه
شهمندهفهروههكه بهخالي ئهگهڤامهوه، وتم سهريك له
مالهوه بدهمهوه.

له كوتايى جادهكه لهسهر تهپۆلكهيهك نزيك بوارهكه،
دوو خانووى لى بوو به ديوارىكى پتهوى خشتى كال'
حهوشهئى بۆ كرابوو و به سپى چنارى بهرز دهوره
درايوو، ئهوه مالهكاني ئيمه بوو. بۆ چهندين سال

خیزانه کانمان به پال یه که وه ئه ژیان. من له خانووه
گه وره که یانا بووم. دوو برام هه بوو، هه ردو وکیان له
من گه ره تر بوون، هه چیان ژنیان نه هه تباوو،
هه ردو وکیشیان سه رباز بوون له به ره کانی جهنگ،
ماوه یه کی زۆریشه ههچ کامیان هه والیکیان نییه.

باو کم ده میک بوو دارتاش بوو، دواى ئه وه ی نوێژی
به یانی ئه کرد؛ ئه چوو بو دوکانه که ی له شوێنیکى
به رچاو و هه تا درهنگانى ئیواره نه ته هاته وه،
خوشکه که م و دایکم نه بئ؛ کهس له مال نه ته بوو.

ماله که ی ته نیشتمان یان ماله بچکۆله که وه ک له
ئاوایا پی ئه لئین، خزمان بوون. له وانه یه با پیره مان
یان با پیره ی با پیره مان برا بووبن، به لام من پێیان ئه لیم
خزمان، چونکه وه کوو یه ک خیزان ئه ژایین.

هه ره له سه رده می گه رمیان و کوێستان کردنمانه وه
عاده تمان وا بووه باو با پیرانمان له یه ک هه وار ده واریان
هه لداوه و به یه که وه مالاتیان له وه راندووه، ئیمهش دواى
ئه وان ئه وه نه ریته مان پاراستووه. کاتیک کۆمه له ی
هه ره وه زی گه یشته ئاواى، باوانمان جیگیر بوون و
له ته نیشته یه که وه ژیاون. نه ک هه ره ئیمه، به لکوو هه موو
دانیشتوانی شه قامی ئه رلسکایا که ئاوا یه که ی له بارى
دریژی ئه به سه ته وه به چه مه که وه، چونکه ئیمه
هه موومان سه ره به یه ک هۆز و تیره یین.

هر دواى ئه‌وه‌ى په‌يوه‌نديمان كرد به كۆمه‌له‌ى
هه‌ره‌وه‌زىيه‌كه‌وه؛ گه‌وره‌ى ماله‌ بچكۆله‌كه‌ مرد،
بپوه‌ژنيك و دوو كورپى بچووكى له‌ دواى خۆى به‌جى
هيشت. به‌پى دابونه‌رىتى خپله‌كىى كۆن كه‌ هيشتا لای
ئيمه‌ په‌يره‌و ئه‌كرا، نه‌ئهبوو بپوه‌ژنيك منالى نيرينه‌ى
بيت خپله‌كه‌ به‌جى بيليت، له‌به‌ر ئه‌وه‌ بريار درا باوكم
ماره‌ى بكاته‌وه‌.

ئه‌مه‌كى باوكم به‌رامبه‌ر گيانى باوباپيرانى؛ ناچارى
ئه‌كرد ئه‌و كاره‌ بكات، چونكه‌ ئه‌و نزىكترين خزمى
خوالىخۆشبوو بوو.

به‌و پتیه ئيمه‌ بووين به‌ خاوه‌نى خيزانى دووهم، ماله
بچكۆله‌كه‌ به‌ خانوو و پان و زه‌ويوزاره‌وه‌ دانرا به
مالىكى سه‌ربه‌خۆ، به‌لام له‌ راستيدا هه‌ر به‌يه‌كه‌وه
ئه‌زيابن.

ماله‌ بچكۆله‌كەش هه‌ردوو كورپه‌كه‌ى په‌وانه‌ى جه‌نگ
كرابوون، گه‌وره‌كه‌يان سادق^٢؛ ماوه‌يه‌كى كه‌م دواى
ژنگواستنه‌وه‌ په‌وانه‌ كرابوو. نامه‌يان ئه‌هات، به‌لام زۆر
كه‌م و دره‌نگ.

واته‌ ماله‌ بچكۆله‌كه‌ ته‌نيا دايكه‌كه‌ى تيا بوو كه‌ من
پيم ئه‌وت 'كيچنه‌'^٢ له‌گه‌ل بووكه‌كه‌يا؛ ژنه‌كه‌ى سادق،
هه‌ردووكيان له‌ به‌يانىيه‌وه‌ تا ئىواره‌ له‌ هه‌ره‌وه‌زىيه‌كه‌
ئيشيان ئه‌كرد. دايكه‌ گه‌نجه‌كه‌م ژنىكى چاك، له‌خۆپازى

و زۆر کهم هه‌له‌چوو، له هه‌موو شتی‌کا شانبه‌شانی ژنه
گه‌نجه‌کان ئیشی نه‌کرد، ئیتر جۆگه‌لێدان بووایه یان
ئاودانی زه‌رعاته‌کان.

چاره‌نووس پاداشتی دابوووه و بووکیکی ئیشکهری
پێ به‌خشیوو. جه‌میله^٤ هاوکاریکی باش بوو بۆ
خه‌سووی، ماندوو‌بوونی نه‌ئه‌ناسی و زیره‌ک بوو، هه‌ر
چه‌ند ته‌بیعه‌تی جیاواز بوو.

من جه‌میله‌م زۆر خۆش ئه‌ویست، ئه‌ویش منی خۆش
ئه‌ویست، دوو هاو‌پێی نزیک بووین، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا
په‌رکیشیمان نه‌ئه‌کرد په‌کتری به‌ ناوی خۆمانه‌وه بانگ
بکه‌ین. ئه‌گه‌ر له دوو خه‌زانی جیاواز بووینایه، ئه‌متوانی
بانگی بکه‌م "جه‌میله"، به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ژنی برا
گه‌وره‌که‌م بوو؛ پێم ئه‌وت "ژنی" براژن، ئه‌ویش له
به‌رامبه‌ردا به‌ منی ئه‌وت (کیچنی بالا^٥ -کو‌په‌ بچکۆل).
هه‌ر چه‌ند منال نه‌بووم و ته‌مه‌نمان شتیکی وای جیاواز
نه‌بوو، ئه‌وه نه‌ریتی ئاواپیه‌که‌مان بوو ژنان به‌ برای
بچووکی می‌زده‌کانیان ئه‌وت کیچنی بالا.

دایکم هه‌ردوو ماله‌که‌ی ئه‌برد به‌‌پێوه. خوشکه
بچکۆله‌که‌م -که‌چیکێ پوو‌خۆش بوو، دوو په‌لکه‌ی
شۆ‌پێ به‌ر دابوووه و به‌ په‌‌پۆ به‌‌سترا‌بوون- یارمه‌تی
ئهدا. هه‌رگیز له‌یادم ناچیت له‌و چه‌ند سا‌له
نا‌په‌حه‌ته‌دا چه‌ند ئیشی قورس بوو، ئه‌و بوو پان و
گایه‌لی هه‌ردوو ماله‌که‌ی ئه‌له‌وه‌پاند و ئه‌و بوو ته‌پاله‌ و

له گهل ئه وه شدا ته مه نم كه م بوو؛ قسه ی خۆم هه بوو
له بهر پيوه بردنی مالد، ته نیا له بهر ئه وهش پیم پهی ئه درا،
چونكه برا گه وه كانم له ماله وه نه بوون و له جهنگ
بوون.

هه ندی جار به ته وسه وه و زۆر جار به راستی پیم
ئه و ترا "كۆله كه ی دوو خیزان" و پاریزهر و نانپه یاكهر.
شانانزیم به وه وه ئه كرد و زۆر ههستم به بهر پرسیاریتی
ئه كرد، جگه له وه ی دایكیشم زۆر هانی ئه م ههستکردن
به م لپرسراویتییه ی ئه دام، ئه یو یست جووتیاریکی باش
و زیرهك و به ههول و تهقه لا بم، نهك پیاویکی وهكوو
باوكم كه پوژ تا ئیواره به بیدهنگی خهریکی دارپینه وه
و دارداتاشینه.

دواتر عه ره بانه كه م له سییه ری چناریكا وهستاند و
په شه مه كانم شل كرده وه. كاتیک به ره و هه وشه كه
چووم، "ئوروز مات ی سه ره وكتیم دی به سه ره
ئه سه په كه یه وه و وهك هه میشه دارشه قه كه ی له زینه كه
هه له به ستبوو. دایكم له ته نیشتیه وه وه ستابوو، قسه یان
ئه كرد. كه نزیک بوومه وه، گویم له دایكم بوو ئه یوت:
"هه رگیز! كایرا، تۆ له خوا ناترسی؟ كی به حه یاتی
بیستویه تی ژنیک به عه ره بانه فه رده گه نم بگو یزیته وه؟
نه خیر، پیاوی چاك به واز له بوو كه كه م بینه، با هه ر
له سه ر ئیشه كه ی خزی بمینیته وه. من پوژی سه عاتیک
وچان ناده م، وه ره مالیك به پيوه به ره له دوو خانووا،

بهس نییه ئیستا توزیک کچه کهم گه وره بووه ئه توانی
 یارمه تیه کهم بدات! یه که ههفته یه ناتوانم راست ببهوه،
 ئه وهنه پشتم یه شیت وه کوو رۆژ تا ئیواره قالیم^۶
 بریبت. سهیری گهنه شامیه کهش بکه، خه ریکه له
 تینووا وشک ئه بی! ئه مه ی به نار ه زاییه وه وت و لکی
 سه رپۆشه که ی ئه خسته ناو یه خه ی کراسه که ی، وه کوو
 هه ر کاتیک که تو وره ئه بوو.

"تۆ تینا گه یه ت؟" ئوروز مات به بیئومیدییه وه وتی، له
 کاتیکا خۆی به پیشا ئه نوشتانده وه: "تۆ له و بره وایه دای
 من له جیاتیی ئه م دارشه قه قاچم بووایه، ئه هاتم داوای
 ئه وه م له تۆ بکردایه؟ خۆم فهرده کانم بار بکردایه و
 ئه سه په کانم لیخوهریایه باشت نه بوو، وه کوو جار ان
 ئه مکرد! ئه زانم ئه وه ئیشی ژن نییه، به لام پیاو له کوئ
 بینم؟ ئه وه بۆیه روو له ژنانی سه ربازه کانمان ئه نیم. تۆ
 ناته ویت بوو که که ت یارمه تیمان بدات، به لام من
 به رپۆه به ری کیلگه که مان له کۆلم نابیته وه. سه ربازه کان
 نانیا ئه ویت، که چی ئیمه به رنامه که په ک ئه خه یین. تۆ
 له مه ئه گه یه ت؟"

لییان نزیک بوومه وه و قامچییه کهم به زه ویدا
 رائه کیشا. کاتیک سه رۆکتیمه که منی دی؛ گه شایه وه و
 زۆری پی خوش بوو، دیار بوو بیرو که یه ک هات به
 خه یالیا.

“باشه مادام تۆ ئەوەنە خەمی بووکه کهتە، ئەو
 ھێوەرە که یەتی^۶ - بە دلخۆشییەو ئەماژە ی بۆ من کرد -
 نایە لێ کەس پەنجە ی بۆ بەریت. مەترسە! سەیت^۸
 کەسیکی بەغیرەتە. ئەم کورانه مانن نانمان بۆ پەیا
 ئەکەن و لە چاوی ئەوانەو سەیرمان ئەکەن.”

دایکم گوئی لێ نەگرت.

“تۆف خواپە، تۆ بەس سەیری خۆت بکە، ئەلێی
 سوالکەری! پرووی کردە من و بەگلەییەو وتی:
 “قزیشت ئەوەنە درێژ بوو، بیهۆنەرەو! باوکیشت
 ئەوەنە ئیشکەرە، بواری ئەوێ نییە سەری کورەکە ی
 بتاشیت.”

“باشه، کەواتە، با ئەمڕۆ کورەکە لە مالهو ئیسراحت
 بکا لای دایک و باوکی و سەری بتاشیت. ئوروزمات بە
 ھەمان تۆنی دایکم وتی: “سەیت، تۆ ئەمڕۆ لە مالهو
 بە، ئەسپەکان تالیک بە، سەبەینی بەیانیش
 عەرەبانەیک ئەدەین بە جەمیلە، ھەردووکتان بەیەکەو
 ئیش ئەکەن، بەلام لەبیرت نەچن تۆ بەرپرسی ئەو
 ئەبیت! ئیستا ئیتر خەمت نەبیت بایبیچە^۹ (baibiche)،
 سەیت باش ئاگای لێی ئەبیت، جگە لەوێش دانێ یار^{۱۰}
 (Daniyar) یان لەگەڵ ئەنێرم، ئەیناسیت، کابرایەکی
 بیوہیە، ئەوێ کە تازە لە سەربازی ناردوویانەتوہ.
 ھەرسێکیان بەیەکەو گەنم بار کەن بۆ وێستگە، ئیتر
 کێ ئەتوانی توخنی بووکه کەت بکەوێ؟ وا نییە؟ تۆ

ئەلئى چى، سەيىت؟ ئەمانەوى جەمىلە بگەين بە
عەرەبانچى، كەچى دايكت پىنى ناخۇشە، ئا بزانە پازىي
ناكەيت!

وہ سفر کردنہ كہى ئوروزمات ھەلیدام، بەپراستییش
كاتىك پرسى پىن كردم؛ خۆم وەكوو پىاویكى تەواو
ھاتە بەر چاۋ، لە ھەمان كاتدا ھىنامە بەر چاۋم چەند
خۆشە لەگەل جەمىلە عەرەبانە لىبخورم بۆ وىستگەكە!

بە خۆ بە دلەنگ نىشاندانەوہ بە دايكم وت: 'ھىچى
بەسەر نايت، خۆ گورگ نامانخوات!' بە قورسى
شانىكم ھەلتەكاند و وەكوو عەرەبانچىيەكى كارامە
تفنىكم پۆكرد و قامچىيەكەم بەدواى خۆما رائەكىشا
وہكوو شتىكى گرنگم دركاندەيت.

'گوئى لىنى بگرە!' دايكم بەسەرسورمانەوہ توورە
بوو. ديار بوو تۆزىكىش پىنى خۆش بوو، بەلام لەپەر بە
دەنگىكى توورەوہ لەسەرى پۆيشت: 'تۆ چى ئەزانى
لەسەر گورگ، پىاوہ تىگەيشتووەكە!'

'باشە، كى ئەزانىت ئەگەر ئەم نەبووايە چى پووى
ئەدا! ئەو پىاوى ھەردوو خىزانەكەيە، تۆ ئەبىت شانازىي
پىنوہ بگەيت!' ئوروزمات وتى و ئەترسا دايكم دىسانەوہ
ھەلچىتەوہ.

بەلام دايكم لارىي نەبوو، لەپەر بىتاقەت دەرەكوت و بە
ھەناسەيەكى قوولەوہ وتى: 'پىاوى چى! ھىشتا منالە،

هەر چەند شەو و پڕژیش ئیش ئەکات. خوا خۆی
ئەزانیت ژیجیت (djigit) - پیاوی راستەقینە
خۆشەویستەکانمان لە کوێن و ماله‌کانمان ئەوەنە چۆلە،
ئەلێی هەواری خالییه.

ئێتر دوور کەوتبوومەو، گویم لە دەنگی دایکم
نەمابوو، دواى ئەو نەمەزانى چىی ئەوت. قامچیه‌کم
دا لە سیله‌ی دیواره‌کە و تۆزى لى بەرز بووه‌وه، بە خۆ
بە شت زانینه‌وه بەره‌و ده‌رگا‌که پۆیشتم، بى ئەوه‌ی
هەتا وه‌لامى زه‌رده‌خه‌نه‌ی خوشکه‌کم بده‌مه‌وه.

لە حەوشه‌که‌دا شیاکه‌ی ئەپێژا، ته‌په‌ته‌پ به
ده‌سته‌کانى ئەیکردن به ته‌پکه بق سووتاندن.

لەناو ده‌رگا‌که‌دا چیچکه‌م کرد و لە گۆزه‌یه‌ک ئاوم
کرد به ده‌ستما و هێواش شۆردم و چوومه ژووره‌وه و
جامیک دو‌م خواره‌وه و جامیکی ترم خسته سه‌ر
قه‌راغی په‌نجه‌ره‌که و نانم تى ئەولێ بیکه‌م به تريت.

دایکم و ئوروزمات هیشتا هەر لە حەوشه‌که‌دا بوون،
به‌لام ئێتر چه‌له‌حانییان نه‌ئەکرد، به‌لکوو به‌هیمنى
ئەدوان، وا دیار بوو باسى براکانمیان ئەکرد، دایکم
به‌رده‌وام چاوه‌کانى به سه‌رقۆلى کراسه‌که‌ی ئەسپى و
به جووله‌ی سه‌رى وشه‌کانى ئەسه‌پاند، دیار بوو
قسه‌کانى ئوروزمات دلخۆشییان ئەدایه‌وه.

دایکم له سەر پۆپه‌ی چناره‌كانه‌وه بۆ شویتنکی زۆر
دوور ته‌یروانی، وه‌كوو بلیی له‌وئ كورپه‌كانی ته‌بینی.

دایکم له خه‌یاله‌كانیا نو‌قم بووبوو، دیار بوو
سه‌رته‌نجام پازی بوو به‌ پيشنیا‌ره‌كه‌ی ئوروزمات.
ئه‌ویش دلی خو‌ش بوو پلانه‌كه‌ی هاته‌ دی، قامچییه‌کی
دا له‌ ئه‌سپه‌كه‌ی و به‌ لۆقه^{١٢} له‌ ماله‌كه‌ چووه‌ ده‌ره‌وه‌.

پتویست به‌ وتن ناکات، كه‌س نه‌یه‌زانای به‌ هۆی ئه‌م
بابه‌ته‌وه‌ چی‌ پروو ته‌دات، نه‌ من و نه‌ دایكیشم.

هیچ گومانم نه‌بوو جه‌میله‌ ته‌وانی عه‌ره‌بانه‌ دوو
ئه‌سپیه‌كه‌ی برانیت. ئه‌و زۆر شاره‌زای ئه‌سپسوارای
بوو، چونكه‌ كچی‌ په‌وگ^{١٣} به‌خێوكه‌ریکی گوندی
باكایری شاخاوی بوو. سادقی ئیمه‌ش هه‌ر په‌وگه‌وان
بوو، ئه‌لین جاریك پوژیکي به‌هار له‌ پيشبهرکتيه‌کی
ئه‌سپسواریدا نه‌یتوانیوه‌ به‌ جه‌میله‌ بگاته‌وه‌. كه‌س
نازانی ئه‌وه‌ راسته‌ یان نا، به‌لام ئه‌لین دوا‌ی ئه‌و
پرووداوه‌ هه‌ستی به‌ سووكایه‌تی كردووه‌ و له‌ داخا
هه‌لیگرتووه‌، به‌لام هه‌ندیکی تر ئه‌لین حه‌زیان له‌یه‌ك
بووه‌ و به‌یه‌ك گه‌یشتون.

به‌لام له‌وانه‌یه‌ وا بێت، هه‌ر چه‌ند ته‌نیا چوار مانگ
به‌یه‌كه‌وه‌ بوون و جه‌نگ ده‌ستی پێ کرد و سادق گیرا
به‌ سه‌رباز.

نازانم ھۆی چىيە، لەوانەيە بە ھۆی ئەو ھو ھەيت
 جەمىلە ھەر لە منالەيەو ھەگەل باوکیا ئەسپى
 لەو ھەپاندەيى، چونکە باوکی لە کوپ و کچ؛ تەنیا ھەر
 ئەو ھەبوو، بەلام ھەندى پەفتارى کوپانەي ھەيە،
 توندە و ھەتا ھەندى جاريش کەللەپەق و لە ئيشيشدا
 ھەميشە وەکوو پياو بەھەلمەت. لەگەل ژنانى تريشا
 پەيوەندى زور باش بوو، بەلام ئەگەر بە ناھەق
 سووکايەتي پى بکرايە، کەس بەقەد ئەو دەمھەراش
 نەبوو، جاريش ھەبوو لە توورپەيا دەستى داوھتە
 قزبان و خەلکيش چەندىن جار بۆ شکات ھاتوونەتە
 سەرمان: "ئەمە کەي بووکە ئیو ھەتەن! ھاتو ھۆي
 داوھتە پال ئیو و زمانى گەزىک درىژە! نە پىزى کەس
 ئەگرىت و نە ھىي ھۆي!"

"من پىم خۆشە وايە. دايکەم وەلامى ئەدایەو:
 "بووکە کەمان قسەي لەپوو، ئەم لەو ھەباشترە لە
 پاشملە قسە بە کەس بلەي، کچەکانى ئیو ھۆيان پاک
 نیشان ئەدەن، بەلام پاکىيە کەيان وەکوو ھىلکەي پىس
 وايە، لە دیوى دەرەو ھەوان و سپى، بەلام لە ناو ھە
 ئەيىت لووتى خۆت بگرى لە بۆگەنييا."

دايکە بچووکە کەم و باوکە مامەلەيان خراپ نەبوو
 لەگەل جەمىلە وەک لە خەسوو و خەزوور چاوەپوان
 ئەگرىت، باش بوون لەگەلى و خوشيان ئەويست و تاکە
 ئاواتيان ئەو ھەبوو دلسۆز يىت بۆ اللە^{۱۴} و مێردەکەي.

لټيان تيڼهگه‌يستم، که چوار کورپان له به‌ره‌کانی
 جه‌نگ بوون، دلپان به‌جه‌میلہ‌ی تاکه‌ بووکی ه‌ردوو
 مال‌ه‌ک‌ه‌يان ته‌کرایه‌وه و بونی کورپه‌کانيان نابوو به‌وه‌وه،
 به‌لام سهرم له دایکم دهرنه‌ته‌کرد، نه‌و له‌وانه‌ نه‌بوو
 که‌سی به‌ئاسانی خو‌ش بویت. دایکم هر به‌سروشتی
 دل‌په‌ق و خو‌سه‌پښ بوو، به‌پټی نه‌و یاسایانه‌ ته‌ژیا که
 خو‌ی داینا‌بوون و ه‌رگیز ناماده‌ نه‌بوو بیانگو‌ږیت. بۆ
 نموونه؛ ه‌موو سال‌یک که به‌هار ته‌هات، ده‌واره
 کونه‌که‌ی خو‌مانی له‌ حه‌وشه‌که‌دا ه‌لته‌دا که باوکم
 به‌گه‌نجی دروستی کرد‌بوو و چیلکه‌ی دره‌ختی
 "س‌روو"^{۱۰}ی له ژیرا ته‌سووتاند بۆ بۆنخو‌شی. ئیمه‌ی
 وا په‌روه‌رده کرد‌بوو ئیشکه‌ر بین و پ‌یزی له‌ خو‌مان
 گه‌وره‌تر بگرین و ه‌یچ کام له‌ نه‌ندامانی خ‌یزان له
 قسه‌ی دهرنه‌چین.

هر له‌ س‌ره‌تاوه‌ که‌جه‌میله‌ هات، نه‌و بووکه‌ نه‌بوو
 که‌ چاوه‌پوان ته‌کرا وا بووايه. زور پ‌استه‌ که‌ پ‌یزی له
 گه‌وره‌کانی ته‌گرت و به‌قسه‌ی ته‌کردن، به‌لام ه‌رگیز
 سه‌ری بۆ دانه‌نه‌واندن، به‌رامبه‌ر ته‌وه‌ش بۆله‌یه‌کی
 نه‌ته‌کرد و پشتیان تی ه‌لبکات وه‌کوو تازه‌بووکه‌کان،
 به‌بی ترس چی له‌ دلپا بووايه دهریته‌ب‌ری و
 نه‌یته‌شارده‌وه.

دایکم عاده‌ته‌ن پشتگیری ئه‌کرد و رای له‌گه‌لیا بوو،
به‌لام هه‌میشه ئه‌و مافه‌ی به‌خۆی ئه‌دا که بریاری
کو‌تایی به‌ده‌ست ئه‌و بیت.

بروام وا بوو دایکم له‌و قسه‌له‌پوویی و
چاونه‌ترسییه‌ی جه‌میله‌دا خۆی ئه‌بینیه‌وه، له‌ناخی
خۆیدا ئاواتی ئه‌خواست پوژنیک جینی ئه‌م بگریته‌وه و
وای لی بکات ئافره‌تیکی به‌هینز و باییچه -پاریزه‌ری
ته‌بایی ماله‌که- بیت، وه‌کوو خۆی.

‘شوگری الله بکه‌ که‌که‌م، چاره‌نووست که‌وتوته
مالیکی ئاوا دامه‌زراو و پیروژ. دایکم به‌رده‌وام
دووباره‌ی ئه‌کرده‌وه: ‘تو به‌خت هه‌یه، کامه‌رانیی ژن
له‌وه‌دایه‌ منال په‌روه‌رده‌ بکات و له‌ مالیکی قه‌ره‌بالغدا
بژی. له‌ الله به‌ زیاد بی هه‌موو ئه‌وه‌ی ئیمه‌ تا ئه‌م
ته‌مه‌نه‌ کو‌مان کردۆته‌وه، بو تو ئه‌بیت. تو ئه‌زانی له‌گه‌ل
خۆمان ناییه‌ین، به‌لام سوودوه‌رگرتن له‌و هه‌مووه‌ به‌وه
ئه‌بیت شه‌ره‌فی خۆت بپاریزیت و ویزدانت هه‌بی.
ئه‌مانه‌ت له‌بیر بی و ئاگات له‌ خۆت بیت!’

هه‌ندێ شت هه‌بوو ده‌رباره‌ی جه‌میله؛ هه‌ردوو
خه‌سووه‌که‌ی بیتا‌قه‌ت کردبوو، زۆر پوو‌خۆش بوو
وه‌کوو ئه‌وه‌ی هه‌شتا منال بیت، له‌په‌ر ئه‌یدایه‌ قاقای
پیکه‌نین و به‌ ده‌نگی به‌رزیش به‌بی هۆکار. کاتیک له
ئیش ئه‌گه‌پایه‌وه، له‌جیاتیی ئه‌وه‌ی له‌سه‌رخۆ بپروات؛
به‌پاکردن خۆی ئه‌کرد به‌حه‌وشه‌که‌دا و به‌سه‌ر

جۆگه كەدا بازى ئەدا و دەستى ئەكردە مىلى
خەسۋو يەكيان، دەستى ئەكرد بە ماچكردنى و دواى
ئەوئش خەسۋو كەى تىرى.

جەمىلە خەزى لە گۆرانىش بوو، ھەمىشە لەبەر
خۆيەو ۋە ۋەرى بوو، بى ئەۋەى شەرم لە گەۋرەكان
بكات. بە ئاشكرا بلىن ئەم پەفتارانە پىچەوانەى
دابونەرىتى لادىيانەى ئىمە بوو بۇ ھەلسوكەوتى بووك،
بەلام ھەردوۋ خەسۋو كە دلخۇشىى خۆيان بەۋە
ئەدايەۋە جەمىلە ۋەردە ۋەردە چاك ئەبىت. ئەوانىش ھەر
ۋا نەبوون كە ۋەك ئەو گەنج بوون؟ بەلام بەلاى منەۋە
ھىچ كەس لە دنپادا لە جەمىلە باشتر نىيە، كە بەيەكەۋە
ئەبووئىن؛ گەمەمان ئەكرد و يەكتىرمان راۋ ئەنا لە
خەۋشەكەدا و پىئەكەنىن و پىئەكەنىن.

جەمىلە زۆر جوان بوو، بالايەكى رىكوپىك و پىرى
ھەبوو، قۇزەكەى كىردبوو بە دوو پەلكەى درىژى زىر و
قورس، دەسپىكى سىپى تۈزىك بەخوارى بەستبوو بە
ناۋچەۋانىەۋە و ئەم شىۋەيەى زۆر لىئەھات و پىستە
ئەسمەرە ناسكەكەى دەموچاۋى جوانتر ئەنۋاند. كاتىك
پىئەكەنى؛ سۆماى چاۋە بادەمىيە پەشە
مەيلەۋشىنەكانى ئەبرىسكانەۋە و كاتىك لەپىر دەستى
ئەكرد بە بەستەيەكى دلئەنگى لادى؛ دلئەنگى بە چاۋە
جۋانەكانىەۋە دەرئەكەوت.

زۆر جار تېيىنىم ئەكرد ژىجىتە لاوهكان، بەتايىبەتى
 ئەو سەربازانەى لە بەرەكانەوہ ئەھاتتەوہ، چاويان تى
 ئەبىرى. جەمىلە ھەمىشە ھەزى لە شۆخى بوو، بەلام
 دەستبەجى بەرپەرچى ئەو كەسەى ئەدايەوہ نىيازى
 خراپ بىت، لەگەل ئەوھشدا من ھەمىشە بەوہ بىتاقەت
 ئەبووم، غىرەت ئەيگرتم وەك چۆن برا بچووكەكان
 ئەيانەوئى بەرگرى لە خوشكەكانيان بكەن. كاتىك
 ئەمبىنى گەنجىك دەوروخولى جەمىلە ئەدا، ئەمويست بە
 ھەر جۆرىك بىت خۆم تىھەلقورتىنم، لە بەردەميا
 ئەوہستام و بە چاوى قىنەوہ سەيرم ئەكرد وەكوو پىنى
 بلىم: 'ھا! ئاگات لە خۆت بى، ئەوہ براژنمە، وا مەزانە
 پىكەسە!'

لە كاتى وادا بە جۆرىكى نەشياو ئەدوام بۆ
 سووككردنى ئەوانەى دەورىان ئەدا، كە كەس حسابى
 بۆ نەئەكردم؛ خۆم گىف ئەكرد و ئەممراند،
 گەنجەكانىش ئەياندايە قاقاى پىكەنين:

'تۆ سەيرى كەن! ئەمە براژنى ئەمە بىت، ماناى
 ئەوہىە ھىچ! بۆچى ئىمە حسابى ئەمەمان نەكردوہ!'

ھەولم ئەدا دان بەخۆما بگرم، بەلام ھەستم ئەكرد
 گوئچكەكانم سوور ھەلئەگەرەن، فرمىسك ئەزانە چاوم
 كە سووكايەتتيان پى ئەكردم. بەلام جەمىلەى براژنم
 ھەستى پى ئەكردم، پىكەننەكەى خۆى ئەشاردەوہ و
 خۆى پەرۆش نىشان ئەدا و بىشەرمانە بە گەنجەكانى

ئەوت: 'بۆ وا ئەزانن براژنەکان بەرەلان؟ لەوانە یە لای
 ئیو وە بن، بەلام لێرە نا! وەرە کیچنی بالا، ئەوانە چین!
 دواى ئەو سەرکولمەکانى لە شەرماسوور
 ھەلئەگەرەن و بەشکوو سەرى ھەلئەبرى و شانیکى بە
 ھیچ نەزانینی گەنجەکانى ھەلئەتەکاند و زەرەخەنە یەکی
 بۆ خۆى ئەکرد و بەیەگەو ئەپۆشتین.

لەو زەرەخەنە یەدا ھەم خۆشى و ھەم ناخۆشیی بۆ
 من تیا بوو، لەوانە بوو لە دلى خۆیدا ئەیوت: 'کەرە! من
 ئەگەر بمەویت خۆم بەدەستەو، کەس ئەتوانی
 پیکریم لى بکات؟ ئەگەر ھەموو خیزانە کەش چاودێریم
 بکات، من ئەتوانم ئیشى خۆم بکەم.' لە حالەتى وادا
 ھەستم بە تاوانبارى ئەکرد و بێدەنگ ئەبووم، بەلى،
 غیرەم لە جەمیلە ئەکرد، ئەمپەرست، شانازیم ئەکرد
 براژنە، شانازیم بە جوانى و سەربەخۆی و سەرۆشتە
 سەرکێشەکەى ئەکرد، ئیمە باشتەرى ھاوپی بووین و
 ھیچمان لە یەک نە ئەشاردەو.

لەو کاتى جەنگەدا پیاوان کەم لە ئاوایدا مابوون،
 ھەندى لە گەنجان ئەمەیان بە دەرفەت ئەزانى و
 ھەلسوکهوتى ناشرینیان ئەکرد و بێشەرمانە مامەلەیان
 لە گەل ژنان ئەکرد، وەکوو لە دلى خویانا بلین: 'پێویست
 ناکات خۆتیان لە گەلا ماندوو بکەیت، کیت بەدەلە؛ بە
 پەنجە یەک ئیشارەتى بۆ بکە، بەراکردن دوات ئەکەوئ.'

پوژیکى کلۆش^{۱۷} کینشان، ئوسمان^{۱۸} که خزمیکى دوورمان بوو، نیازی خراپ بوو بهرامبەر جهمیله، یه کیک بوو له و که سانهی ههستی نه کرد هیچ ئافرهتیک ناتوانی له پوویا بوهستی، بهلام جهمیله بهتوورپیهوه پالی نا به دهستیهوه و ههستایه سه ر پى، کاتیک له سینهری شارایه کا دانیشتبوو؛ ئیسراحتی نه کرد.

"بپو لا چۆ!" بهبیزارییهوه پى وت و پویشت: "نیرهکهرى وهک تو، هه ر ئهوهی لى چاوه پروان نه کریت."

ئوسمان بهشیاوای له سه ر کلۆشه که راکشا و لێوه ته په کانی نه گه ست و به رى نه دان: "پشيله ده می نه نه گه یشته گۆشته به رز هه لواسراوه که، نه یوت بۆگه نه^{۱۹}. من نه زانم خه ریکه سویت نه بیته وه بۆ، ئیتر بۆ نه وهنده لووتبه رزی و خۆت به شت نه زانی."

جهمیله پینچیکى لیدا: "له وانه یه منیش ئاره زووم هه بیت! بهلام نه وه چاره نووسمانه، تو بیتعه قلی نه گه ر وا بزانیته هیچ شتیک باشت ر نییه له وهی ته نیا پینکه نیت. من سه د سال ژنیکى دووره میردى سه ربازیک بم، بهلام شتى وهک تو؛ چلمیشى پیا ناسرم! بیزم لیت دیته وه! نه گه ر نه م جهنگه نه بووایه، تو که س هه ر سه یریشى نه نه کردیت!"

‘منیش وا ئەلیم! ئەگەر جەنگ نەبووایە، تۆش بەبێ قامچی میدرد؛ ئاوا ئاگرت نەئەگرت!’ زەرەدەخەنە یەکی ناچارایی کرد: ‘ئاخ! خۆزگە ژنی من ئەبوویت، ئەمزانێ چۆن تەمبم ئەکردی.’

جەمیلە خەریک بوو ئامبازی بیت، بەلام هیچی نەوت، ئەیزانی شایانی ئەوە نییە بچیت بەگژیا، پروانینەکی پر بوو لە قین. تفیکی ناشیرینی کرد و شەنەکی هەلگرت و دوور کەوتەو.

من بەسەر عەرەبانەکەو بووم لەپشت خەرمانەکەو، کە جەمیلە منی بینی؛ پشتی تی کردم، تینگەشت لە چی حالیکدام. وا هەستم ئەکرد منم نەک ئەو کە سووکایەتی پی کراو، من کەرامەتم شکاوە، بەدلشکاوییهو لومەم کرد: ‘بۆ تیکەلی ئەم جوړە کەسانە ئەبیت؟ چۆن بیژت دی قسەیان لەگەڵ ئەکەیت؟’

جەمیلە ئەو پۆژە تا ئێوارە وەکوو هەور پەش هەلگەپابوو، بێ ئەوەی وشەیهک بلی یان وەکوو جارێ بۆم پێیکەنی. کە عەرەبانەکەم لی نزیک کردەو؛ بەتوندی شەنەکی چەقانە مەلۆکە و بەیهک جار بەرزێ کردەو و بە جوړیک هەلیگرت کە دەموچاوی دیار نەبیت، بۆ ئەوەی بوارم نەبیت قسە لەگەڵ بکەم دەربارەیی ئەو سووکایەتییهی گرتبویە دل.

ئەو مەلۇمەت فرى ئەدایە عەرەبانەكە و خىرا پائىئەكرد
 بۆ مەلۇمەتكى تر، زۆرى نەبرد عەرەبانەكە پېر بوو. كە
 دوور كەوتمەو؛ ئاوپېكم دایەو بېنىم وەستاو و
 سەرى داخستوو و خۆى داو وەسەر كلكى شەنەكەدا
 و بېر لە شتىك ئەكاتەو، لەپېر بېر كەردنەو و پېرى و
 دەستى كەردەو بە ئىشكەردن.

كە دوايىن عەرەبانەمان پېر كەرد؛ جەمىلە ماوئەيەكى
 باش پرووى كەردە ئاسۆى خۆرئاوا، ھەموو شتىكى لە
 دىيادا لەبېر چوو؛ ئەو نەبىن، لەوئى لەو بېر چەمەو، لە
 جىيەك لە دوايىن ھىلى دەشتى كازاخستان؛ خۆرى
 لاوازى پۆژگارى دروئىنە وەكوو دەمى تەنوورېكى
 (تەندىر - tandyr) داخراو ئەگرا. لەسەرخۆ نوقمى
 ئاسۆ ئەبوو، پەنگى ھەورە تەنكەكانى قىزمى ئەكەرد و
 دوايىن تىشكەكانى بەسەر دەشتە پەمەيەكەدا پەخش
 ئەكەرد، كە لە بەرەبەياندا دۆلەكانى بە سىتېرېك شىن
 كەردبوو.

جەمىلە سەپرى خۆرئاوا بوونى ئەكەرد، دلى زۆر پىئى
 خۆش بوو، وەكوو شاھىدى پرودانى موعجىزەيەك
 بىت، دەموچاوى لە خوشىيا گەشا بوو، لىئەكانى
 وەكوو لىئى منال بە زەردەخەنەيەك لەيەك ترازابوون.
 دوايى وەكوو وەلامى ئەو لۆمانەمان بىداتەو كە
 نەموتوو و لەسەر زمانىن، پرووى تى كەردم و وتى:
 "گويى مەدەرى شووبرا، بېرى لى مەكەرەو! ئەو

کابرایه بابی نه وه نییه. جه میلە بێدەنگ بوو وه،
 سهیری که ناره سووره کانی رۆژی نه کرد، هه ناسه یه کی
 هه لکیشا و وتی: "کهسانی وه کوو ئوسمان چووزانن
 چی له ناخی بهرام به ره که یاندایه، کهس له ناخی کهس
 تیناگات... له وانه یه پیاوی له و جوړه هه ره له دنیا دا
 نه بیت."

کاتیک من ئه سهپه کانم نه گێرایه وه؛ جه میلە پرایکرد بۆ
 ناو کۆمه لێ ژن، گویم له دهنگیان بوو، به ئاوازه که یا
 دیار بوو دلایان خۆشه. ناتوانی تیبگه یهت چۆن نه و
 گۆرانه ی به سهرا هات... له وانه یه به و سهیر کردنه ی
 خۆرئاوا بوون بهری دابیت، یان له وانه یه به هۆی
 کامه رانییه وه بیت که رۆژیکه ته و او ئیشی کرد وه.
 له سهرا باره کلۆشه که دانیشتم سهیری جه میلە نه کرد،
 له چکه سپیه که ی له سهری کرده وه و به ناو په ریزه که دا
 به دوا ی کچی هاو پێیدا پاینه کرد، باوهشی کرد بوو وه
 و با دامینی کراسه که ی ئه شه کانه وه، منیش له پهر
 خه فته له دلما نه ما. "بۆچی بیه ره بێعه قلیی ئوسمان
 بکه مه وه!" خوړیم له ئه سهپه کان و قامچییه که م لێدان و
 هاوارم کرد: "دهرچۆ! (گیدی پاپ)"

نه و رۆژه وه کوو سه روکتیم ئامۆژگاریی کردم،
 چاوه پێی باو کمم کرد بێته وه سه رم بتاشیت، هه مان
 کاتیش دانیشتم وه لامی نامه یه کی سادقی برام بده مه وه.
 هه تا له نامه نووسینیشا یاسای نه نووسراو هه بوو:

بىراكم نامەكانى ئاراستەى باوكم ئەكرد،
 پۈستەچىيەكەى ئاوايى ئەيدايە دەست دايكم، ئەبووايە
 منىش بىخويتمەو و وەلاميان بدەمەو. تەنانت پىش
 كردنەوەى نامەكەش، ئەمزانى سادق چىيى نووسىو.
 نامەكانى ئەوئندە لەيەك ئەچوون، وەكوو كۆمەلىك
 بەرخ بن بەيەكەو.

سادق ھەمىشە نامەكەى بەو دەست پى ئەكرد
 ھىواى سەلامەتتى بۆ ھەموو لايەك ئەخواست و
 بەردەوام ئەبوو: ئەم نامەيە بە پۈستەدا ئەنيرم بۆ
 كەسوكارم لە 'تالاس' بۇنخۇشى پىر گول و گولزار. بۆ
 باوكى زۆر خۆشەويست و بەرېزم ژولچوباي...

ئىنجا ئەھاتە سەر دايكم، دايكى خۆى و بەسەرە يەكە
 يەكە ئەوانى تر. ئىنجا ئەبى پىرسىيارى تەندروستى و
 لەشساغىي ھەموو ئەكساكال (پىشسپى) ھەكانى
 ھۆزەكەمان و خزمە نزيكەكانمان بېرسىت، تەنيا لە
 كۆتايىشدا، وەكوو پەلەى بىت، سادق ئەينووسى:
 'سەلام لە جەمىلەى خىزانىشم ئەكەم'.

ئاسايى مادام دايك و باوكم لە ژيانا ماون و ئەبى
 سالاو بىنيرى بۆ پىشسپىيەكانى عەشرەت و
 كەسوكارمان لە ئاوايى، ناوبردى ئن لە سەرەتاوە يان
 ناردنى نامە بە ناوى ئەوئو: ھەرگىز پىپىندراو نىيە.
 نەك ھەر تەنيا سادق، بەلكو ھەر كەسىك خۆى بە
 پىاو بزانىت ھەمان بىروپاى ھەبوو. ئەمە جىي پىرسىيار

نەبوو، نەرىتیکى چەسپاۋ بوو، نەئەبوو دەستکاری
بکرایە، ئىمە ھەر بېرىشمان لەوہ نەکردۆتەوہ ئایا راستە
یان ھەلەيە، ھەر چۆنىک بىت نامەيەک زۆر چاۋەپوانى
ئەکرا و خۆشیی ئەخستە ناو مال.

دایکەم ناچارى ئەکردم چەند جارێک نامەکە
بخوینمەوہ، ئینجا پارچە کاغەزەکەى بە دلسۆزى و
پېرۆزىيەوہ ئەگرت بە دەستە ماندووەکانیەوہ، وەکوو
چۆلەکەيەکى گرتېنى خەرىک بى بفرى، ئینجا بە پەنجە
زبەرەکانى ئەینووشتاندەوہ و ئەیکرد بە سىڭۆشە.

'ئای خۆشەويستەکانم، نامەکانتان وەکوو نوشتە
ھەلئەگرین!' بە دەنگىکى لەرزۆک و بەفرمىسکەوہ
ئەيوت: 'ئەلى دایک و باوکم و خزمان چۆن. ئىمە
چیمان لى يە؟ ئەوہتاین لە مالى خۆمانا، لە ئاۋايى
خۆمانا، بەلام تۆ لەوئى چۆنىت؟ تەنیا يەک وشەمان بۆ
بنووسە و بلى ماوم، ئەوہنەمان بەسە، لەوہ زیاترمان
ناۋى.'

دایکەم تىر سەيرى نوشتەکەى دەستى ئەکرد و
ئەيخستە جزدانە چەرمەکەى لای نامەکانى تر و
ئەيخستە باۋەلەکە و دایئەخست.

ئەگەر لەو کاتەدا جەمیلەش لە مال بوۋايە، ئەيانەشت
ئەويش بىخوینیتەوہ. تىبىنیم کردبوو کاتیک نوشتەکەى
ئەگرت بە دەستەوہ؛ کۆلمەکانى سوور ھەلئەگەپان و

به تامه زړو بیه و له دلی خویدا نه یخوینده و به خیرایی
 به سر د پره کاند ا نه هات و نه چوو، که له کوتایی نزدیک
 نه بو و ده؛ شانه کانی دانه ته کاند و شاگری کولمه کانی
 ورده ورده نه کوژانه و ده، برژکانی نه هینایه و یهک و دوا
 د پره کانی نه نه خوینده و ده و بیتایه خ و به سارده و ده
 نه یدایه و ده ست دایکم و ده کوو به نه مانهت لیی
 و ده رگرتبیت.

دیاره دایکم به ریگای تاییه تی خوی مه زاجی
 بوو که که ی نه زانی، بویه هانی نه دا و دلی خوش نه کرد.
 له کاتیکدا باوه له که ی دانه خست، وتی: "نه و ده چیه؟"
 له جیاتیی نه و ده ی دلت خوش بیت، غه مبار دیاریت! تو وا
 نه زانی هر میړده که ی تو به ته نیا گیراوه به سهر باز؟
 تو ته نیا که س نیت کیشته هه بی، هه موو نه ته و ده خوینی
 لی نه چوړی، توش له گه ل خه لکا ئارام بگره. تو وا
 نه زانی ئافره تی تر نییه به ته نیا بیت و بیرى میړده که ی
 بکات! خه فته بخو و بیرى بکه، به لام ده ریمه بره، با له
 دلی خوتا بیت.

جه میله هیچی نه وت، به لام پروانینه تونده که ی و ده کوو
 نه و ده وا بوو بلیت: "نه دایکه، تو هیچ نازانی!"

نه م جار هس و دهک پیشوو نامه که ی صادق له
 "سار اتوف" و ده هاتبوو که له و ی له خه سته خانه
 که وتبوو، صادق نوو سیبووی خوا پشتیوانی بیت نه م
 پاییزه له ماله و ده نه بیت، جاری تریش نه مه ی نوو سیبوو،

ئىنمە ھەموومان بەخۇشىيەو پەلەي ئەوھمان بوو
بىتەوہ ناومان.

لە کۆتاييدا من ئەو پۈژە لە مالمەوہ نەمامەوہ، چووم
بۇ سەر خەرمانەكە كە بەزۆرى شەو لەوئ ئەخەوتم.
ئەسپەكانم برد بۇ ناو سىپپەرەكە و بەستمنەوہ.
بەرپرسى گىلگە ھەرەوہزىيەكە نايەلئت ئازەل بەكىنە ناو
سىپپەرەكەوہ، بەلام من سەرپىنچىم كرد، چونكە وىستم
ئەسپەكانم تىر بن. شوئىنكى چەپەكم ئەزانى لە
شىوہكەدا كە كەس بە شەو ھەستى بە ھىچ نەئەكرد
تاييدا. ئەم جارە كە جلەكانم لە ئەسپەكان كردهوہ و
رامكىشان بۇ ناو گىابەندەكە؛ بىنىم كەستكى تر پىش من
چوار ئەسپى بردووہ كردوويەتتە ناو سىپپەرەكە، ئەوہ
پەستى كردم، چونكە من خاوەنى عەرەبانەيەكى دوو
ئەسپى بووم، ئەمەش مافى ئەوہى ئەدامى پەست بم،
بۆيە بى دوودلى ئەسپەكانم دەرکرد بۇ ئەوہى
دەرسىكى ئەو بىشاپرووہ دابدەم كە سنوورەكەى منى
بەزاندووہ. لەپر دووان لە ئەسپەكانى دانيارم ناسىيەوہ،
ئەو برادەرەى ئەو پۈژە سەرۆكتىم باسى كرد، كە
زانىم ھىي ئەوہ و سبەينى بەيانى بەيەكەوہ ئىش
ئەكەين؛ وازم لى ھىتان و گەرەمەوہ بۇ سەر
خەرمانەكە.

دانیارم له وی بڼی، تازه پڼکه کانی عره بانه که ی
چور کردبوو و خه ریکی توند کردنه وه ی برغووه کانی
بوو.

"دانیار ئه و ئه سپانه هیی تو بوون له شیوه که دا؟"
به هیواشی سهری هه لبری.

"دوانیان، ئا!"

"ئهی دووانه که ی تر؟"

"دووانه که ی تر هیی هینه... چیی ناوه... وا بزانه
جه میله... ئه سپی ئه ون. چیته؟ وا بزانه براژنته؟"
"به لئ، براژنمه."

"سه رۆکی تیم خۆی کردنیه ئه وی و به منی وت
چاوم لیتان بیت."

"باش بوو دهرمنه کردن!"

شه و هات، شه ماله که ی ئیواره له شاخه کانه وه ئه هات؛
بیده نگ بوو، له سهر جی خه رمانه که ش هه موو شتیک
بیده نگ بوو، دانیاریش له پال منا له ژیر شارایه ک کلوشا
پال که وت، به لام پاش توژیک هه ستا و به ره و چه مه که
پویشته.

له سهر که ناره به رزه که وه ستا و تاوینک مایه وه،
پشتی له من بوو، دهسته کانی له دواوه و سهری
به ئاستهم به لایه کا خوار بوو، بالا که له گه ته

گوشه داره که ی له بهر تیشکی کالی مانگه شه وه که
 نه جوولایه وه وه کوو به ته ور لینی درابیت، تومو ز
 به وریاییه وه گوئی له هاژه ی چه مه خوږه که گرتووه که
 له تاشه کانه وه نه هاته خواره وه، چونکه به شه و ئاشکرا
 و به رزتر نه بیسترا. له وانه یه گوئی له چه و دهنگیک
 گرتبی که من نایبیستم، "گره و نه که م جاریکی تریش
 بریاری داوه شه و له گوینچه مه که بیت"، له دلی خو ما
 وتم و هر وا پیکه نیم.

دانیار تازه هاتبووه ئاوا بیه که مان، پوژیک منالیک
 به پراکردن هات بو سهر پهریزه که و هاواری نه کرد
 سه ربازیکی زامار^{۲۰} هاتوته ئاوا بی، ئیتر نه یه زانی کتیه
 و خه لکی کوئیه. نه و هه رایه ی نه م هه واله نایه وه، کاتیک
 یه کیک له به ره کانی جهنگ نه که پیتته وه؛ هه موو خه لک به
 گوره و بچووکه وه دهسته دهسته به پراکردن نه که نه
 لای بو نه وه ی بیبینن، ته و قه ی له گه ل بکه ن و لینی
 بپرسن بزائن خزمه کانی نه وانی نه دیوه و بو نه وه ی
 دوایین هه وال بیستن، شله زانی نه م جاره و نه بوو،
 هر که سیک و به ته ما بوو له وانه یه براکه ی نه و بیت
 هاتوته وه، یان له وانه یه ژنبراکه ی یان زاواکه ی بیت!
 هه تا نه وانه ی دروینه شیان نه کرد، پرایانکرد بو ئاوا بی
 بزائن نه و پیاوه کتیه.

دوا یی بۆمان ده رکه وت دانیار له بنچینه دا خه لکی لای
 ئیمه یه، نه لاین منالیکی هه تیو بووه، سی سال لیتره بووه

و ماله و مال گه پاره و به ختیوان کردووه، دواتر
پویشتووه له دهشتی 'چه کمه ک' لای کازاخه کان بژی،
چونکه خزمه کانی له دایکیه وه کازاخ بوون، گهنجه که
هیچ خزمیکی نزیکی لای ئیمه نه بوو بیگرنه خویان، ئیتر
له بیر چووه وه.

که لییان نه پرسى دواى ئه وهى ئیتره ی به جی
هیشتووه چون ژیاوه، دانیار خوی له پرسیاره که
ئهدزییه وه و وه لامی جینی گومانی ئه دایه وه، به لام دیار
بوو نه هامه تیی زوری به سهر هاتبوو، پینکی تالی
هه تیوی زوری هه لدا بوو.

ژیان وه کوو تاویریک گل بیته وه؛ که وتبووه دواى،
ماوه یه کی زور شوانی مه پ بووه له دهشته خاک
سویره که ی چه کمه ک، که ته مه نی هه لکشاووه بووه به
کریکاری جوگه پراکیشان له بیاباندا و دواتر له کیلگه
هه ره وه زییه تازه کانی په موو و دواتریش له کانه
خه لووزه کانی 'نه نگرین' نزیک ته شقهنه ت و له ویشه وه
برا بق سهر بازی.

هه لویستی خه لک به رامبه ر گه پانه وه ی دانیار بو
ئاواییه که ی خوی؛ باش بوو، ئه یانوت: 'کیشه نییه چهند
ده ره به ده ر بووه و غه ربیی گه پاره، سه ره ئه نجام
هاتوته وه، ئه مه ش مانای ئه وه یه چاره نووسی وایه له
ئاوی شوینی له دایکی بوونی بخواته وه. زمانی زگماکی

خۆی له بېر نه چووبووه وه و به باشی قسه ی پى نه کرد،
به لام زور جار وشه ی کا زاخى به کار نه هینا.

تولپار^{۲۱} له وپه پى دنیا بیت، په وگه که ی خۆی
نه دوزیته وه. خاکی خۆی و که سوکاره که ی هه میسه
نزیکترین له دلیه وه. کاریکی باشه گه پرایته وه. ئیمه
خوشحالین، ههروه ها رۆحی باو باپیرانیشت شاده. پشت
به نه لالا، نه لمانه کان نه به زینین و ناشتی و ئارامی
نه گه پیته وه، وه کوو هه ر که سیکى تر نه بیت به خاوه نی
مال و منالی خۆت و تۆش دوو که ل له کوانووت به رز
نه بیته وه! نه کسا کاله پیره که پتی وت.

له گه پان به دوا ی په چه له کیدا، نه سل و فه سلیان
دوزیه وه. به و جوړه (خزمیکى تازه) دانیار له ئاوییدا
دهر که وت.

دواتر ئوروزمات سه ربازه که له گه ته شانخواره
شه له که ی هینا بۆ په ریزه که، به پالتو زله که یه وه که
دابووی به شانیا؛ خیرا نه پویششت بۆ نه وه ی له هه نگاوه
ورده کانی ئوروزمات دوا نه که ویت.

به ته نیشت دانیاری بالا به رزه وه؛ سه رۆکتیمه کورته بالا
بزیوه که مان نه پویششت، که شیوه ی ماسیگره ی چه می
نه هینایه بهر چاومان. کوړگه ل پیکه نینیان نه هات که
به ته نیشت یه که وه نه پویشتن.

زامه‌که‌ی دانیار هیشتا ساپژ نه‌بوو بوو، قاچی هیشتا نه‌ئوشتایه‌وه، مانای ئه‌وه‌یه ناتوانی دره‌و بکات، ناردبوویانه لای ئیمه له‌گه‌ل کوپ‌گه‌ل له‌سه‌ر کومباینه‌کان بیت.

به‌پاستی ئیمه خوشمان نه‌ئو‌یست، پیش هه‌موو شتیک ر‌قمان له‌ گۆشه‌گیریه‌که‌ی بوو. دانیار به‌حال قسه‌ی ئه‌کرد، ئه‌گه‌ر قسه‌شی بک‌ردایه؛ وا دیار بوو بیر له‌ شتیکی تر ئه‌کاته‌وه که هیچ په‌یوه‌ندییه‌کی به‌و باب‌ه‌ته‌وه نییه باسی ئه‌کات، خۆی ئه‌دایه ده‌ست بیر‌کردنه‌وه‌کانی خۆی. نه‌ته‌زانی تو ئه‌بینیت یان نا، له‌ کاتی‌کدا به‌ چاوه‌ بیر‌که‌ره‌وه و خه‌وبینه‌کانی سوور ته‌ماشای تو‌ی ئه‌کرد.

”به‌سته‌زمان، وا دیاره‌ دوا‌ی پیکانی له‌ جه‌نگا؛ هیشتا نه‌هات‌ته‌وه سه‌ر خۆی! پێیان ئه‌وت.

له‌ هه‌مووی سه‌یرتر، له‌گه‌ل ئه‌و بیر پ‌و‌یشته به‌رده‌وامه‌یدا، دانیار زۆر خیرا و به‌وردی ئیشی ئه‌کرد. له‌ یه‌که‌م به‌رکه‌وتندا وات هه‌ست ئه‌کرد که‌سیکی کومه‌لایه‌تی و قسه‌له‌پ‌ووه، له‌وانه‌یه منالییه نا‌ئارامه‌که‌ی وای لی کردبیت بیر‌کردنه‌وه و هه‌سته‌کانی ده‌رنه‌پریت و که‌سیکی گۆشه‌گیری لی ده‌رب‌جیت. دوور نییه‌ وا بیت!

لێوه ته‌نکه‌کانی دانیار له‌گه‌ل دوو چ‌ر‌چه دیاره‌کان له‌ هه‌ردوو گۆشه‌کانیه‌وه هه‌میشه نووقابوون، چاوه‌کانی

خه مناک و دلتەنگ، تەنیا جوولە خێراکانی برۆکانی
ژیاانی ئەبەخشییە ئەو پەرواڵتە ماندووە.

هەندێ جار لە پەر گویی هەلئەخست وەکوو گویی لە
شتیک بێت کە ئێمە گویمان لێی نییە، لەو کاتەدا
برۆکانی بەرز ئەبوونەو، چاوەکانی بە خوشییەکی
نادیار ئەبریسانەو، دواي ئەو زەرەخەنەییەکی
کامەرانی بۆ ماوەیەکی زۆر لەسەر دەموچاوی
ئەمایەو، ئێمە هەموومان ئەمەمان بەلاو سەیر بوو.
هەر ئەوێش نا، شتی سەیری تریشی هەبوو. ئێواران
کە ئێمە جلەکانمان لە ئەسپەکانمان ئەکردهو و لە
خێوەتیکدا کۆ ئەبووینەو چاوەری چێشتلێنەرە
ئەبووین خواردنمان بۆ ئامادە بکات، بەلام دانیار سەر
ئەکەوتە سەر خالی پاسەوانییە کە لەسەر گرده کە و تا
تاریکی نەکردایە؛ نەئەهاتە خوارەو. بەپێکەنینەو
ئەمانوت: "ئەو چی ئەکات لەوێ، دیارە پاسەوانیی
شتیک ئەکات."

جاریک هەر بۆ تێرکردنی بزێویی خۆم؛ بەدوايا سەر
کەوتم بۆ خالی پاسەوانییە کە، هیچ شتیک نااسایی
نەبوو، دەشتە ئەرخبەوانییە کە تیکەلی ئاسۆی دووری
زنجیرە شاخەکان بووبوو، کێلگە رەشە تاریکەکان و
دیار بوون لەسەر خۆ لە خامۆشیدا ئەتوانەو.

دانیار گویی نەدایە من، دەستەوئەژنۆدانیشتبوو، بە
خەیاڵەو ئەپروانییە دوور، دیسانەو هەستم کرد گویی

له دهنگیک نهگریت من نایبستم. ئیستا و جارانش
 نهبوو به بهرد و چاوهکانی نهکرانهوه. شتیک بیتاقهتی
 نهکرد، نهزمانی ئیستا هر چی له دلیایهتی
 ههلینهپژیت، بۆ من نا، چونکه هر ههستی پی
 نهکردبووم... بۆ شتیکی مهزن، فراوان و ناڤوون بۆ من.
 بهلام کاتیک دواتر بۆ ههناسهیهک سهیرم کرد،
 نهناسییهوه: دانیار دانیشتبوو و سهیری داخستبوو،
 داهیزرابوو وهکوو بهسانایی بیهویت دواي پوژیکی
 دریزی کارکردن پشوو بدات.

په‌ریزی هه‌ره‌وه‌زییه‌که‌ی ئیمه‌ نه‌و زه‌ویوزاره‌ فراوانه‌
 بوو که لافاوی چه‌می کورکوریو نه‌یگرته‌وه، نزیک
 گونده‌که‌ی ئیمه‌ پووباره‌که‌ له‌ دپه‌ شاخیکه‌وه
 ده‌رنه‌په‌ری و هاژهی نه‌کرده‌ خواره‌وه‌ ناو دۆله‌که‌ به‌
 سه‌رکیشی و نه‌عه‌ره‌ته‌وه. وه‌رزی دروینه‌، کاتی
 ژیانه‌وه‌ی پووباره‌ شاخاوییه‌کان بوو. ئیواران قوپاو و
 که‌فی چه‌مه‌که‌ زیادی نه‌کرد. نیوه‌شه‌و له‌ هاڤه‌ی
 چه‌مه‌که‌ له‌ خێوه‌ته‌که‌ له‌خه‌و هه‌له‌ستام و نه‌ستیره‌کانی
 ئاسمانی شینی بیده‌نگم نه‌بینی به‌دزییه‌وه‌ سه‌یری کزه‌
 سارده‌که‌، گرمه‌ له‌په‌ره‌کان و خاکه‌ نووستوه‌که‌ی نه‌کرد،
 چه‌مه‌ تووڤه‌که‌ش وا دیار بوو پووی نه‌کرده‌ ئیمه‌
 هه‌په‌شه‌مان لی بکات. له‌گه‌ل نه‌وه‌ی ئیمه‌ زۆر نزیکی
 که‌ناره‌که‌ نه‌بووین، هه‌ستم به‌ نزیکی ئاوه‌که‌ نه‌کرد و

ترسیکی نابەدل دایئەگرتین بدات بە سەرمانا و
خێوەتەکه مان شر و ور بکات و لەگەل خۆیدا راپیچیت.
هاوړیکانم وەکوو مردوو خەوتبوون، بەلام من
ئوقرەم نەئەگرت و ئەچوومە دەرەو.

شەو لە دارستانەکانی کورکۆریو هەم جوانە و هەم
ترسناکە، تارمایی ئەسپە بەستراوەکان لەناو پاوانەکەو
لێرەو ئەبێنرین، تێریان گیای تەر خواردوو و ئیستا
کاویژ ئەکەن و بەهێواشی ئەپریمین. لەولاشەو بەردی
چەمی کورکۆریو بە دەنگیکی ناسازەو بەرزەگیا
گولدارە تەرەکان ئەداتە بەر قامچی و
ئەیاننووشتینیتهو. ڕووبارە بێئارامەکە شەو پر ئەکات
لە دەنگی نامۆ و ترسناک.

لە شەوانی لەو جۆرەدا من هەمیشە بێر لە دانیار
ئەکەمەو، هەمیشە لەسەر کۆمەلیک سرووت^{۳۲}
ئەخەوێت لە گۆنی ئاوەکە. چۆن ناترسیت؟ چۆن هاژە
چەمەکە کەری ناکات؟ بەپاسست لەوئ خەوی
لێئەکەوێت؟ بۆچی شەو بەتەنیا لەو کەنارە ئەمینێتەو؟
چی هیزیک پالی پێو ئەنیت بۆ ئەوئ؟ پیاویکی نامۆ
بوو، پیاویک لە جیهانیکی ترەو. ئیستا کوا؟ سەیریکی
چواردەورم کرد، بەلام کەسم نەدی.

هەردوو کەنارە کە درێژ ئەکشێن بەرەو گەردۆلکە
نزمەکان و زنجیرەچیاکان لە تاریکییە کە دا دیارن، لەوێ
لەسەر لوتکەکانیان هەر بێدەنگی و ئەستێرەیه.

کاتی ئەوەیە وا بیر بکەیتەوێ دانبار ئیتر ئەبێ هاوڕێی
پەیدا کردبێت لەناو ئاوازی، بەلام وەکوو جارێ هەر
خۆی بوو، وەکوو ئەوەی مانای وشەی هاوڕێیەتی و
دوژمنایەتی و سۆز و کینه هەر نەزانیت. لە دێهاتان کە
یەکیەک بە پیاو دانرا؛ ئیتر ئەبێت بەرگری لە خۆی و لە
هاوڕێکانیشی بکات، ئیشی باش و خراپیش بکات، ئەبێت
بزانیت چۆن هاوشانی پێشسپییەکان لە خوشی و
ناخۆشیدا هەلسوکهوت ئەکات و ئەبێ بە جێی
باسوخواسی ژنان.

بەلام کاتێک کە سێک وەکوو دانبار خۆی دوورەپاریز
ئەگریت و بەشداریی کاروبارەکانی ئاوازی ناکات، خەلک
یان هەست بە بوونی ناکەن یان بە کەمی دانەنین و
ئەلێن: "ئەمە نە قازانجی هەیه نە زیان، بەستەزمانە هەر
ئەوێ لە دەست دێ، لێی گەڕێ با وا بێ."

وەک باوێ، کەسی ئاوا یان جێی گالتهپێکردن یان
بەزەبێپیاهاشتهوێ. ئێمە ی گەنجان هەولمان ئەدا لە
تەمەنی خۆمان گەورەتر دەربکەوین، بۆ ئەوێ خەلک
وەکوو ژجیت (پیاوی مەل) سەیرمان بکەن. لە پاشملە
بە دانبار پێشکەنین، بەلام لە پرووی خۆیا نەمانتەوێرا،
هەتا بەوێش پێشکەنین کە بە دەستی خۆی کراسە

عەسكەرىيەكەى لە چەمەكە ئەشۇرد، ئەيشۇرد و پېش
ئەوہى وشك بېتەوہ؛ ھەر بەتەپىى لەبەرى ئەكردەوہ،
چونكە كراسى ترى نەبوو.

سەير ئەوہ بوو لەگەل ئەوہى دانيار ميانرەو و
خۇپاريز ديار بوو؛ ھەرگيز نەمانئەويزا مامەلەى دژى
لەگەل بكەين، لەبەر ئەوہ نا كە لە ئيمە گەرەتر بوو...
سى چوار سال چيىہ؟ نەك لەبەر ئەوہش كە بەھيزتر و
لەخۇبايى بوو كە ئەمەش جۆرىك لە پزگرتنى
ئەسەپاند، نەخير، لەبەر ئەوہى لە دلتنكى و بېدەنگى و
بېركردنەوہ قوولەكانيدا شتىكى شاراوہ ھەبوو كە پىى
لە ئيمە ئەگرت، ئيمە ھەميشە دلخۆش ئەبووين
ھەلىكمەن بۆ برەخسى بە يەكك پابويرين.

لەو برەوايەدام پووداويك ھەيە بووہتە ھۆى ئەوہى
ھەلوئىستمان بەو جۆرە بېت بەرامبەرى. من منالىكى
مزيپ بووم، پرسىيارىكى زۆرم ئەكرد، ھەزم ئەكرد
ھەموو شتىك بزانم، ئارەزووم ئەوہ بوو ھەموو شتىك
دەربارەى جەنگ لەو سەربازانە بېرسم كە لە بەرەكان
ئەھاتنەوہ. كە دانيار ھات لای ئيمە ئيش بكات، بۆ
دەرفەتيك ئەگەپام شتىك لەم كۆنەسەربازە دەربېتم.

ئىوارەيەك دواى نانخواردن لە كەمپەكە لەدەورى
ئاگرىك كۆ بووبووينەوہ بۆ ئيسراحت، لىم پرسى:
"دانيار، تا نەخەوتووين شتىكمەن بۆ باس كە دەربارەى
جەنگ."

له سه‌ره‌تاوه توزیک بیده‌نگ بوو، هیچی نه‌وت،
وه‌کوو پیښی ناخوش بیت؛ ماوه‌یه‌کی زور چاوی برییه
ښاگره‌که و له کوټاییدا سه‌ری هه‌لېری سه‌یری نی‌مه
بکات.

‘دهرباره‌ی جه‌نگ؟’ پرسیا‌ری کرد. دواتر وه‌ک خوی
وه‌لامی بیرکرده‌وه‌کانی خوی بداته‌وه و به‌په‌قی
له‌سه‌ری پویش‌ت: ‘نا، باش‌تره هیچ نه‌زانیت دربار‌ه‌ی
جه‌نگ!’

لای کرده‌وه و مشتیک گه‌لای وشکی هه‌لگرت و
خستیه سه‌ر ښاگره‌که و ده‌ستی کرد به فوولیکردنی، بی
نه‌وه‌ی سه‌یری نی‌مه بکات.

دانیار هیچی تری نه‌وت، به‌لام نه‌و چند وشه‌یه‌ی
وتی؛ وای لی کردین تی‌بگه‌ین جه‌نگ باب‌ه‌تیک نی‌یه
که‌سیک بتوانی به‌ناسانی باسی بکات، جه‌نگ چیروکی
کرده‌وه‌ی خه‌و نی‌یه، جه‌نگ وه‌کوو کلویه‌ک خوین له‌دلی
نه‌و پیاوه‌دا مه‌بیوه و باسکردنی ناسان نی‌یه، هه‌ستم به
شه‌رمه‌زاری کرد و هه‌رگیز جاریکی تر دربار‌ه‌ی
جه‌نگ پرسیا‌رم لی نه‌کرد.

زور زوو نه‌و ښواره‌یه‌مان له‌بیر چوو، به‌و خیراییه‌ی
نه‌هلی ښاوا‌یی چاویان له‌سه‌ر دانیار نه‌وما.

پوژی دوا‌یی به‌یانی زوو من و دانیار نه‌سپه‌کانمان
هی‌تا بو سه‌ر خه‌رمانه‌که، جه‌میله‌ش هات، له‌دوره‌وه

چاودیری ئیمەى ئەکرد، بانگی کرد: "هۆى شووبرا،
ئەسپەکانم بۆ یێنە بۆ ئێره! ئەى کوا شتەکانى ترم؟"

ئینجا وەستایانە عەرەبانەکەى سەیر کرد، وەکوو
هەموو ژيانى عەرەبانچى بووبیت، بزائیت ئەلقەکانى
پێچکەکان شل نین و لە جێى خۆياندان و نووکهشەقى
تیپه‌لئەدان تا دلتیا بیت بووشەکان تەواون.

کە من و دانیار بە سواری ئەسپەکانمان بەرەو ڕووی
ڕۆشتین، شیوەمان لەبەر چاوی ئەو پێکەنیناوى بوو.
دانیار درێژ و قاچە ڕووتە لاوازه‌کانى لەناو جووتیک
جزمەى مشەمای زۆر دەلب کە هەموو چرکەیه‌ک
خەریک بوو لە پێى دائەخزان، منیش بە پێى پەتى بە
پاژنە چلکنە ڕەشەکانم ئەمژەندە ئەسپەکەم.

"کە دووانى جوانن!" بەراپواردنەو سەرى با ئەدا.
ئێتر دەستى کرد بە فەرمانکردن بەسەرمانا: "خێرا کەن!
ئەبى پێش ئەوێ گەرما بکا، پێدەشتەکە بېڕین!" جله‌وى
هەردوو ئەسپەکەى گەرت و ڕایکێشان بۆ لای
عەرەبانەکە و بەبروابەخۆبونەو بەستنى، بەتەنیا خۆى،
یەک جار لێى پرسیم نیشانى بەم چۆن جله‌وه‌کان
ئەبەستریڤ، ئاگای لە دانیار هەر نەبوو، وەکوو هەر
لەویش نەبیت.

دانیار حەپەسابوو لەو دەستوبرد و چاونه‌ترسى و
بروابەخۆبوونە، لەو دوورەو وەستابوو، هەردوو

ليئوه كانى توند نووقانديبوو، روانينه كهى هاوريپيانه نه بوو،
به لامل سه رساميه كي شاراو هي پتوه ديار بوو.

فهرده يهك گهنمى له سهر قه پانه كان دا به كوليا و
بيندهنگ فريپى دايه عهره بانه كه وه، جه ميله ليني توورپه
بوو: "وا ئه زانى ئه بيت هر كه سيك به تهنيا بوخوي
ئيش بكات؟ نا برادر، شتى وا نابيت. وهره، دهستم
بهري! ئه وه بولويا دهستبه تال وهستاوى شووبرا؟
سهر كه وه سهر عهره بانه كه و فهرده كان هه لچنه!"

جه ميله دهستى دانيارى گرت، دهستبارى^{۲۲}
فهرده كه يان دا و بهرزيان كرده وه، بهسته زمانه له
تهريقييا سوور بووبوو وه. دواى ئه وه هر
فهرده يه كيان ئه تلانه وه به سهر قوليانا، دهستى يه كتريان
ئه گوشى و بهرزيان ئه كرده وه و سهر يان ئه نا به
سهرى به يه كه وه، ههستم به تيكچوون و شله زانى دانيار
ئه كرد چون ليئوه كانى توند ئه گه زى و ههول ئه دا
سهيرى ده موچاوى جه ميله نه كات.

به لامل ئه و يهك دهنگ به خياليا نه ئه هات، وا ديار بوو
هيچ ئاگاي له وه نيه يه كيك يارمه تى ئه دا و له گهل
ژنه كانى سه رقه پانه كان شوخييان ئه كرد. كه عهره بانه كه
بار كرا و لغاوه كانمان گرت، به مه كه وه چاويكى داگرت
و به پيكه نينه وه وتى: "هينى، تو ناوت چيه؟ دانيار؟ وهك
چون دياره پياويت، ئه بى ئاواش پيشمان كه ويت!"

دانيار جلەۋەكەي شل كرد و بىندەنگ دەرچوو. ئەي
نەگبەت! لە دلى خۇما وتم: "بۆ لە ھەموو شتىكا
ئەۋەندە شەرمى!"

رېگەكەمان زۆر دوور بوو: پانزە ميل دەشتايى،
ئەۋجا بە دۆلىكا بۆ وىستگەي شەمەندەفەرەكە. تەنيا
شتى باشى ئەو رېگايە ئەۋە بوو ھەمووى سەرەوخوار
بوو و ئەسپەكان ماندوو نەئەبوون.

ئىمە پۆژى كاروانىكمان ئەكرد، بەيانىان زوو
دەرئەچووین و پاشنىۋەپۆ ئەگەيشتىنە وىستگەي
شەمەندەفەرەكە.

گوندەكەمان كەۋتبوو ھە سەر كەنارى كوركورىۋ
لەسەر لاپالى كۆمەلى شاخى بەرز. ئاۋايىيەكەمان بە
ترۆپكى درەختە رەشەكانىيەۋە تا ئەگەيشىتتە دۆلەكە،
لەتەۋە ديار بوو.

ئىمە پۆژى كاروانىكمان ئەكرد، بەيانى زوو
دەرئەچووین و پاشنىۋەپۆش ئەگەيشتىن. پۆژ
بېرەحمانە ھەلئەقراچاندىن، وىستگەش ئەۋەندە جەنجال
بوو رېگات بەر نەئەكەۋت بېرۆيت: پېر بوو لە ھەرەبانە
و ماشىن كە ھەلچنرابوون لە فەردە گەنم و لە ھەموو
دۆلەكەۋە ھاتبوون، ھىستەر و گا بار كرابوون و لە
ھەرەۋەزىي دىھاتە شاخاۋىيە دوورەدەستەكانەۋە
ھاتبوون، منال و ژنى سەربازەكان لىيان ئەخوپىن كە

خۆر دەموچاوی سووتاندبوون و جلەکانی کال کردبوونەو، پێتییەکانیان ئەوەندە بە پێی بەردەلاندن پوشتبوون پەق پەق بووبوون، لێوەکانیان بە گەرما و تەپۆزی پێگا وشک هەلاتبوون و قلیشابوون و خوێنیان لێ هاتبوو.

لە دەرگای عەمارەکه دروشمیک هەلواسرابوو، نووسرابوو: "هەموو گلکە شامییەک"^{۲۴} بۆ بەرەکانی جەنگ. لە حەوشەکه شدا پالنان و قەرەقەر و دەنگە دەنگی و لاخدارەکان هەر مەپرسە. لەو نزیکە، لە پشت دیواریکی نزمەو، لۆرییەک ئەهات و ئەچوو بگاتە شوینەکه، گرەیهکی گەرم و دووکه لێکی خەستی بلاو ئەکردهو که بۆنی کائزای سووتاوی لێ ئەهات، شەمەندەفەرەکانیش وەکوو هەورەبرووسکه ئەیانگرماند، حوشتەرەکانیش نەیانئەویست لە جێی خۆیان هەستن و بەبێزارییەو دەمیان فراوان کردۆتەو و کەف لە دەمیان ئەچۆرا و زەووییەکهی تەپ ئەکرد.

چیاکانی دانەویڵە هەلپژاوەکه لە ژێر بانیکێ ئاسنی بە گەرما سوورەو هەبوو هەلدرابوووە. فەردەکان ئەبووایە بەسەر تاکۆسیکی^{۲۵} تەختەدا سەر بخرایە بۆ ژێر سەقفەکه. هەواکهی قورس و بۆنی گەنمی لێ ئەهات، تەپۆتۆزیش پیاوی ئەخنکاند.

لە ژێرەو یەکیەک لەوانەی گەنمی وەرئەگرت که چاوەکانی لە کهمخویدا سوور بووبوون، هاواری کرد:

‘هیی، تۆ! ئاگات له ههنگاوهكانت بێت، سه‌ری خه بۆ سه‌ره‌وه!’ مستی پائه‌وه‌شاند و جێی ئه‌دا.

ئه‌وه بۆ جێی ئه‌دا! خۆمان ئه‌زانین بیه‌ین بۆ کوێ و هه‌ر بر دووشمانه بۆ ئه‌وئ. دواى ئه‌وه‌ش ئیمه ئه‌و فه‌رده گه‌نمه‌ی ئه‌یده‌ین به‌ کۆلمانا، له‌ چه‌ندین کیلگه‌وه هاتوه که ژن و منال و پيشسپى توویان کردوه و به‌ره‌میان هیناوه و له‌ گه‌رمای وه‌رزى دروینه‌دا شو‌فیری کۆمباینه‌کانیش په‌نج ئه‌دن و به‌و مه‌کینه کۆنه‌که زۆر ده‌میکه ته‌مه‌نى به‌کارهینانیان به‌سه‌رچوه؛ ئه‌یدروونه‌وه، له‌و شو‌ینه‌ی ئافه‌ت پشتیان چه‌ماندۆته‌وه به‌سه‌ر داسه داخ‌بووه‌کانیاندا و منالانیش به‌ ده‌سته‌کانیان به‌وردی ئه‌و گلکانه ئه‌چنه‌وه که پ‌ژاون.

ئێستاش له‌بیرمه ئه‌و فه‌ردانه چه‌ند قورس بوون، ئیشی پیاویکی تیروپ‌ر بوون. من به‌سه‌ر په‌مه‌که‌دا که له‌ژیر پیمه ئه‌له‌قی و جیره‌ی ئه‌هات، هاوسه‌نگی خۆم پائه‌گرت و گوێچکه‌ی گوێنییه‌که‌م توند به‌ دانم ئه‌گرت بۆ ئه‌وه‌ی نه‌خزیت. قورگم پ‌ر بووبوو له‌ تۆز، په‌راسوه‌کانم له‌ژیر قورسی فه‌رده‌که‌دا ئه‌نوشتانه‌وه و ئه‌لقه‌ی بریسکاوه‌ی سه‌وز و سوور به‌به‌ر چاوما سه‌مای ئه‌کرد. زۆر جار به‌تایبه‌تی ئه‌و کاتانه‌ی سه‌رم گیژی ئه‌خوارد؛ ئه‌مزانی چار نییه ئه‌بیت فه‌رده‌که بخزیت، ته‌نیا بیرکردنه‌وه‌م ئه‌وه بوو لێ گه‌ریم بخزیت

و خۆم له گه‌لیا بکه‌ومه خواره‌وه، به‌لام خه‌لکی ترم له
دواوه بوون، ئه‌وانیش فه‌رده‌یان به‌ کۆله‌وه بوو، گه‌نج
بوون له ته‌مه‌نی مندا، یان ژنانی می‌رد سه‌رباز که
کو‌ریان له ته‌مه‌نی مندا بوو. ئه‌گه‌ر جه‌نگ نه‌بووایه، کێ
ناچاری ئه‌کردن کۆلی وا بده‌ن به‌ کۆلیانا؟ نا، مافی
ئه‌وهم نه‌بوو باره‌که‌م فه‌ی دهم، مادام ژن هه‌یه هه‌مان
کاری من ئه‌کات.

ئه‌وه جه‌میله‌یه له پێشمه‌وه، کراسه‌که‌ی هه‌تا پشت
ئه‌ژنویه‌وه هه‌لکړدوه، چاوم لێیه‌ چۆن ماسوولکه‌کانی
پووزه ئه‌سمه‌ره جوانه‌کانی گرژ بوون، ئه‌مبینی چه‌ند
ئه‌رکیکی قورسه‌ له‌شولاره‌ بچکۆله‌که‌ی چه‌سپاو بگری‌ت
کاتی‌ک له‌ژێر قورسیی فه‌رده‌که‌دا نوشتاوه‌ته‌وه. هه‌ندی
جار چه‌ند چرکه‌یه‌ک سه‌ره‌وتی ئه‌دا، وه‌کوو هه‌ست به‌وه
بکات له‌گه‌ل هه‌موو هه‌نگاوێکا بیهێ‌تر ئه‌بم.

”خۆت ڕاگره‌ شووبرا، زۆرمان نه‌ماوه!“ به‌لام هه‌ستم
ئه‌کرد خۆیشی ده‌نگی مردووه‌ و ده‌رنایه‌ت.

که‌ گوینیه‌کانمان به‌تال کرد و گه‌ڕاینه‌وه؛ دانیارمان
بینی سه‌ر ئه‌که‌وت، تو‌زیک ئه‌له‌نگی، به‌لام هه‌نگاوه‌کانی
به‌هێ‌ز و هاوسه‌نگ، وه‌کوو عاده‌تی خۆی ته‌نیا و
بیه‌ه‌نگ، که‌ که‌وته‌ لاشانمان؛ دانیار نی‌گایه‌کی تال و
گه‌رمی جه‌میله‌ی کرد.

ئەویش پىشتە ماندوۋەكەي پاست كىردەۋە و كراسە
چىرچەكەي دادايەۋە. ھەموو جارىك كە سەيرى
جەمىلەي ئەكرد؛ ۋەكوو يەكەم جارى بىت بىيىنىت،
بەلام جەمىلە بەردەوام بوو لە حساببۇنەكردنى.

بووبوو بە ئاكارى، بەپىي مەزاجى خۇي، جەمىلە يان
پىي پىئەكەنى يان ۋاي دائىنا ھەر نىيە. كە بەيەكەۋە
ئەپۇشتىن، لەپىر بانگى منى ئەكرد: "خىرا كە، با پىرۇين!"
لەگەل ھاۋار و راۋەشاندى قامچى بەسەر سەرى
خۇيەۋە و ئەسپەكانى ئەخستە لۇقە. دۋاي ئەكەۋتم،
ئەماندا بەلاي دانيارا و لەناۋ پەلەيەك تەپۇتۇزى خەستا
ئەمانخىكاند، ئەبوۋايە ماۋەيەكى پىي بچوۋايە تا
ئەپەۋىيەۋە و پىي خۇي ئەيىنى.

لەگەل ئەۋەشدا ئەۋە تەنيا بۇ خوشى بوو، بەلام كەم
كەس قبولى ئەكرد. دانيار ديار بوو گوئى ئەدەيە. كە
بەتيزى ئەماندا بەلايدا، سەيرىكى سەرسامىي بىي
زەردەخەنەي جەمىلەي ئەكرد لەسەر عەرەبانەكەي
ۋەستاۋە و قاقا پىئەكەنى.

ئاۋرۇم ئەدەيەۋە، ئەمىنى دانيار لەناۋ
تەپۇتۇزەكەشەۋە ھەر سەيرى ئەكات. شتىكى دۇستانە
و لىيۋوردوۋانەم لە نىگاكانىيا بەدى ئەكرد، بەلام
دائەنگىيەكى پەگداكوتاي شارۋەي ھەر پىنۋە ديار
بوو.

نە گالتە پىكىردىنى جەمىلە و نە پشتگوپىخستىنى، ھەرگىز جارىك دانىياري توورپە نە ئەكرد، ۋەكوو سويندى خواردىت ھەمووى قبول بىكات. لە سەرەتاۋە بەزەبىم پيا ئەھاتەۋە، تا زۆر جار بە جەمىلەم ئەۋت: 'بۆ پىي رائەبويرىت، براژن؟ پياۋىكى باش و بىۋەيە!'

'ئۆھ! پىتەكەنى و شانى ھەلئەتەكاند: 'ئەۋە تەنيا بۆ خوشىيە. مەترسە، ئەۋ قرژالە ھىچى بۆ نابىت!'

ئىتر منىش فىر بووم گالتەي پى بىكەم. نىگا گەرمە بەردەوامەكانى نىگەرانى كرديبوم، چۆن كە فەردەيەكى ئەدا بە كۆليا چاۋى تى ئەبىرى! راست ئەۋى، جەمىلە خۇيشى سەرنجراكىش بوو، لەناۋ ژاۋەژاۋ و ھاتوھورىاي ويستگەكەدا، لەناۋ دەنگەدەنگى ئەۋ ھەموو خەلكەي ئەھاتن و ئەچوون و پالىيان بەيەكەۋە ئەنا؛ بىروابەخۇبۋونى جەمىلە و ھەنگاۋە ورد و بەئاگاكانى سەرنجى خەلكى رائەكىشا، ۋاي ئەنۋاند لە شۋىنىكى تر لە دەرەۋەي سنوورى گۆرپەپانەكە لەنجەۋلار ئەكات.

ئاسان نەبوو نەۋەستىت و سەيرى نەكەيت. بۆ ئەۋەي فەردەيەك لە تەختەي عەرەبانەكە داگرىت؛ جەمىلە ئەبوۋايە خۆي ھەلبىرپايە و پرووى ۋەربىگىرپايە، ئىنجا شانى بدايەتە ژىر فەردەكە و سەرى بخستايە بەپشتا، بە جۆرىك ئەۋك^{۲۶} و گەردنە جوانەكەي دەرەكەۋتايە و ھەردوۋ پەلكە بە خۆر سوورھەلگەپاۋەكەي تا نزىك زەۋى شۆر بوونايەتەۋە.

دانیار ئه وهستا، وهكوو ئه وهی بیهویت پشوو بدات، بهلام چاوهكانی هتا دهروازهكه بهدوايه وه بوون، بیگومان وای ئه زانی كهس تیپینی ناکات، من هه موو شتیكم ئه بینی و رقیشم له هه موو ئه وه بوو ئه مبینی، ههستم به سووكایه تییش ئه كرد، چونكه هه رگیز نه ئه چوو هه قلم دانیار له ئاستی جه میله دا بی.

تو بیرى لى بکه ره وه، ئه گهر ئه وه بهس ئاوا سهیری بکات، ئه بی چی له خه لکی تر چاوه پروان بکهیت! قینم ههستا. خو په رستی منالیم كه هیشتا لى پرگار نه بوو بووم، خستمیه دلپسییه کی ترسناکه وه. ئیستا له جیاتى ئه وهی به زه ییم به دانیارا بیته وه؛ به خه ستی رقم لى بوو، زۆرم بی خوش ئه بوو كه یه کیک گالته ی بی ئه کرد.

بهلام پوژیک گالته کردنه كه مان خراب كه وته وه. له ناو فهرده گه نمه كانا جه والیکى^{٢٧} گه وره ی ههوت ته نه كه^{٢٨} و نیوی (٢٨٠ پاوه ند - ١٢٧ کیلو) تیا بوو، له به نی خوری دروست کرابوو، عاده تن ئیمه به دوو كهس هه لمانه گرت، چونكه به ته نیا هه لئه نه گیرا. پوژیک له خه رمانه كه بریارمان دا په نیک به دانیاردا بدهین، کردمانه عه ره بانه كه ی ئه وه وه و فهرده ی ترمان له سه ر هه لچنی.

له ریگا من و جه میله له گوندیکی پرووسی لامان دایه باخیک هه ندی سیومان رنی، هه موو ریگاكه پیشه كه نیین

و جهميله بهردهوام سنیوی تی نهگرت، وهک ههمیشه بهجیمان هیشت و تهپوتوزهکهمان نهکرد بهسهریا. لهودیوی دۆلهکهوه لهسهر یهکتربری هیللی شهمندهفهروهکه پیمان گهشتهوه، هیلهکه داخابوو، لهویوه ههتا ویتسهکه بهیهکهوه رۆیشتین. ئیمه بهتهواوی جهواله گهروهکهمان لهبیر چووبوووه و بیرمان لی نهئهردهوه تا ئه و کاتهی بارهکهمان بهتال کرد.

جهميله هاروهاجانه به نهیشکی تیی کوتیم و به سهر بهرهو دانیار ئاماژهی بۆ کردم. لهسهر عهرهبانه که وهستابوو، بهنیگه رانییهوه سهیری جهوالهکهی نهکرد و لهوه نهچوو بریار بدات چۆن مامهلهی لهگهلهدا بکات، دواتر سهیری چواردهوری خوی کرد، که ههستی به جهميله کرد؛ زهردهخه نهیهکی کپ کردهوه، سوور ههلهگهرا و تیگه یشت مهسهله چیه.

"پانتۆله کهت توند که، نهگینا له پێ لیت نهکهوینه خوارهوه!" جهميله هاواری کرد.

دانیار بهتووهریهوه سهیری ئیمهی کرد و پیش نهوهی ئیمه تیبگهین نیازی چیه؛ جهوالهکهی بهناو عهرهبانهکهدا راکیشا تا گهشته قهراغی کوتایی، بازی دایه خوارهوه، به دهستیکی گویچهکهیهکی جهوالهکهی گرت و راکیشا و دای به کۆلیا و رۆیشت.

له سه ره تاوه وا خو مان نیشان دا ئه وه هیچ شتیکی
 نائاسایی تیا نییه، خه لکی تریش بیگومان ههستیان به
 هیچ نه کرد: پیاوینک فهردهیهک هه لئه گریت وه کوو هه ر
 که سیتیکی تر. کاتیک دانیار نزیکه ره مپه که بووه وه،
 جه میله گه یشته لای.

“فریی ده ئه وه فهردهیه، گالته ئه کهم!”

“برۆ لا چۆ!” به دهنگیکی پچه وه وتی و دهستی کرد
 به سه رکه وتن.

“سه یر که، خۆ داینه نا!” جه میله هاواری کرد، وه کوو
 پاساو بو کرده وه که ی بینیتته وه. هیشتا به ناسکی
 پیته که نی، خاو بووه وه، وه کوو خۆی ناچار بکات
 پینکه نیت.

هه ستمان کرد دانیار زیاتر شه لییه که ی پتوه دیاره.
 بۆچی پیشتیر بیرمان له وه نه کرد بووه وه؟ تا ئه مپۆش له
 خۆم نابوو رم بو ئه و کاره بیته قلییه، ئه وه من بووم ئه و
 که ریتیه م کرد، بیرم له و پتیراواردنه کرده وه!

“وه ره دواوه!” جه میله به پینکه نینه سارده که یه وه
 هاواری کرد، به لام دانیار نه یته توانی بگه ریتته وه، چونکه
 خه لکی تری له دواوه بوو.

به ته واوی نایه ته وه خه یالم دوا ی ئه وه چی پوو ی دا.
 دانیارم بین ی له ژیر قورسیی باره که دا دوو قات
 چه مابوو وه، سه ری دانه وانده بوو، لیوه کانی توند

گه ستهبو، هتواش هتواش نهجوولا، بهوشياريهوه قاچه
پنکراوهکەي نهجوولاند.

هه موو ههنگاوێکی تازه؛ ئازاریکی زیاتری نه دا،
سه ری هه لئه بیری سهیریکی سه ره وه ی نه کرد و بو
چرکه یه ک نه نه وه ستا. تا به رزتر بووایه ته وه؛ زیاتر
به مدیو دیو دا نه جوولا، جه واله که وای لی کرد بوو
له تری^{۲۹} نه دا. له خه جاله تییا تف له ده ماما وشک
بوو بوو، له ترسا نه له رزیم، هه موو نه ندامانی له شم
هه سته تی به قورسیی باره که ی و ئازاری
تهحه مولنه کراوی لاقه پنکراوهکەي نه کرد. جاریکی تر
هه لنوت و سه ری هه لبریه وه، هه موو دنیا له بهر چاوم
خولایه وه و سه رم به گیزه وه هات، زه وی له ژیر پیتما
دانه چوو.

هاته مه وه هوش خۆم، یه کێک به توندی بالی گرتم،
یه کسه ر جه میله م نه ناسیه وه، وه کوو جوی^{۳۱} سپیی لی
هاتبوو، چاوه کانی ده رپه رپیوون، لیه وه کانی دوی دوایین
زه رده خه نه ی نه له رزین.

نه ک هه ر ئیمه، هه ر چیه ک له ویا بوو، به کارمه ندی
گه نم وه رگرتنه که شه وه راپیانکرد بو به رده م
دار به سته که. دانیار دوو ههنگاوی تریشی نا، ویستی
هاوسهنگیی جه واله که رابگریت، له سه ر نه ژنویه کیان
چۆکی دادا، جه میله هه ردوو ده سته گرت به
ده مو چاویه وه.

‘فرېنی ده! وازی لی بینه!’ جه میله قیزاندی.

به لām دانیار فرېنی نه دا، هر چهند نه یوانی به دیویکا
بیخاته خواره وه بو ته وهی بهر ته وانهی دواى خویه وه
نه که ویت. که گوینی له دهنگی جه میله بوو؛ ته کانیکى دا
و راست بووه وه سهر هه ردوو پیتی و هه نکاوینکی تری
نا، دیسانه وه خوئ نه ته گرت و به مدیودیودا ته که وت.

‘ده فرېنی ده سه گباب!’ کارمهندى وهرگرته که له
خواره وه هاواری کرد.

‘فرېنی ده!’ خه لکه که هاواریان ته کرد.

دانیار ته م جارەش رېک وه ستایه وه.

‘نا، فرېنی نادا!’ یه کینک به برپواوه چپاندی.

هر چی له و ناوه دا بوو، ته وانهی له دوايه وه بوون و
ته وانهی خواره وه، تیگه یشتن فرېنی نادات تا خویشی
له که لیا نه که ویته خواره وه. بیده نگییه کی کوشنده...

له پشت دیواره که شه وه له و دیوه وه هر گرمه ته هات.

دانیار به رده وام بوو له سه رکه وتن به ره و سه قفه
چینکۆ داخپووه که، به ملاولادا ته که وت وه کوو یه کینک
هوشی به خوئ نه بیت، پله کانی داربه سته که له ژیر پیتا
نه نیشتن.

هه موو دوو هه نکاوینک ته وه ستا خوئ هاوسهنگ
بکاته وه و هیز بداته وه بهر خوئ و به رده وام ته بووه وه.

ئەوانەى لە دوايەوہ بوون ھەماھەنگيان ئەکرد، کە
ئەوہستا؛ ئەمانيش ئەوہستان. ئەمە شەکەتى کردبوون،
ھىزى لەبەر بربوون، بەلام کەس توورە ئەئەبوو،
کەسش جنىوى پى ئەدا.

خەلکەکە بە کۆلە قورسەکانيانەوہ بەدوايا سەر
ئەکەوتن وەکوو بە پەتيكى نەبينراو بەيەکەوہ
بەستراينەوہ و بە ھەورازيکى خزى مەترسيداردا سەر
کەون و ژيانى ھەريەکىک بەستراين بە ژيانى ئەوى
ترەوہ. ئاوازيکى قورس لە بيدەنگى و بەملاولاداگەوتنى
ھەمووياندا ھەبوو. ھەنگاويک، ھەنگاويکى تر بەدواى
دانيارا و ھەنگاويکى تريش...

ماوہيەکى کەم مابوو ببيرى، بەلام دانيار لەترى
دايەوہ، قاچە پىکراوہکەى لەوہ زياتر بەگوپى ئەئەکرد.
بيگومان ئىستا ئەکەويە خوارەوہ، ئەگەر جەوالەکە فري
ئەدا.

"پاکە! لە دواوہ يارمەتیی بەدە! جەميلە ھاواری کرد
بۆ من، بىئوميدانە باوہشى کردبووہوہ وەکوو بىھويەت
لە دواوہ بيجريت.

بەپاکردن بەسەر داربەستەکەدا خۆم ئەکرد بە بەينى
خەلکەکان و فەردەکانا تا گەيشتمە دانيار، لەژير
ئەنیشکيەوہ سەيرىکى کردم، دەمارەکانى لەسەر
ناوچەوانە پەشە تەرەکەى ھەستابوون، چاوہ

خوینتیزاوه‌کانی به‌پ‌قه‌وه سه‌یری منیان نه‌کرد. ویستم له دواوه‌فهرده‌که بگرم: 'ده‌ستی لی نه‌دهی!' بۆله‌یه‌کی لیوه‌هات و به‌رده‌وام بوو.

که سه‌ره‌نه‌نجام نه‌هاته‌وه خواره‌وه؛ نه‌شه‌لی و هه‌ناسه‌برکیتی بوو، ده‌سته‌کانی به‌شلی به‌ته‌نیشته‌کانیا شوپ‌بوو‌بوونه‌وه. خه‌لکه‌که خو‌یان لا نه‌دا ره‌ت بیت، به‌لام کارمه‌ندی وه‌رگرتنه‌که خو‌ی پینه‌گیرا قیپ‌اندی: 'ئه‌ری تو شیتی؟ من به‌مرؤف نازانی؟ وا نه‌زانی نه‌مه‌هیشته له خواره‌وه خالی بکه‌یت؟ بۆ باری وا قورس نه‌دهی به‌کۆلتا؟'

'نه‌وه ئه‌رکی سه‌رشانمه.' دانیار به‌هیمنی وه‌لامی دایه‌وه.

به‌ولادا تفتیکی کرد و به‌ره‌و عه‌ره‌بانه‌که‌ی پویشته، ئیمه نه‌مانئه‌و‌یرا سه‌یری بکه‌ین و خه‌جالت و له دانیار توو‌په‌بووین که نه‌و گالتیه‌ی ئیمه‌ی به‌پاستی وه‌رگرت.

به‌دریژی شه‌و به‌بیده‌نگی لیمان نه‌خو‌پی. دانیار خو‌ی ته‌بیعه‌تی هه‌ر وا بوو، نه‌مانئه‌زانی له ئیمه توو‌په‌یه‌یان ته‌واوی پووداوه‌که‌ی له‌بیر کردووه، به‌لام ئیمه ویژدانمان نازاری نه‌داین و تیک شکابووین.

به يانی دواتر، که خهريکی بارکردن بووین له سهر
خه رمانه که، جه ميله نه و جه واله نه گريسهی گرت و
قاچی نایه سهر و پارچه پارچه ی کرد.

“ها، نه م جه واله کونه شره بۆ تو!” فری دایه بهر پتی
کارمهنده حه په ساوه که ی سهر قه پانه که: “به سهر وکی
تیم بلن جاريکی تر شتی و امان بۆ نه هیتیت!”
“نه وه چی بووه؟ چی پرووی داوه؟”

“هیچ!”

پوژی دواتر دانیار وهک هه میسه بیدهنگ و
له سهر خۆ ئیشی کرد، بن نه وه ی هه ستیک ده ربیرئ،
به لام زیاتر نه شلی، بویه لیوه کانی نه گه ست به تایبه تی
که فهرده یه کی بار نه کرد. زامه کونه که ی قاچی
کولابووه وه، نه وه ش بهرده وام تاوانه که ی خۆمانی بیر
نه هیتاینه وه.

به هه رحال، نه گهر پینکه نیایه یان قسه یه کی خوشی
بکر دایه؛ کوتای به و گرژی به نه هیتا. جه ميله ش وا خۆ
نیشان نه دا هیچ شتیکی ناسروشتی پرووی نه داوه،
کچیکی له خۆرازی، هه میسه پینه که نی، به لام من نه مزانی
چۆن له ناخی خۆیدا نه تویته وه.

شه درهنگ بوو که گه پاینه وه بۆ ماله وه. دانیار له
پیشه وه نه پویشته، شه و زۆر جوان بوو. کئ هیه نه م
شه وانهی ئاب نه زانیته به نه ستیره دور و هه م

نزيكه كانيه وه! ئهستيزه يهك هه بوو: له وه ئه چوو
كه ناره كانى سه هۆل بيت، تيشكه بهستوه كانى
ئهدره وشايه وه كه له ئاسمانى تاريكه وه به سه رسامى
ئهيروانيه زهوى له خواره وه. كاتيك به دۆله كه دا پهت
بووين؛ زۆر سه رنجم دا، ئهسپهكان په لهى ماله وهيان
بوو، نهرمه غاريان ئه كرد و چهوى ژيهر پيچكه كان
ئه كوترانه وه.

شه مال له پيڊه شته كه وه بۆنويه رامهى گول و
گژوگياى ئه هينا، له گهله بۆنى گه نيمى گه ييوى
نهدووراوه، هه مووى كه تيكه لى بۆنى قير و ناره قهى
ئهسپهكان ئه بوو؛ سه رمه ستى ئه كردين.

له بهريكه وه پيڭاكه تاشه بهردى په شى به دپك
داپوشراو و له وه ريشه وه له قوولايدا به ناو چر و
كۆرپه چنارى به رزدا چه مى كور كوريوى بيثارام هاژهى
ئه هات. تاونا تاويك دهنگى په رينه وهى شه مه نده فه ريك
ئه هات به سه ر پرديكى دوورا، دهنگى به ركه وتنى پيچكه
ورده كانى تا ون ئه بوو؛ ئه مايه وه.

شتيكى خوش بوو به فيتكى سوار بيت، سه يرى پشتى
ئهسپ بكه يت و گوئ له شهوى هاوين بگريت و
شه ماله كهى بۆن بكه يت.

جەمىلە لە پىشەمەو ئەپۆيشت، جەلەوئەكەى شىل
كردبوو، سەيرى چواردەورى خۆى ئەكرد و لەبەر
خۆيەو بەهێواشى گۆرانىيەكى ئەوت.

ئەمزانى بىندەنگىمان قورس ئەكەوئىتەو لای ئەو.
هەرگىز نەئەكرا لە شەوئىكى وادا بىندەنگ بىت... شەوئىك
بوو خوا بۆ گۆرانى دروستى كردبوو.

دەستى كرد بە گۆرانى، لەوانەيە بۆ ئەو ئەيوت
پەيوەندىمان بگىرئىتەو بۆ ساتە شىرىنەكانى يان بۆ
خۆدەربازكردن لە هەستكردن بە تاوانبارى. دەنگىكى بە
لەرەى ناسكى هەبوو، گۆرانىيە باوەكانى لادىي ئەوت:
"كە تۆ پادەبوورى دەسروكەكەم" "با ئەدەم"،
"خۆشەويستەكەم بەجىي هېشتەم..." گۆرانىيى زورى
ئەزانى و بە سانايى و سۆزەو ئەيوتن، بە جۆرىك
خۆش بوو گوئى لى بگريت. لەپەر وەستا و بانگى
دانبارى كرد: "ئادەى دانبار، ئەو بۆ گۆرانىيەك نالئىت؟
ئەى تۆ هەرزەكار نىت؟"

"ئەو نىيە تۆ گۆرانى ئەلئىت، جەمىلە!" بە تۆزىك
شەرمەو وەلامى دايەو، لفاوئەكەى توند كرد: "گويم
لئىتە، گويم بۆ تۆ گرتووە."

"ئەى وا ئەزانىت ئىمە گويمان نىيە؟ كەس بەزۆر پىت
نالئى، ئەگەر ناتەوئىت؛ مەيلئى!" جەمىلە دەستى كردەو بە
گۆرانىيوتن.

كى ئەزانىت بۆچى داۋاي لىن كرد گۆرانى بلىت!
لەوانەيە ھەر لەخۆيەو، يان لەوانەيە بۆ ئەوئەي دەرگاي
گفتوگۆي لەگەلدا بکاتەو. زۆرتەر لەوئەي دووھم ئەچىت،
چونكە ديسانەو ھاواري كردهو: "پىم بلى دانيار،
ھەرگىز دلدارىت كردووە؟" پىكەنيەو.

ھىچى نەوت، جەمىلەش بىدەنگ بوو.

"بىنگومان كەسىكى باشى دۆزىيەو بۆ گۆرانىوتن." لە
دلى خۇما وتم.

كە گەيشتىنە جۆگەلەيەكى بچووك پىگاگەي ئەبىرى؛
ئەسپەكان ھىواش بوونەو، ئالەكانيان زىخە زىوينە
تەرەكەي ئەشىلا. كە لە بوارەكە كردمانە ئەوبەرەو،
قامچى دا لە ئەسپەكان و دەستى كرد بە گۆرانىيەك بە
دەنگىكى تاساو لەگەل ھەموو چالنىكى پىگاگەدا كپ
ئەبوو:

"چياكانم، شاخە سېي و شىنەكانم

لانەي باوباپىرانم."

دەمى تىكەل بوو، كۆكى و دوو بەيتەكەي ترى بە
دەنگىكى بەرزى تۆزىك گر تەواو كرد:

"شاخەكانم،

چيا سېي و شىنەكانم

لانكەي ژيانم..."

دیسانہ وہ وەستایەو، وەک لە چەند شتیک ترسایت،
بێدەنگ بوو.

من هۆی شەرمکردنەکەم بەپروونی لەبەرچاو بوو،
لەگەڵ ئەو شەدا کاریگەرییەکی قوول لە گۆرانییە
شەرمەنەکەیدا، لە وەستانەکەیدا هەبوو، دەنگی خۆشی
بەلاوە بوو: ئاسان نەبوو بپروا بکەیت ئەو دانیارە.
"جوانە! جوانە!" ھاوارم کرد.

"ئەو بۆ پیشتر گۆرانیت نەوتوو؟ بێلێ، بێلێ بە
ئارەزووی خۆت!" جەمیلە ھاواری کرد.

پرووناکییەک دەرکەوت، ئەو کۆتایی دۆلەکە بوو.
شەمالێک لە دۆلەکەو ئەهات. دانیار دەستی کردەو بە
گۆرانپووتن. وەکوو ئەوجا بە شەرم و نادانیاییەو
دەستی پێ کرد، کەم کەم دەنگی بەرز ئەبوو،
دۆلەکە پێ کرد، دار و بەردی پەوێزەکان دەنگی
ئەدایەو.

ئەو هێز زۆر سەرسامی کردم؛ سۆز و گەری
گۆرانییەکە بوو، نەمەزانی ناوی بنێم چی، تا ئیستاش
نازانم، ناتوانم دیاری بکەم ئایا دەنگەکە بەتەنیا یان
شتیک گەورەترە، شتیک کە لە پۆخی مرقۆه دێت،
شتیک کە ئەتوانی هەمان کاریگەریی لەوی تردا
دروست بکات، کاریگەرییەک ئەتوانی ژیان بکات بە
بەری بیرکردنەو شاراوێکانی مرقۆدا.

خۆزگە ئەمتوانى بە ھەر جۈرىك بىت گۆرانىيەكەى
دانىيارم بىر بکەويتەوہ! وشەگەلىكى وای تیا نەبوو،
بەلام بەبى وشەش؛ دل و دەروونىكى گەورەى
مروڧىكى دەرنەخست.

نە پىشتەر و نە دواتر ھەرگىز گویم لە گۆرانىيەكى وا
نەبووہ: نە کەرگىزى بوو نە کازاخى بوو، بەلام تامىكى
لە ھەردووکیان تیا بوو. دانىيار جوانترىن ئاوازی
ھەردوو مىللەتەكەى تىكەل کردبوو، وای بەیەكەوہ گرى
دابوون ئاوازیکیان دروست کردبوو ھەرگىز دووبارە
نەبیتەوہ.

ئەمە گۆرانى چیا و پىدەشت بوو، جار بە جارىك
ھەلئەكشا بق لوتكە وەكوو چياكانى کەرگىزیا و فراوان
و بىسنوور، تەخت ئەبوو وەكوو دەشتایيەكانى کازاخ.

تا گویم بگرتايە، زیاتر و زیاتر سەرسام ئەبووم:
"ئەمە راستى دانىارە! كى ھەرگىز لەم بېوايەدا بووہ؟"

كاتىك دەشتەكەمان ئەبېرى بە پىگا ئاسان و پېر
ھاتوچۆكەدا؛ دانىيار دەنگى لى ھەلبېرى، ئاوازی تازە بە
سۆزى دلپەتین يەك بەدواى يەكدا ئەھاتن.

ئەم كۆرپە ئەوہەندە بەھرەمەندە؟ چىی بەسەر ھاتوہ؟
وەكوو ئەوہ وا بوو چاوەروانى ئەم پۆژە بىت، بق ئەم
سەعاتە بگەپئ!

له پړ نه و ټاکارانې تیگه یستم، مایه ی نه وه یه خه لک
پتی پتیکنې و گالته ی پی بکات... خه یالاوییه که ی، هه ز
له ته نیایی کردنه که ی، بیده نگییه که ی... تیگه یستم بو
نیواران له سهر گردی پاسه وانییه که نه باته سهر و
شه وانیش به ته نیا له سهر که ناری چه مه که، بو گوئی
هه لئه خست بو دهنگی که سی تر نه یه بیست، بو
چاوه کانی له پړ نه گران و بروکانی بهر نه کرده وه!

که سینک بوو له عه شقیکی قولدا بوو، هه ستم کرد
عیشقه که ی بو که سینکی بهرام بهر نییه، عه شقیکی
جیاواز، عه شقیکی بی کوتایی بوو بو ژیان، بو خاک.
به لئ، نه م عه شقه ی له خویا هه شار دابوو، له
زایه له کهیدا... نه وه ری پوونا که ره وه ی بوو. که سینکی
بیمشور هر گیز ناتوانیت ناوا گورانی بلیت، گرنگ نییه
چند دهنگی خوش بیت.

کاتیک پیده چوو دوا ئاواز بپرېته وه؛ به دوایدا
شه پولیکی تری خه وزرین نه یویست ده شته خه والووه که
خه بهر کاته وه، ده شته کهش به نه مه که وه گوئی له ئاوازه
شیرینه میللییه که ی گوران بیژنه که نه گرت، وه کوو
ختو وکه ی بدات.

په له گه نمه گه ییوه زهرده کانی چاوه پروانی دروینه
بوون، وه کوو پرووی ده ریاچه یه که رویشک یان نه کرد
و کازیوه ی بهر به یان به ده شته که دا راینه کرد.

په له چناره كونه كانی لای ناشه كه گه لاكانیان شنه یان
 نه كړد و له و بهر چه مه كه وه ښاگری كه مپی دره وانه كان
 خه ريك بوو نه كوژانه وه، تارمایی سوار ټكیش بیده نگ به
 كه ناری چه مه كه دا به ره و ښاوی غاری نه كړد، تاو ټك
 له ناو باخه كه دا ون نه بوو، تاو ټك دهر نه كه و ته وه، با؛
 بوئی سیو و گه نمه شامی گول كړدوو و ته پاله ی گه رمی
 وشكی نه هینا.

دانیار به رده وام بوو له گوران یوتن، بی نه وه ی گوی
 بداته هیچ، له كاتيكدا شهوی تامه زرړی ښاب به بیده نگی
 گوی لئ گرتبوو، هه تا نه سپه كانیش ده میك بوو په و تی
 خویان گورپیوو، بی سه ركیشی نه پویشتن نه ك
 وشه كانی لئ ټك بدهن.

له پر له بهر زترین ښاستی گورانییه كه دا دانیار وه ستا،
 خورپییه نه سپه كان و قامچیلیدان.

نه مزانی جه میله ش دوی نه كه ویت، منیش خوم ښاماده
 كړد دوی كه وم، به لام نه جوولا، هه ر له جی خوی
 دانیشتبوو، سه ری دانه واندبوو، وه كوو گوی له دوایین
 په سته كان بگریت كه هینشتا له هه وادا نه خولانه وه. دانیار
 پشمان كه وت، ښمه هیچ كاممان قسه مان نه كړد تا
 گه یشتینه ښاوی. پیویستی نه نه كړد بدوین، چونكه
 وشه هه ندی كات نه وه ناگه یه نیت كه مروف هه سستی بی
 نه كات.

وا دیار بوو لهو پرژهوه گورانيک هات بهسهر
 ژيانماندا، وهکوو نهوهی ههتا ههتا به چاوه پروانی شتیکی
 ناوازه و ویستراو بم پروو بدات. به یانیان
 عه ره بانه کانمان لهسهر خه رمانه که بار نه کرد و لیمان
 نه خوری بو ویستگه که، په له مان نه کرد بگه پینه وه بو
 نهوهی گویمان له دانیار بیت هه تا ماله وه گورانی نه لیت.

دهنگی بوو به پارچه یهک له من، له هه موو شوینیک
 به دوامه وه بوو، به یانیان له گه له دهنگی نهوا به ناو وینجه
 ته په که دا پامه کرد بو لای نه سپه به ستراوه کان، خوړ
 به پیکه نینه وه له پشت چیا کانه وه سه ری دهر نه هینا
 سلوم لی بکات، گویم له دهنگی نه بوو له هاژهی بارانی
 گهنمی ئالتوونیدا که بیژنگی جووتیاره کان به بایان
 نه کرد و نه هاته خواره وه، له سوورپانه وهی باز نه یی
 هه لو ته نیاکاندا به ئاسمانی دهشتاییه که وه... له هه موو
 شتیکا نه مدی و نه مبیست، گورانییه کانی دانیار نه هات
 به خه یالما.

ئیواران که بارمان نه برد به دریژی دۆله که؛ وام
 هه ست نه کرد گویندراومه ته وه بو جیهانیکی تر، به
 چاوی نیوه نووقاوه وه گویم لی نه گرت، دیمه نی ئاشنای
 پازاوه نه هاته وه خه یالم که له منالییه وه له یادم بوون:
 تاویک په له هه وری شینی دوو که لاوی به هار به
 ئاسمانی چادره کاندای مه له نه کات و تاویک ره وه نه سپ
 به غار بهسهر زه ویی نه رما به ره وه له وه پرگاگان نه پون،

يان جوانوو و نۆما^{۳۲} به ياله دريژه كانيان و ئاگرى فراوانى رەش لە چاوەكانياندا كە بە لەخۆباییبوونەوه پیتش ئەسپەكان ئەكەوتن، يان رانەمەر كە بە ھێمنى بەسەر لوتكەى تەپۆلكەكانەوه وەكوو خۆلەمیشى گرکان بلاو ئەبوونەوه، يان قەلبەزەى ئاویك بەسەر ركەى تاویريكا دیتە خوارەوه و كەفە سەپپەكەى سۆماى چاو ئەبات، يان پۆژكاتى ئاوابوون ھىواش ئەنیشیتە گىابەندەكەى ئەوبەر چەمەوه، يان تاكە ئەسپسوارىك لە ھێلى داگیرساوى ئاسۆدا دیارە وەكوو نیشتبیتە سەر خۆر، تەنیا ئەیەوێت دەست ھەلبەرى و بېگریت... دواى ئەوه ئەویش لە گىابەند و ژیلەمۆى خۆرئاوابووندا ئەتویتەوه.

دەشتى كازاخ لەوبەر چەمەوه فراوانە، ھەردوو زنجیرەچپاكەى جیا كردۆتەوه بۆ ئەوێ ژوورىك بۆ خۆى دروست بكات و رەق و چۆل لە نۆوانیاندا راكشیت.

یەكەم ھاوینی لەیادنەچووی جەنگ، ئاگر لە دەشتەكە بەر بوو. رەوئەسپى سوارەى سەربازى؛ ئاسمانەكەیان بە ھەورى تەپۆتۆزى گەرم داگیر كرد، سوارەكان بە ھەموو لایەكدا غاریان ئەكرد. لەیادمە سوارىكى كازاخیم بینى بە دريژی كەنارى ئەوبەرى رۆوبارەكە غارى ئەكرد و بە دەنگى گری وەكوو دەنگى شوان ھاوارى ئەكرد: 'كەرگیزی! ئەسپەكانتان زین كەن... وا دوژمن

هات! ئىتر لە ھەورى تەپوتوز و شەپۆلى ھەواى گەرما
دىار نەما.

ھەموو كەسنىك خۆى ئامادە كرد بۆ شەپ: پاچەننىكى
مەزن و توورپە لەگەل يەكەم ھىزى سوارە لە
شاخەكانەو ھاتە خوارەو ۋ بە شىو ۋ دۆلەكاندا بلالو
بوونەو، ھەزاران ئاۋزەنگى چوون بەيەكدا، ھەزاران
ھەرزەكار خۆيان ھەلدایە سەر زىن، لە پىتشیانەو
پىزىك ئالای سوور بەسەر سوارە ھەموو پەنگەكاندا
ئەشەكايەو، لە پىشەو ۋ لە دواۋەش گەردەلوولى تۆز
ۋ خۆلى سىمى ئەسپەكان، گریان ۋ پۆپۆى پىر شانازى
ژنەكانيان ۋ دايكەكانيان ترپەى دلى خاك بوو لىيانئەدا.
پۆلە، دەشتەكان پىشتىوانتان بىت! گيانى جەنگاوەر
ماناس^{۳۳}ى قارەمان بتانپاريزىت!

يادەوهرى تالى ئەو پىگايانەى پياوان پىاي پۆيشتن
بۆ جەنگ، ھەر ۋا ماو.

گۆرانىيەكانى دانيار چاويان كردمەو سەبارەت بەم
جىھانە زەمىنىيەى جوانى ۋ لىقەومان. ئەم ھەموو شتانە
لەكوئ فىر بوو؟ لە كىنى بىستوون؟ ھەستم كرد تەنيا
يەك كەس كە سالانىكى زۆرى تەرخان كردىت بۆ
خۆشەويستىيى خاك ۋ نەتەو ۋ ئازارى ئەم
خۆشەويستىيەى چەشتىت، ئەتوانى بەم جۆرە خۆشى
بویت.

که گۆرانىي ئەوت؛ خۆيم ئەبىنى، كۆپىكى بچووك، بە
 پىچكەكانى دەشتەكەدا ئەخولیتەو. لەوانەيە ئەو كاتە
 ئەم گۆرانىيانەى دەربارەى شویتى لەدايكبوونى لە
 پۇحیدا جىگىر بووبىن، يان لەوانەيە ئەو كاتەى پىگا
 ئاگرىنەكانى جەنگى ئەبىرى. گۆرانىيەكانى وایان لى
 ئەكردم ئەمویست بەدەما بکەوم و دەست بکەمە مى
 خاك وهكوو كۆپىك ستایشى بکەم كه دەستم ئەگاتى و
 ئەتوانم بەو جۆرە خۆشەويستى خۆم دەربىرم. دواتر
 هەستم كرد شتىكى تازە لە ناخما خەبەرى بوو.و.

شتىك كه هیچ وشەيەكم نىيە بۆى، بەلام شتىك بوو
 نەئەبەزى، ئەویش ئەو بوو ناچارم گوزارشت لە خۆم
 بکەم... بەلى، گوزارە لە خۆم. نەك تەنيا بۆ ئەوەى
 هەست بە دنيا بکەم، بەلكوو بۆ ئەوەى كەسانى تر وا
 لى بکەم بۆچوونەكانم، بىروباوەرەكانم و هەستەكانم
 ببىنن، جوانىيەكانى خاكەكەمان بە خەلك بلىم، دروست
 وهكوو ئەوەى دانيار ئەتوانى بىكات. هەناسەم لە خۆم
 ئەبىرى، لە ترس و لە خۆشى شتىكى تەواو نەزانراو،
 بەلام تا ئەو كاتە نەمئەزانى ئەو دەنگەى ژيان بانگم
 ئەكات؛ فلچە و تابلۆيە.

هەميشە حەزم لەو بوو وینە بکیشم، وینەى
 كىتیبەكانى قوتابخانەم كۆپى ئەكرد، برادەرەكانىش
 ئەيانوت "جوانت كۆپى كردوو، مامۆستاكان زۆر
 ستایشى وینەكانى بلاوكراوەى قوتابخانەيان ئەكردم

که جهنگ هه لگیرسا؛ براکانم بانگ کران بۆ سه ربازی،
 وازم له قوتابخانه هینا و چووم له هه ره وه زییه که نیش
 بکه م وه کوو هه موو هاو پێکانی هاوته مه نم، هه چم له بیر
 نه ما ده رباره ی فلسفه و ره سم و هه رگیز بیرم
 نه نه کرده وه جارێکی تر بکه پێمه وه سه ری، به لام
 گۆرانییه کانی دانیار پۆحیان شله قاندم، سه رم لێ
 شینابوو، به حه په ساوییه وه سه یری دنیا م نه کرد وه کوو
 به که م جارم بیت هه موو شتیک ببینم.

گۆرانیکی گه وره ش له په به سه ره جه میله دا هات،
 وه کوو نه وه ی هه رگیز نه وه ده مه ره راشی و پێکه نینه
 به رده وامه نه وه نه بوو بیت، خه میکی دره وشاوه ی به هاری
 به ری چاوه نیشته وه کانی گرت، به رده وام به درێژی
 نه وه پێگایه بۆ وێستگه که له بیر کردنه وه دا ون نه بوو،
 زه رده خه نه یه کی مه ته لئاسای خه ون ئامیز نه که وته سه ر
 لیوه کانی و به شتیک دلخۆش نه بوو ته نیا خۆی نه یزانی
 چیه.

زۆر جار به فه رده یه کی قورسه وه له جێی خۆیدا
 نه وه ستا، له په ترسیکی نه زانراو دایه گرت وه کوو
 له سه ره که ناری چه میکی خوڤ وه ستابیت و دوو دل بیت
 به پێته وه یان نا. خۆی له دانیار دوور نه خسته وه و
 راسته وخۆ سه یری ده موچاوی نه نه کرد.

جاریکیان له سه ره خه رمانه که، جه میله به بێزاریه وه
 وتی: "نه وه کراسه دا که نه، با بۆت بشۆم."

دوای نهووی کراسسه‌که‌ی له چه‌مه‌که شـوـرد؛
 هه‌لیخست و شک بـیـته‌وه، له پالیا دانیشـت و به‌دل
 دهستی پیا نه‌هیتا و چرچه‌کانی ده‌رته‌کرد و نه‌یدایه به‌ر
 هه‌تاوه‌که شانه دپاوه‌کانی ببینیت، سه‌ری پاوه‌شاند و
 به‌خه‌فه‌ته‌وه دهستی نه‌کرده‌وه به سافکردنی.

له‌و ماوه‌یه‌دا جه‌میله ته‌نیا جارێک وه‌کوو جارێک به
 دهنگی به‌رز و بی‌په‌رده پیکه‌نی و چاوه‌کانی گه‌شانه‌وه.
 پوژیک کۆمه‌لیک ژنی که‌م ته‌مه‌ن و کچانی عازهب و
 گه‌نجانی پیکراوی جه‌نگ که له مه‌لوکردنی وینجه
 نه‌گه‌رانه‌وه بۆ ماله‌وه، لایان دایه سه‌ر خه‌رمانه‌که.

“هه‌ی خواپیداوه‌کان، نابێ هه‌ر ئیوه نانی گه‌نمی سه‌پی
 بخۆن! به‌شی ئیمه‌ش بده‌ن، نه‌گینا فریتان نه‌ده‌ینه
 چه‌مه‌که‌وه!” گه‌نجه‌کان هاواریان نه‌کرد و سێلکه‌کانیان^{۳۴}
 به شوخی و هه‌ره‌شه‌وه با نه‌دا.

“لێتان ناترسین! نان بۆ ئافره‌ته‌کان په‌یدا نه‌که‌ین،
 به‌لام ئیوه نه‌بیت خۆتان نانی خۆتان په‌یدا بکه‌ن!”
 جه‌میله به ده‌نگیکی ئاشکرا پێی وت.

“مادام وایه، ئیستا هه‌مووتان فری نه‌ده‌ینه ئاوه‌که!”

گه‌نجه‌کان و کچه‌کان ئامبازی یه‌ک بوون، هاواریان
 نه‌کرد، نه‌یانقیژاند و پێشه‌که‌نین و هه‌ریه‌که‌یان پالی
 به‌وی تره‌وه نه‌نا بیخاته ئاوه‌که.

‘بیانگرن! رایانکیشن!’ جه میله پیئه که نی و به دهنگی
به رزتر له هه مووان ئه یقیژاند، زیره کانه خۆی له دهستی
هیرشبه ره کان دهر باز ئه کرد.

سهیر بوو، هه رزه کاره کان هه ر چاویان له سهه
جه میله بوو، هه ر که سیک ئه یویست بیگریت و
بینوسییتیت به خۆیه وه! له پهر سی گهنج گرتیان و
هه لیانگرت به ره و که نار ه که.

‘ماچمان که، یان فریت ئه دهینه ئاوه که وه!’

‘وه رن با مه شکه ژه نئی پی بکهین!’

جه میله خۆی با ئه دا له دهستیان پرزگار بیت و قاقای
لیئه دا و بانگی که که کانی هاوپی ئه کرد فریای که ون،
به لام ئه وان به سهه که نار ه که دا له مسه ره وه بۆ ئه وسهه
رایانه ئه کرد و له که کانیان له ئاوه که دهر ئه هینایه وه.
جه میله به دهه خۆشی و پیکه نینی گهنجه کانه وه به ره و
ئاوه که هه لدره.

جه میله به قژی ته پ و په خشانه وه له ئاوه که هاته
دهره وه، له هه موو کاتیک جوانتر، کراسه ته ره
ته نکه که ی به له شیه وه نوسا بوو، سمته خه ره توند و
مه مکۆله ئاره زوو بزوینه کانی دهر که وتبوون، به لام ئه و
گوینی نه ئه دایه هیچ و پیئه که نی، خۆی پائه وه شانده و
سه ری به پاش و پیشدا ئه خست و ده زووله ی ئاو له
ده موچاوه سوور هه لکه راوه که ی ئه چۆرا.

”ماچمان که!“ گه‌نجه‌کان سوور بوون له‌سه‌ر
داواکه‌یان.

جه‌میله ماچی کردن، به‌لام دووباره خۆی فری دایه‌وه
ئاوه‌که و پیته‌که‌نسی و په‌لکه قورسه‌کانی سه‌ر
ده‌موچاوی نه‌خست به‌پشتا.

هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌سه‌ر خه‌رمانه‌که بوون، به‌گه‌مه‌ی
لاوه‌کان پیته‌که‌نین. به‌ته‌مه‌نه‌کان شه‌نه‌کانی ده‌ستیان
فری ئه‌دا و فرمیسکه‌کانی چاویان ئه‌سری. چرچه
ئه‌سمه‌ره‌کانی ده‌موچاویان له‌خۆشی و گه‌پانه‌وه‌ی
گه‌نجیی بۆ ماوه‌یه‌کی که‌م، ئه‌بریسکه‌نه‌وه. منیش زۆر
به‌دل پیکه‌نیم و بۆ جارێک ئه‌رکی پاراستنی جه‌میله‌م
له‌هه‌تیو و مه‌تیو له‌بیر کرد.

به‌ته‌نیا دانیار بیده‌نگ بوو، له‌په‌ر هه‌ستم پی کرد و
منیش وه‌ستم. له‌سووچیکێ خه‌رمانه‌که‌دا به‌ته‌نیا
وه‌ستابوو و قاچه‌کانی بلوو کردبووه‌وه، وا ئه‌هاته‌ به‌ر
چاوم خۆی ئاماده‌کردوو په‌بکات و جه‌میله‌له‌ده‌ست
گه‌نجه‌کان پزگار بکات. چاوی له‌سه‌ر هه‌لنه‌ئه‌گرت، به
پیتاخۆشی و پیتسه‌رسامییه‌وه سه‌یری ئه‌کرد، له
پوانینه‌که‌یدا هه‌م ئازار و هه‌م خۆشحالی دیار بوو.

به‌لێ، جه‌میله‌له‌هه‌مان کاتدا هه‌م سه‌رچاوه‌ی
خۆشحالی و هه‌م نه‌هامه‌تی بوو. کاتی گه‌نجه‌کان
باوه‌شیان پیا ئه‌کرد و ناچاریان ئه‌کرد یه‌ک له‌دوای

یهک ماچیان بکات، سهری دائه‌نه‌واند و وه‌کوو بیه‌ویت
بروات، به‌لام نه‌ئه‌پرویشته.

همان کات جه‌میله‌ش هه‌ستی به‌و کرد، له‌په‌ر له
پیکه‌نین وه‌ستا و سهری به‌رز کرده‌وه.

“ئیت‌ر یاری بی‌عه‌قلانه به‌سه!” گه‌نجه بزیه‌کانی دوور
خسته‌وه.

یه‌کیک له گه‌نجه‌کان ویستی ده‌ست بکاته ملی. “لا
چۆ! پالینکی پیوه نا. به‌دزییه‌وه سه‌یریکی دانیاری کرد
و رایکرد بۆ ناو زه‌به‌نده‌که جله‌کانی داکه‌نی و بیگوشی.

زۆر شتی تر هه‌بوو له په‌یوه‌ندییه‌که‌یانا که من تینی
نه‌ئه‌گه‌یشتم، پیاو راستیش بلینت نه‌ترسام بی‌ری لی
بکه‌مه‌وه، له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا زۆر خه‌فه‌تم نه‌خوارد که
هه‌ستم نه‌کرد جه‌میله دلته‌نگه به‌وه‌ی خۆی له دانیار
نه‌پاریزیت، پیم خۆشتر بوو وه‌کوو جاران به‌ده‌مییه‌وه
پیکه‌نی و گالته‌ی پی بکات، به‌لام له همان کاتدا که
شه‌وان نه‌گه‌راینه‌وه بۆ ناوایی؛ ده‌نگی گۆرانیه‌کانی
دانیار نه‌یان‌ه‌ژاندم، له‌گه‌ل هه‌ستیکی ناوه‌وه که
هه‌ردووکیان دلخۆشن.

که به‌دۆله‌که‌دا نه‌پرویشتین؛ جه‌میله عه‌ره‌بان‌ه‌که‌ی
لیته‌خوپی، به‌لام له‌و دیوه‌وه له ده‌شته‌که‌دا دائه‌به‌زی و
به‌پی نه‌پرویشته و عه‌ره‌بان‌ه‌که‌ی رانه‌کیشا، منیش هه‌ر
وام نه‌کرد، چونکه خۆشتر بوو به‌پن برۆیت و گوی

بگریت. له سه ره تاوه به دواى يه کدا نه پوښتین، به لام له پر، بې نه وهى ټاگامان له خوځمان بیت، هیزیکى ناديار پالى پتوه نه ناین له دانيار نزيک بيڼه وه، نه مانويست کاريگه ریی وشه کان له سهر پړواله ت و چاوه کانی ببينن. راسته هم دهنکه، دانيارى گۆشه گیر و دلته نگ و بیده نکه!

هموو جارې ههستم نه کړد جه ميله دلى له لايه تی و پتی سه رسامه، به وهى دهستی به ره و پروى به رز نه کړده وه، به لام نه و نه يڼه بيڼی، چونکه بؤ دور نه پړوانی، دهسته کانی نه خسته پشتی سهری و به ملاولادا باى نه دا، ټیتر جه ميله بيڼوميدانه دهستی به قهراغه کانی عه ره بانه که دا شوړ نه کړده وه، نه يگيراپه وه و له جیى خويدا له ناوه پاستی پڼگا که دا نه وه ستا و نه نه پوښت، سهری دانه نه واند و شوک نه بوو، به چاوه کانی دواى نه که وت و دهستی نه کړده وه به پوښتن.

هه ندى جار بيرم نه کړده وه من و جه ميله هه ستيکی هاوبه شی يه کسانى ناخوش بيتاقه تمان نه کات، له وانه يه هم هه سته ده ميک بيت له پړحماندا شاراوه يه و ئیستا کات و ساتی ټاشکرا کړدنيه تی.

جه ميله هيشتا نه يتوانی ته واو خوی تهرخان بکات بؤ کارکړدن، به لام له کاته تايبه ته کانی پشوودان کاتيک ئيمه له سهر خهرمانه که چاوه پړوانين؛ نه و پشووی

نهئەدا، ئەچووه لای شەنکەرەکان ئەوەستا و هەندئ جار یارمەتیی ئەدان و چەند شەنیک گەنمی بەرز هەلئەدا بە ئاسمانا، بە ئاسانی و کارامەیی بەبای ئەکرد، داوی ئەوە شەنەکەیی دانهنا و ئەچوو بۆ لای کۆمەلە سرووتیک و لە سیپەرەکەیدا دانهنیش. وەکوو ئەوەی نوێریت بەتەنیا بیت، بانگی ئەکردم: "وەرە بۆ لام شووبرا، با تاوێک بەیەکەوێ دانیشین!"

من هەمیشە پیشبینیم ئەکرد هەندئ شتی گرنگم پێ بلێ و بۆم پروون بکاتەوێ چی نیکەرانی کردووە، بەلام هیچی نەئەوت، بێدەنگ سەری ئەخستە سەر پانی و چاوی ئەبرییە شوێنیکێ دوور و دەستی ئەهێنا بە قژە بژەکەمدا و لەسەر خۆ دەموچاومی بە دەستە لەرزۆک و گەرمەکانی ئەسپێ، لە ژێرەوێ سەیرم ئەکرد، سەیری دەموچاوە پێ نیکەرانی و تامەزرۆییەکەیی و وا دیار بوو خۆم تیا ئەبینی، شتیک لە ناخیا چەکەرەیی ئەکرد و سەوز ئەبوو و پێئەگەیش، داوی دەروویەکی ئەکرد لێوێ ئاشکرا بیت، ئەویش لەوێ ئەترسا، بەئازارەوێ حەزی لێ ئەکرد و هەر بەئازارەوێ نەئەویست دانی پیا بنیت عاشقە، وەک چۆن منیش ئەمويست و نەئەویست دانیاری خۆش بویت، هەر چۆنیک بیت بووکی دایک و باوکمە و براژنمە.

ئەو جۆرە بیرانە بە میتشکما ڕائەبوردن، منیش لە میتشکم دەرئەکردن. گەرەترین حەزم ئەوە بوو لێوێ

تەنكەكانى بېيىم تا نىۋە ئەكرىنەۋە ۋەكوۋ لىۋى منال،
 لەگەل چاۋە فرمىسك تيا قەتسىماۋەكانى. چەند دالنىشىن
 بوۋ! چەند جوان بوۋ! دەموچاۋى چەند ئىلھامبەخش و
 سۆزبەخش بوۋ! ھەستم بەمانە بە ھەموۋيان ئەكرد،
 بەلام لەۋ كاتەدا لىۋى تىنەئەگەيشتىم، ھەتا ئىستاش
 ھەندى جار لە خۆم ئەپرسىم: لەۋانەيە خۆشەۋىستى
 ئىلھام بېخىشى ۋەكوۋ ئەۋەى بۇ ھونەرمەندىك يان
 شاعىرىك بەدى دىت. سەيرى جەمىلەم ئەكرد،
 ئەمۋىست پاكەم بۇ دەشتەكە و ھاۋار بكەم بۇ ئەرز و
 ئاسمان، داۋايان لى بكەم چى بكەم بۇ ئەۋى زال بىم
 بەسەر ئەۋ خۆشى و نىگەرانىيە نامۆيەى داگىرى
 كردووم. ۋا بزانم جارېك ۋەلامم دەست كەوت.

ۋەك ھەمىشە، كاتىك لە ۋىستگەكە ئەگەراينەۋە؛ شەۋ
 تارىكى كردبوو، ئەستىزەكان ئەتوت پورەھەنگن بە
 ئاسمانەۋە، دەشتەكە خەرىك بوو ئەنۋست، تەنیا دەنگى
 دانيار ئەۋ بىدەنگىيەى ئەشلەقاند، وردە وردە لە
 تارىكىيە دوورەكەدا ئەتۋايەۋە و من و جەمىلەش لە
 دۋايەۋە ئەپۋىشتىن.

نازانم ئەۋ شەۋە دانيار چىي بەسەر ھاتبوۋ! ئەۋەندە
 سۆزى دوورى و ئاۋازىكى قۋۋلى داخى تەنپايى لە
 دەنگيا بوو، فرمىسكى ھاۋسۆزى و بەزەيى بە چاۋتا
 ئەھىتايە خۋارەۋە. جەمىلە سەرى دانەۋاندىبوو،
 بەتەنىشت عەرەبانەكەى دانيارەۋە ئەپۋىشت، بەتوندى

دهستی به قهراغه که یه وه گرتبوو، که دانیار دهنگی
 هه لبرې؛ جه میله سه ری بهرز کرده وه و به ده م
 پویشته وه خۆی هه لدایه سه ر عه ره بانه که و له
 ته نیشتیه وه دانیشته. وه کوو له بهرد دروست کرابیت،
 دهسته کانی له سه ر سنگی گری دابوو. له ته نیشتیانه وه
 نه پویشتم، تۆزی په له م کرد بزائم چی پوو نه دا. دانیار
 بهرده وام بوو له گۆرانیوتن و هیچ بایه خی به جه میله
 نه دا. بینیم چۆن دهسته کانی شل کرده وه و به ری دان،
 خۆی نوساند به دانیاره وه و سه ری خسته سه ر شانی،
 بۆ چرکه یه ک دهنگی دانیار له ره یه کی تی که وت وه کوو
 نه سپیک له لیدانی قامچییه ک دانه چله کی. بۆ نه وه ی
 دهنگی له پیشتر به رزتر بیته وه، گۆرانییه کی دلداریی
 نه وت!

تووشی گه شکه بووم، وه کوو دهشته که گولی گرتبی؛
 تاریکییه که په وییه وه و نه و ناوه پووناک بووه وه و
 دوو عاشقم له پانتاییه کهیدا نه بینی، منیان نه نه بینی، من
 هه ر نه بووم. له ته نیشتیانه وه نه پویشتم، چاودیریم
 نه کردن، به ئاوازی گۆرانییه که وه خۆیان پائه ژه ند،
 هه موو شتیک له دنیا دا لام پوون بوو، به لام نه وانم
 نه نه ناسی.

هه ر نه و دانیاره ی نه وسا بوو به کراسه عه سه که ریه
 دپاوه سنگ کراوه که یه وه، به لام چاوه کانی له
 تاریکییه که دا نه بریسکانه وه، جه میله که ی من خۆی پینوه

نوساندبوو، بېدهنگ و شهرمن له گهل ورده فرميسك به
 برژانگه كانيه وه نه بريسـكانه وه. دوو كه سى
 تازه له دايكبوو بوون، كامه رانييه كه يان پيشتر بوونى
 نه بووه. ئه ئه مه كامه رانى نيه؟ ئه ئه دانيار نه بوو
 هه موو خو شه ويسـتـيه مه زنه كه ئه بـو شوينى
 له دايكبوونى، ئه شوينه ئه سه رچاوه ئه هه موو
 ناوازه رۆحه ژينه بوو، بو جه ميله نه گيرايه وه؟ به لى،
 گورانيى بو ئه و نه وت، گورانيى له پيتاوى ئه و نه وت.

جاريكى تر ئه و سه رسامبوونه نامويه به و
 گورانييانه ئه دانيار له ناخمدا سه رى هه لدايه وه، له پر
 تيگه يشتم چيم نه ويست، نه مويست وينه يان بكيشم. له م
 بيرۆكه يه ئه خو م ترسام، به لام ئاره زووم له ترسه كه م
 به هيزتر بوو. ريك وه كوو خو يان وينه يان نه كيشم كه له
 كامه رانيدا مه ستن! به لى، ريك وهك چو ن دوايش وا
 نه بن! به لام ئايا نه توانم نه وه بكه م؟ ترس و خو شى
 هه ناسه يان لى بريم. كه نه رويشتم، وه كوو هوشم لاي
 خو م نه بيت؛ منيش كامه ران بووم، چونكه نه مئه زانى نه م
 ئاره زووه سه رشيتانه يه له پاشه رۆژدا چهند كيشم بو
 دروست نه كات. به خو م نه وت مرؤف نه بيت به و
 جو ره زه وى بيبينيت كه دانيار بينيو يه تى، من رهنگ
 به كار دينم بو وتنى گورانييه كه ئه و. منيش زنجيره
 چيا و دهشتايى و خه لك و گيا و هور و پروبارم
 نه بيت. بيرۆكه كه له ميتشكما چه سپا، به لام بويه م له كوئ

بوو؟ له قوتا بخانه وهرمانه گرتووه، چونکه خویان
نه یانویست! وهکوو نه وه کیښه ی سهره کیان بیت!

له پر دانیار گورانییه که ی بری، جه میله سهرکیښانه
دهستی کرده ملی و دهستبه چی بهری دا، هه ناسه یه ک
له جیی خویدا رهق بوو، دوور که وته وه و خوی هه لدایه
خواره وه. دانیار به دوودلییه وه لغاوه که ی پاکینشا و
نه سپه کان وهستان، جه میله له سهر جاده که وه ستابوو،
پشتی له و بوو، سهری خست به پشتا و به تیله ی چاو
سهری کرد، به چاوی فرمیسکاوییه وه وتی: "سهری
چی نه که یت؟" دوا ی وه ستانیک به توو پره یی وتی:
"سهری من نه که یت، لیخو پر، برؤ!" سهر که وته وه سهر
عه ره بانه که ی خوی. "نه ی تو سهری چی نه که یت؟"
قیژاندی به سهرما: "سهر که وه و جله وه که ت بگره!
عه مرتان نه میښی!"

"له پر بؤ وای لی هات!" سهرم سو پرما، ژه ندم له
نه سپه کانه وه. گران نه بوو بزانی ت بؤ وای کرد:
سهر زه نشتی خوی کرد، ئافره تیکه میردی هه یه و
هیشتا زیندووه و له نه خوښخانه ی ساراتوف که و تووه.
من رقم له خویشم و له ویش بوو. له وانه یه به راستی
رقم له جه میله بیت، نه گهر بزانه دانیار ئیتر گورانی
نالیت و جاریکی تر گویم له دهنگی نابیته وه.

هه موو گیانم نه یه شا، خوم نه نه گرت، په له م بوو
بکه پریمه وه و له سهر سروو ته که بکه وم. پشتی

ئەسپەكان لە تاريككەدا ئەجوولان و عەرەبانەكەش
ئەوھنە ھەلبەزودابەزى ئەكرد؛ تەحەمول نەئەكرا،
لغاوھەكە بەرە بەرە لە دەستم ئەخزا و شل ئەبووھو.

لەسەر خەرمانەكە جلەوھكانم لە ئەسپەكان گرتەو و
فەریم دانە ژیر عەرەبانەكە، ھەر گەيشتمە سەر
شاراكان؛ خۆم دا بەسەر سرووتەكەدا، ئەم جارەيان
دانيار ئەسپەكانى برد بۆ لەوھەركاكە.

پوژی دوايى بەياني ھەستام دلم خۆش بوو، وینەي
جەمیلە و دانيار ئەكیشم. چاوم نووقاند و توند گویشیم،
ھاتە خەيالم چۆن رەسميان ئەكەم. تەنیا بۆیە و فلچەم
مابوو دەست پى بكەم.

پامکرد بۆ سەر چەمەكە و دەموچاوم شۆرد و
پامکرد بۆ لای ئەسپە بەستراوھكان، وینجە تەرەكە پینە
پەتییەكانیان ئەكوتام و چزەيان لە بنى پى قلیشاوھكانم
ھەلئەستاند، بەلام زۆرم پى خۆش بوو. كە پامئەكرد،
تییینی ھەموو وردەكارییەكم ئەكرد لەدەورم پوو
ئەدات.

پوژ لە چیاكانوھەلئەھات، گولەبەرۆژەيەك كە
بەپێكەوت لە گوئی جۆگەيەكى ئاودیزي پوابوو؛ پووی
تى كەردبوو و چاوبازە و كەرتەشى دەورەيان دابوو،
بەلام قنچ وەستابوو، تیشكى خۆرى بەياني ئەخواردوھە

و به زمانه زهرده‌کانی هه‌لیئه‌مژین و دهرخواردی
سه‌لکه قورسه پر دهنکه‌که‌ی ئه‌دا.

له شویتانه‌ی پینچه‌ی عهره‌بانه‌کان له‌سه‌ر قوربه‌که
له کاتی په‌رینه‌وه له چه‌مه‌که چالیان کردبوو؛ ئاو
ئه‌یگه‌یشتن، دوورگه‌یه‌کی بۆنخۆشی وه‌نه‌وشه و
پونگه‌ی بالابه‌رزی ئاو ئه‌دا.

ئه‌وا من به سه‌رزه‌مینى له‌دایکبوونمدا پائه‌که‌م و
په‌رسته‌یله‌که‌یه‌ک به‌سه‌ر سه‌رمه‌وه ئه‌فریت و پێشبرکیم
له‌که‌لدا ئه‌کات... ئاخ! خۆزگه بۆیه‌م له‌به‌ر ده‌ستا ئه‌بوو،
وینە‌ی ئه‌و خۆری به‌یانییه‌م ئه‌کیشا، شاخه‌ شینه
سپیواشه‌کان^٢، وینجه ته‌ره‌کان، له‌گه‌ل ئه‌و چله
گوله‌به‌پۆژه تاقانه‌یه‌ش که له‌سه‌ر که‌ناری جۆگه‌له‌که
پواوه.

که گه‌رامه‌وه جن خه‌رمانه‌که، یه‌کسه‌ر ئه‌و خۆشییه‌م
لێ شتوا. جه‌میله‌م بینى، پروگرژ و بیتاقه‌ت، ئه‌لقه‌ی
ره‌ش ده‌وری چاوه‌کانی دابوو، له‌وه ئه‌چوو دویتن شه‌و
نه‌خه‌وتبن.

نه بزه‌ی بۆ کردم و نه قسه‌ی له‌گه‌ل کردم، به‌لام که
ئوروزمات هات؛ جه‌میله‌ چوو بۆ لای و پتی وت:
"عه‌ره‌بانه‌ کۆنه‌که‌تم لێ وه‌رگه‌روه، بۆ کویت ئه‌وی
بمنیره، به‌لام ئیتیر نامه‌ویت که‌نم بگویمه‌وه بۆ
وێستگه‌که!"

‘مەسەلە چىيە، كچى؟ مېشئەسپ پىنەي داوى؟’ بە
سەر سوپمان و تەوسەو پىنى وت: ‘مېشئەسپ ئەدا بە
گويزەكەو! لىم مەپرسە بۆچى، پىم وتى ناچم و
براپەو! زەردەخەنە لەسەر پووى ئوروزمات نەما.

‘هەقم نىيە تۇ چىت ئەوئ، ئەبى لەسەر كارى خۇت
بمىنىت! دارشەققەكەي كوتايە زەوى: ئەگەر كەسىك
بىتاقەتى كردووى؛ پىم بلئ، ئەم دارشەققە لەسەر و
گوئلاكيە ئەشكىتم! ئەگەر كەسىش نىيە، ئىتر ئەم قسە
پوچانە مەكە. ئەو نانى سەربازەكانمانە ئەيگويزىتەو،
مىزدەكەي خۇيشت يەككىكە لەوان! بەتووپەيەو پووى
وەرگىزا و بەشەلەشەل پۇيشت.

جەمىلە پىنى ناخۇش بوو، هەناسەيەكەي هەلكىشا، لە
تەوقى سەريەو تەبەرى پىنى سوور هەلگەرا كە
سەيرى دانىارى كرد. دانىار تۇزى دور وەستابوو،
پىشتى لەم بوو، بەتووپەيەو تەنگەي^{۲۶} ئەسپەكانى
توند ئەكرد، گوئى لە هەموو قسەكان بوو. تەتۇزىك
جەمىلە لە شوئىنەكەي خۇيدا وەستا؛ يارىي بە قامچىيەكە
ئەكرد، جوولەيەكەي ناپەزايى بە دەستەكانى نىشان دا و
چوو بۇ لای عەرەبانەكەي.

ئەو پۇژە زووتر لە پۇژەكانى تر هاتىنەو، دانىار بە
درىژىي پىنگا ئەسپەكانى تاو ئەدا، جەمىلە بىدەنگ و
پووگرژ بوو، لە كاتىكا مەن بىروام نەئەكرد دەشتەكەي
بەر چاوم سووتاو و پەشە، ئەي بۇ تەنيا دوئىنى

پهنگیکی تر بوو! وهکوو له چیرۆکیکی بهرناگرداندا
 بیستبیتم، ئه و چیرۆکی کامه رانییه ی ههستی بیدار
 کردم وه؛ بۆ هه ناسه یه کیش به جیی نه ئه هیشتم، لایه نه
 دره وشاوه که ی ژیانم دۆزییه وه، له خه یالی خوما به
 هه موو ورده کاریه کانیه وه دروستم ئه کرده وه، تا
 به ته نیا ئه وه بوو به بیرکردنه وه ی هه می شه م. ئارام
 نه گرت، تا پارچه یه ک کاغه زی ئه ستووری سپیم له
 کارمه ندی سه رقه پانه که دزی. پامکرد و خۆم له پشت
 شارایه ک سه رووته وه شارده وه. له وئ که دلم له بهر
 بیندا لینه دا، خسته سه ر پارچه یه ک ته خته ی سفت که
 هی ده می په نه ریک^{۳۷} بوو له پینگا دۆزیبوومه وه.

”به به ره که تی خوا!“ له دلی خوما وتم وه که یه که م
 جار باوکم سواری ئه سپی کردم، وای وت. دواتر
 قه له مه که م به سه ر کاغه زه که دا هینا، ئه وه یه که م
 هیلکاریم بوو بۆ قوتابخانه ی نه که م. که وینه ی
 ده موچاوی دانیار له سه ر کاغه زه که ده رکه وت، هه موو
 شتیکی ترم له بیر چووه وه.

له خه یالی خوما ده شته هاوینییه که م دی له شه ودا،
 هه ر به خه یال گویم له گۆرانییه که ی دانیار بوو، بینیم
 سه ری خسته وه به پشتا و قورتمی به پرووتی
 ده رکه وتوو. جه میله م بینى سه ری خسته وته سه ر
 شانی. عه ره بانه یه که و هه ردووکیان به یه که وه سوار
 بوون، لغاوه که شل کراوته وه و فره ی دراوته سه ر

پیشی عه ره بانه که، پشتی ئه سپه کان له تاریکییه که دا
ئه هه ژین. له وانیش به دهه، تا چاو بر بکات دهشته که یه و
له دووریشه وه ئاسمان و ئه ستیره یه.

وا چوو بوومه ناو وینه کیشانه که وه؛ گویم له هیچ
نه بوو له دهوری خۆم، که گویم له دهنگی یه کینک بوو
به سه سه رمه وه وه ستاوه؛ داچله کیم.

“ئه وه تو که پیت؟”

جه میله بوو، من شله ژام و سوور بوومه وه، فریای
ئه وه نه که وتم وینه که بشارمه وه.

“عه ره بانه کانمان بار کردو وه، یه ک سه عاته بانگت
ئه که یین! ئه وه چی ئه که ییت لیره؟ ئه وه چییه؟” لینی
پرسیم، په سمه که ی هه لگرت. “ئمم!” به توو په ییه وه
شانی کوو کرد.

حه زم ئه کرد بمردمایه. زور زور سهیری وینه که ی
کرد، دواتر سهیری هه لبری و به خهفته و چاوی
ته په وه سهیری منی کرد.

“بیده به من شووبرا، بۆ یادگاری ئه یشارمه وه.”
به هیمنی پنی وتم. وه ره که ی دووقه کرد و خسته
باخه لی.

دوای ئه وه که وتینه پئی، نه مئه توانی بیمه وه هۆش
خۆم، وه کوو ئه وه ی هه مووی خهو بیت، بروام نه ئه کرد

وینه‌یه‌کم کردبیت ئەوێ نیشان بدات کە بینیبووم، بەلام
 لە قوولایی دلما هەستیکی سروشتیی سەرکەوتن، بگرە
 شانازییش گەشەیی ئەکرد. خەوێنەکانم هەر یەکیکیان
 لەوی تر ئازایانەتر بوو، هەریەکەیان لەوێ دواى خۆی
 هەستبزوینەرتەر، میشکمیان خستە مەلە. ئیستا ئەمەوێت
 زۆر پەسمی تر بکەم بە بۆیە، ئەک بە قەلەم، گویم
 نەئەدایە ئەوێ چەند بەپەلە لێئەخوڕین. ئەوێ دانیار
 بوو ئەسپەکانی تاو ئەدا. جەمیلە دوا نەئەکەوت، سەیری
 ئەمبەرەوبەری ئەکرد، جارجاریش پێئەکەنی، پێئەنینیک
 هەستکردن بە تاوانباریی پێئە دیار بوو، منیش
 جارجاریک زەرەدەخەنەم ئەکرد، چونکە دیارە ئیتر لێمان
 تووڕە نییە. ئەگەر داواشی لێ بکردایە، ئەو ئیوارەیه
 دانیار گۆرانیی ئەوت.

ئەو ئیوارەیه زۆر زووتر لە کاتی خۆی گەیشتیئە
 ویستگەکە، ئەسپەکانمان کە فیان هەلخستبوو.

ئێمە هینشتا عەرەبانەکانمان نەوستاندبوو کە دانیار
 دەستی کرد بە بەتالکردن. بۆ وا ئەکات؟ بۆچی ئەوەندە
 پەلەیه‌تیی؟ جارجاریک ئەوەستا و بە تێرامان و
 بیرکردنەوە ئەپروانییە ئەو شەمەندەفەرانی وەکوو
 برووسکە تێئەپەڕین. جەمیلەش بە هەمان ئاراستە
 ئەپروانی، وەکوو بیەوێت تێبگات بیر لە چی ئەکاتەو.

ئا وەرە، نالی ئەو ئەسپە شل بۆتەو، یارمەتیم بدە
 لێی بکەینەو! جەمیلە بانگی کرد. دواى ئەوێ سمی

ولاخهكەى خستە بەینى ئەژنۆكانى و نالەكەى لى
كردهوه؛ راست بووهوه، جەمیلە سەیری چاوهكانى كرد
و بەناسكى پىتى وت: 'ئەوه چىيە؟ تۆ عەقلى نىيە؟ يان
وا ئەزانى دنیا ئافرهتێكى تری تیا نىيە من نەبیت؟'

دانيار پرووى وەرگێرا و هیچی نەوت.

'وا ئەزانیت ئەوه بۆ من ئاساییە؟' جەمیلە
هەناسەیهكى هەلکێشا.

دانيار برۆكانى هێنايهوه یەك، بە خوشویستن و
خەفەتەوه بەهێمنى وەلامى دایهوه، من گویم لى نەبوو
چى وت، بەپەله چووهوه بۆ لای عەرەبانەكەى، جۆریك
دلى خوش بوو؛ بەدەم پێوه یاریی بە نالەكە ئەكرد.

وشەكانى جەمیلە چى دلنەوايیهكى تیا بوو؟

ئەبى چى دلنەوايیهكى تیا بىت بۆ كەسێك ئەگەر
یەكێك هەناسەیهكى قوول هەلکێشیت و بلى: 'تۆ وا
ئەزانى ئەوه بۆ من ئاساییە؟'

بارەكانمان بەتال كردهوو، ئەمانویست بگەرێننەوه،
سەربازێكى بریندارى لاواز؛ پالتویەكى چرچى لەبەرا
بوو، توورەكەیهكى كەلوپەلى دابوو بە شانیا، خۆى كرد
بە گۆرەپانەكەدا. شەمەندەفەرەكە چەند دەقیقەیهك
پێشتر وەستابوو، سەربازەكە سەیری دەورى خۆى
كرد و هاواری كرد: 'كەس لێرە خەلكى گوندی
كوركۆریۆیه؟'

"من خەلکی کورکۆریۆم." وەلامم دایەو، سەرم
سورمابوو ئەبێ ئەم کابرایە کێ بیت!

"تۆ کوێ کێیت؟" سەربازەکە پرسیی. بەرەو پروم
هات، لەناکاو جەمیلە ی دی، سەری سورما و خوشیی
لەسەر دەموچاوی دەرکەوت.

"کەریم، ئەو تۆی؟" هاواری کرد.

"جەمیلە گیان!" هاواری کرد و توند دەستی لە دەستیا
گوشی.

دەرکەوت خەلکی یەک گوندن.

"چی شانسیکە! بیگومان شانسه که من هاتم سەر لەم
ویستگە یە بدهم!" بەسەر سورمانەو و تی: "من ئیستا لای
سادقەو هاتووم، لە نەخۆشخانە بەیەکەو بووین، خوا
پەحم بکات، مانگیک یان دووانی تر دەرئەچیت. که من
خەریک بوو دەرئەچووم؛ پێم وت نامەیک بۆ ژنەکەت
بنووسە، بەلێن بیت بیگە یەنم. ئا ئەو، ئیمزا کراو و
داخراو." کەریم زەرفیکی سیگۆشە ی دایە دەستی.

جەمیلە پری پیا کرد، دەموچاوی سوور هەلگەرا،
ئینجا سپی بوو، بەدزییەو بە تیلە ی چاو سەیریکی
گومانایێ دانیاری کرد. دانیار لە پال عەرەبانەکەیدا
وەستابوو، وەک چۆن ئەو پۆژە لەسەر خەرمانەکە
تەنیا کەس بوو لە پال عەرەبانەکەیدا وەستابوو، که

پاسته وخۇ سەيرى جەمىلەى ئەکرد؛ چاۋەكانى پىر
ئەبوون لە ئاۋمىدى.

دۋاى ئەو ە خەلکەكە لە ەموو لایەكەو ەدەرەیان دا،
سەربازەكە لەناو قەرەبالغیەكەدا ھاوړى و خزمى
خوى دۆزییەو، بە پرسىار دایانگرتەو. پىش ئەو ەى
جەمىلە بواری ئەو ەى بىت سوپاسى بكات بۆ نامەكە؛
ەرەبانەكەى دانىار تیژ دای بەلاىدا، بە ەلەزودابەز بە
پىگا پىر لە چالوچۆلەكەدا لە گۆرەپانەكە دەرچو،
ەوړىك تەپوتوزى بەرپا كړد.

"ئەم كاپرايە شىت بوو!" خەلکەكە ھاواریان كړد.

خەلکەكە سەربازەكەیان برد بۆ شوپىنك. كاتىك من و
جەمىلە لەناو ەراستى گۆرەپانەكەدا وەستابووین،
سەيرى تەپوتوزەكەمان ئەكرد كە بەخىراىى بلاو
ئەبوو ەو.

"وەرە براژن، با بړوین!"

"تو بړو، بەجىم بىلە!" بەماتەمەو ەوتى.

ئەو ە يەكەم جار بوو ەرىكەمان بەتەنیا بگەپىننەو.
گەرما و گرەكە لىوى ەلقراچاندبووم، زەويیە سووتاو ە
قلىشاو ەكە كە بە گەرمای پوژ پەنگى خۆلەكەى سى
بووبوو؛ سارد ئەبوو ەو ە و پەنگى خۆلەكەى ئەگۆرا بۆ
خۆلەمىشییەكى وەكوو خوئ. پوژە بى شىو ە و
ئۆقرەنەگرتوو ەكە لە تەمە سىپى تەلخەكەدا شەپولى

ئەدا، لە ئاسۆ ھەراویبە کە شدا با ھەوریکی پرتەقالیی
 مەیلە و سووری کۆ ئە کردەوہ. بایەکی وشک تاو تاو
 ھەلیئە کرد، کەفی سپیی لالغاوہ و لمۆزی ئە سپەکانی
 وشک ئە کردەوہ و یالەکانیان بەتوندی ئە شەکاندەوہ و
 دوور ئە کەوتەوہ و دەرکودالی سەر گردەکانی پائەمالییە
 خوارەوہ.

لەوہ ئە چیت بباریت! لە دلی خۆما وتم.

ھەستم بە تەنیایی و نیگەرانی کرد. سەرەواندەم
 ئە سپەکان، چونکە ئە یانویست خاوەن بێنەوہ و نەرم بڕۆن.
 شەلاقەیی^{٢٨} لاوازی قاچ درێژی ترساو بەرەو جینیەک لە
 کەناری چەمە کە پرایانئە کرد، قنگلاشکە^{٢٩} با ئە بیھتایە
 سەر پڕیگا کە. قنگر لە ولاتی ئیمە ناروویت، پەشەبا لە
 دیوی کازاخەوہ ھیناویەتی. پوژ ئاوا بوو، ھیچ
 پەوالەتییکی ژیان دیار نەما، ئیتەر ھیچ شتێک دەشتە کە
 ناپارێزیت کە گەرما شە کەتی کردوہ.

تاریک بوو کە گەیشتمەوہ سەر خەرمانە کە، باکە
 خستبووی، دنیا کپ بوو. بانگی دانیارم کرد.

”چوہ بۆ سەر چەمە کە.“ پاسەوانە کە وەلامی دامەوہ:
 ”ھەوا ئە وەندە کپ بوو، خەلکە کە ھەمووی پڕیشتوتەوہ،
 کزەیی با نەبیئت کەس لە سەر خەرمانە کە ئیشی بۆ
 نا کریت!“

ئەسپەكانم برد بۆ ناو گيا بهنده كه بله وه پرين و بپيارم
دا دابه زم بۆ سەر چه مه كه، شوينه كه ی دانيارم ئە زانی
نزيك هه له ته كه.

دانيار له وي دانيشت بوو، چه مابوو وه سهری
خستبووه سهر هه ردوو ئە ژنوی و گویی له هاژه ی
ئاوه كه گرتبوو له خواره وه. ويستم بچم بۆ لای و
دهست بکه مه ملی و شتيك بلیم پپی خوش بیت، به لام
چی بلیم؟ تۆزيك دوور وه ستام و که پامه وه، دوی
ئوه ماوه يه کی زۆر له سهر سرووته كه پاكشام و
سهیری ئاسمانه تاله هه وراوييه كه م ئە كرد، پامابووم
ژيان بۆچی ئە وهنده ناله باره و بۆچی ئە وهنده قورسه
بۆ تيگه يشتن!

جه ميله هيشتا نه هاتبووه وه، ئە بيت چیی به سهر
هاتبيت؟ ئە وهنده ماندوو بووم خوم لينه ئە كه وت.
هه وره برووسكه يه ك له ناو هه وره كانه وه له سهر چياكان
چه ماخه ی دا.

كه دانيار هاته وه بۆ سهر خه رمانه كه، هيشتا
نه نووستبووم.

بی مه به ستانه به سهر چی خه رمانه كدا ئە خولایه وه و
چاويکی وردی له سهر پيگا كه بوو، ئينجا له پشت
كۆمه ليك سرووته وه خوی شارده وه، دانيا بووم
ئيه ويت پروات، ئيتر بۆ هه تاهه تايه له و گونده نه ميتيت!

به لām بۆ کوڤ ئه چیت؟ به ته نیا و بڤ مال و حال، که سی
نییه چاوه پروانی بکات. که تازه خه و ئه بیرد مه وه، گویم
له دهنگی پڤچکه ی عه ره بانه یه ک بوو... له وانه یه جه میله
بیته!

نازانم چه ندیک بوو خه وم لیکه وتبوو کاتیک خشه خش
و قرچه ی پووشه که هاته گویم، یه کیک ریک به لای
گویمدا به سهر سرووته که دا پووی، هه ستم کرد وه کوو
په ریکی ته ر بهر شانم که وتبی. چاوم هه لبری، جه میله
بوو، له چه مه که وه ئه هاته وه، کراسه که ی گوشراو و ته ر
بوو، وه سته، به ترسه وه سهیری چواره دوری کرد،
له ته نیشت دانیاره وه دانیشته.

"دانیار، هاتووم بۆ لای تو، به پڤی خۆم هاتووم."
به بیده نگ وتی.

هه موو شوینیک خاموش بوو، هه وره برووسکه یه ک
بیده نگ له ئاسمانه وه دابه زییه سهر زه وی.

"تو عاجزیت لیم؟ زور عاجزیت؟" دیسانه وه خاموشی،
ته نیا دهنگی دارمانی تو په لیک قور بۆ ناو چه مه که.

"خه تای من بوو؟ ئه ی خه تای تویشی تیا نییه؟"

هه وره برووسکه یه کی تر له سهر چیاکان داگیرسا،
ده موچاوی جه میله له رووناکیه که دا به ته واوی
دهرکه وت، خوی دا به سهر دانیاردا، شانه کانی له

باوهشی دانباردا گرژ نه بوون و نه هاتنه وه یهک، دوايي
لا چوو و له پالیا راکشا.

گره یه کی گهرم له ده شته که وه هات، کردی به
گیزه لووکه و پووشه که ی برد به ئاسمانا و دای له
چادره شره که ی قه راغی جی خه رمانه که، لوولی کرد و
فریسی دایه گویر یگاکه. دیسانه وه شکانده وه ی
چه خماخه یه کی شینی هه وره برووسکه یهک، هه وره که یان
برې. هه م ترسناک و هه م جیی سه رسورمانه! زریانیک
به پړوه یه، دوايين زریانی هاوین.

“تو وا نه زانیت نه وم له تو خوشتر نه ویت؟” جه میله
به سۆزه وه چپاندی: “هه رگیز! هه رگیز! هه رگیز! هه رگیز
خووشی نه ویستووم. هه تا له په راویزی نامه کانیشدا
سلاوم لی نه کات. من نه پیویستم پییه تی و نه خوشم
نه ویت، چونکه تازه دره نگه، من گوئ ناده مه نه وه ی
خه لک چی نه لین! ته نیا خوشه ویسته که م، هه رگیز
ده سته ردارت نابم! زور ده میکه خوشم نه ویت، خوشم
نه ویستی و چاوه روانم نه کردیت هه تا پیش نه وه ی
بتناسم، پیش نه وه ی بییت بو ئیره، وه کوو نه وه ی
بزانیت من لیره چاوه پیتم!”

بریسکه ی شینی خواروخیچی هه وره برووسکه
نه که وتنه ناو چه مه که نزیک هه له ته که، نهمی باران
به خواری له سه ر پووشه که خر مه ی نه هات.

‘جەمىلە، خۇشەويستەكەم جەمىلە! دانيار چپاندى، بە
خۇشتىن نازناوى كازاخى و كەرگىزى بانگى ئەكرد:
‘منىش ھەروەھا دەمىكە تۆم خۇش ئەوئەت. من لە
سەنگەرەكاندا خەونم بە تۆۋە ئەيىنى، ئەمزانى
خۇشەويستەكەم خەلكى گوندەكەى خۇمانە، ئەۋە تۆ
بوويت جەمىلەكەم! پووم تى كە با تىر سەيرى
چارەكانت بكم!’

زىيانەكە گەيشتە سەرمان.

لبادەكەى لە كەپرەكەى كىردبوۋەۋە، ۋەكوۋ بالى
چۆلەكەيەكى بالشكاۋ تەپەتەپى بوو.

بارانەكە كە با كە لە ژىرەۋە ئەيەننا، تاۋ تاۋ ئەھاتە
خوارەۋە ۋەكوۋ زەۋىيەكە ماچ بكات. پەلەى پووناكىي
ھەۋرەبرووسكە بە ئاسماندا ئەھاتە خوارەۋە ۋەكوۋ
ھەرەسى بەفر. چەماخەى ھەۋرەبرووسكە شاخەكانى
پووناك ئەكردەۋە ۋ پەشەباش ئەيلوراند و خۇى
ئەكرد بە دۆلەكانا.

باران دايكرد، خۆم كىرد بەناۋ سىروۋتەكەدا ھەستم بە
لىدانى دلم ئەكرد لە سىنگما. دلم خۇش بوو، ۋەكوۋ
يەككىك دۋاى نەخۇشەيەكى قورس چاۋى بە ھەتاۋ
كەۋتەيەتەۋە. باران و پووناكىي ھەۋرەبرووسكەكان
لەژىر سىروۋتەكەشەۋە ئەمگەيشتى. شاد بووم، بەدەم
زەردەخەنەۋە خەۋم لىكەۋت. دلىنا نەبووم ئەۋەى گۈيەم

لښه، دهنگي خرمه ی بارانه که یه له سره پووشه که یان
چپه ی دانبار و جه میله یه.

وهرزی بارانبارین نزیك بۆته وه، بهم زووانه پاییز
دهست پښه نکات.

ههوا پر بووبوو له بونی سنه و بهر و قه سه لی^۴ ته پ،
به لام لهم پاییزه دا چی چاوه پروانمان نه کات؟ له بهر هر
هویه ک بیت، لیره و له وی، من جاری بیرم له وه
نه کردبوه وه.

نهو پاییزه دوا ی نه وه ی دوو سال بوو له قوتابخانه
دابرابووم، چوومه وه. که دهوام ته و او نه بوو، عاده تن
نه چووم له سر که ناره لیره که ی چه مه که دانه نیستم
له تنیشت جی خه رمانه تازه چۆلکراو و ویرانبوه وه.
له وی یه که م هیلکاری به کانم کیشا، نه وه م له بیره که دواتر
بۆم ده رکه وت کاره کانم هیچ باش نه بوون.

نه م بویانه باش نین، خۆزگه بۆیه چاکه چاکه کان
نه بوو! له گه ل نه وه شدا راست بلیم، هر نه شمته زانی
بۆیه ی چاک چۆنه.

زور درهنگ بۆم ده رکه وت که بۆیه ی چاکي زه یتی
هیه له لـووله ی بچووکـدا، له گه ل نه وه شـدا وا
دهر نه که وت ماموستا کانم راستیان نه کرد: من پښو یسته
بخوینم، هر چه ند نه وه ته نیا خه ون بوو، چونکه هینستا
براکانم هه والیکیان نه بوو، دایکیشم هیچ کات پښگای

نەئەدام -چۈنكە لە مالەو تەنیا منى ھەبوو، كۆپى
گەرەى مال و نانپەيداكەرى دوو خىزان - بچم بخوينم.
من ھەرگىز نەئەوئىرا باسى ئەو بابە تە بكم، ئەوھشى
زىاتر دلتەنگى كردبووم؛ پايىزى ئەو سالە زۆر جوان
بوو، ئەگريا بۇ ئەوھى وئەنى بكىشيت.

چەمى كۆركۆريوى سارد؛ لىئىل بوو، لووتى تاشەكان
بە قەوزەى سەوزى تاريك و نارنجى داپۆشران، قەدى
پووتى پونگە گۆل پەمەيەكان لەگەل يەكەم زوقما
سوور بوون، بەلام خەلفە چنارەكان ھىشتا گەلا تەنكە
زەردەكانيان پىئو مابوو.

دەوارە دووكەلاويە باران کوتاوەكەى كۆچەريەكان
ئەتوت پەلەى رەشن لەسەر گيا سوورەكەى دەشتەكەى
لافاو دابووى بە سەريا، لە دووكەلكيشەكانەو ھىلى
دووكەلى شىن ئەچوو بەئاسمانا. جوانوو و نۆما
لاوازەكان بە دەنگى بەرز ئەيانحیلاند، مايینەكانیش
دوور ئەكەوتنەو بەلاوھيان ئەكرد، چونكە ئىتر
نەتەتوانى بيانكەيت بە رەوگ تا بەھار ئەھات.
رەنەمەرەكان كە لە شاخەكانەو ھاتبوونە خوارەو، بە
دەشتەكەدا بلاو بووبوونەو.

دەشتە وشكە تاريكەكە بووبوو بە گۆلەيەكى
ئالۆسكاو لە توولەپى.

له پېر بای دهشته که هه لیکرد، پهنگی ئاسمان قورپاوی بوو، باران و کزه ی سارد، ئاماژه ی به فر دایکرد. پوژیکه ی توزیک خوش چوومه خواره وه بۆ چه مه که، چلیک به له کی ئاگرین، له پروه که کانی چیاکان که له سهر که ناره لمه که پروابوو، سهرنجی راکیشام. له ناو پونگه کانا دانیشتم له جییه که له بواره که وه دوور نه بوو، خور ئاوا بوو بوو، له پېر دوو که سم بینی، دیار بوو له بواره که په ریبوونه وه، دانیار و جه میله بوون. نه مه توانی چاو له سهر ده موچاوه پېر دله راوکیکه یان به لام پیداکره که یان بتروو کینم. دانیار تووره که عه سکه ریبه که ی دابوو به شانیا و خیرا ئه پویشتم، دامیتنی پالتو کراوه که ی ئیدا له ملی جزمه مشه ما درپاوه که ی. جه میله ش ده سړیکی سپی به سستبوو به سهریه وه و له پشته وه به ری دابووه وه.

جوانترین کراسی گولدار ی له بهر دا بوو که له بۆنه و شاییه کاندای خوی پینوه ئه نواند، چاکه تیکی ناوداری نه خشیترای به سهر دا له بهر کردبوو، به ده ستيکیان بوخچه یه کی نابووه بندهستی و دهسته که ی تری گرتبوو به قایشی جانتا که ی دانیاره وه و قسه یان ئه کرد.

ئو رینگایان گرتبوو که به دۆله که دا به ناو گزوگیا زه به نده که دا سهر ئه که وت. به چاو دویان که وتم، نه مه زانی چی بکه م، ئه بیت بانگیان بکه م؟ به لام دهنگم ده رنه ئه هات.

دوایین تیشکی ئه رخهوانسی ئهیدا بهسهه پهله
ههورهکانا که بهخیرایی بهسهه زنجیرهشاخهکاندا
ئهپویشتن، شهو خیرا تاریک ئهبوو. دانیار و جهمیله
جاریک ئاوپیان نه دایهوه بهق دواوه، کاتیک بهرهو
یهکتربری سکهی شه مهندهفه ره که ئهپویشتن. یهک دوو
جار سهریان له ناو زه بهند و گیا بهرزهکانهوه ده رکهوت
و ئیتر بهیه کجاری دیار نه مان.

‘جه میل... ه... ه... ه!’ به هه موو دهنگم هاوارم کرد.
‘ل... ه... ه... ه!’ شاخه که بی هیچ ئومیدیک دهنگی
دایهوه.

‘جه میل... ه... ه... ه!’ جاریکی تر هاوارم کرد و
شیتانه بهپاکردن به ناو چه مه که دا دوايان که وتم.

پیشکی ساردی ئاوه که ئهیدا له ده موچاوم و
جلهکانی تهپ ئهکردم، بهلام من ههه پامه کرد، چاوم
خاکه که ی بهر پیمی نه نه دی، قاچم له شتیک گیرا و
که وتم، له جیی خوما پال که وتم، بی ئه وهی سهه
هه لبرم؛ فرمیشکی گهرم به ده موچاوما نه هاته خواره وه.
تاریکیه که نهتوت چۆکی داداوه ته سهه سنگم. گویم له
دهنگی گیا ده رزیله بیهکان بوو به دلته نگیه وه ئه گریان.

‘جه میله! جه میله!’ دامه پرمه ی گریان.

ئه بووایه مائاواپی له دوو کهس بکه م، که نزیکترین و
خۆشه ویستترین که سی من بوون. ئیستا که له سهه

زەوییەکه ڤاکشاوم، له ڤر تینگەیشتم که جەمیلەم خوش
ئەوێت. بەلێ، یەکەم خوشەوێستیم بوو، خوشەوێستی
منالی.

زۆر لەوێ بەڤاکشاوی مامەو، سەرم کردبوو سەر
قۆلە تەرەکم.

من تەنیا مالتاوايیم له جەمیلە و دانیار نەئەکرد،
بەلکوو مالتاوايیم له منالی خۆم ئەکرد.

که سەرەنجام بەتاریکی خۆم کیش کردەو، بو
مالەو، جەنجالییەکی گەرە لەبەر ئاویدا بوو، سیرە
ئاوژەنگی ئەهات، خەلک ئەسپەکانیان زین ئەکرد،
ئوسمانی مەست بەسەر ئەسپەکە یەو، هەلەبەزییەو،
بە هەموو دەنگی ئەبیۆلاند: "ئەبوایە زۆر لەمەوبەر ئەم
سەگبابی زۆلەمان له ئاوی دەرکردایە! شەرەفی
هەموو عەشرەتی شکاند! لە هەر شوینێک چاوم پێی
بکەوێت، یەکسەر ئەیکوژم! گرنگ نییە چەند لەسەری
بەند ئەکړیم. قبول ناکەم ڤیواریکی دەر بەدەر
ژنەکانمان هەلبگریت! وەرن کوپانی ئازا، لە دەستمان
دەرناچیت، له وێستگە که ئەیانگرین!"

ئەژنۆم شکا: ئەبێ له چی ڤیگایەکەو، دوايان کهون؟
بەلام کاتیک دلتیا بووم جاده سەرەکییە که ئەگرن بەرەو
وێستگە که نەک ئەو ڤیگایە ی ئەچیتەو، سەر یەکتربری
سکەکه، خۆم کرد بە مالا و خۆم کرد بە ژیر پالتو

کهوله مه‌ره‌که‌ی باوکما، سه‌ری خۆم داپۆشی بو ئه‌وه‌ی
که‌س فرمیتسه‌که‌کانم نه‌بینی.

دواى ئه‌وه له ئاواى چه‌ند قسه‌وباس کرا له باره‌ی
ئه‌و به‌زمه‌وه. ژنان کتێرکێیان بوو له به‌دئاوکردنى
جه‌میل.

‘بیعه‌قله‌! له‌قه‌ی له به‌ختی خۆی دا، خیزانیکى ئاواى
به‌جی هیشت!’

‘نازانم دلێ چووبوو به‌ کوێ ئه‌م له‌ برسا
مردووه‌یا?’

‘گوێ مه‌ده‌رئ، کچۆله‌ی جوان زۆری پیناچیت
په‌شیمان ئه‌بینته‌وه، به‌لام دواى ئه‌وه‌ی کار له‌ کار
ترازاوه.’

‘من ئه‌لیم سادق چیه‌تی! می‌ردیکى باش و پیاویکی
ئیشکه‌ر! باشت‌ترین خانه‌دانى ئاواى بوو!’

‘ئه‌ی خه‌سووی؟ کى خه‌سووی وای هه‌یه‌! با بچى
بزانم ئامۆژنیکى وای تر ئه‌دۆزیته‌وه! بیعه‌قله‌، مناله
سه‌ری له‌ خۆی شتواند، له‌ پیناوى چى؟ له‌ پیناوى
هیچا!’

له‌وانه‌یه‌ من تاکه‌ که‌س بووم لۆمه‌ی جه‌میله‌م
نه‌ئکرد، براژنه‌ کۆنه‌که‌م. من به‌ته‌نیا ئه‌مزانى دانیار له‌

ناخی خۆیدا له هه موومان دهوله مه ندره. نا، بپروام به وه
نیه جه میله له گه لیدا کامه ران نه بیته!

به لام به زه بییم به دایکما نه هاته وه، به داخه وه بووم که
گوپوتینه که ی جارانی له گه ل جه میله دا پویشته، دلته نگی
و بیئو میندی له سه ر پوو خساری نیشت، وه کوو تازه
تیگه یشتووم، نه یته توانی ئه و راستیه قبول بکات
چاره نووس نه وه نده دلره قانه هه موو ئه و کولتووره
کونه جوانه تیک بشکینیت. ئه گه ر داریکی گه وره زریان
له بن هه لیکیشیت، جاریکی تر هه لئاسیته وه. نه فسه رزی
دایکم هه رگیز قبولی نه کردووه به یه کیک بلی
ده رزییه کی بۆ پتوه بکات، پوژیک له قوتابخانه هاته وه
بینیم دایکم دهستی نه له رزی، کونی ده رزییه که ی
نه ئه بینی و بۆی پتوه نه ئه کرا و ئه گریا.

"ئا بۆم پتوه که!" داوای لی کردم و هه ناسه یه کی
قوولی هه لکیشا: "سه رته نجامی جه میله باش نابیت. ئای
چهند که بیانویه کی چاک بوو! به لام تازه پووی، وازی
له ئیمه هینا. بۆچی پویشته؟ نه وه نده لای ئیمه ی پی
خراب بوو؟"

ویستم دهست بکه مه ملی دایکم و دلخویشی بده مه وه
و پتی بلیم دانیار چی جوړه پیاویک بوو، به لام نه مویرا،
چونکه به شیوه یه کی ترسناک سووکایه تیم پی نه کرد.

به لام پوژیک نه و پوله بیهویه ی من له هه موو
مه سه له که دا گێرام، ئیتر به نهینی نه مایه وه.

زوری نه برد سادق هاته وه، بێگومان زوری پی
دلته نگ بوو. کاتیک که سه رخوش بوو، به ئوسمانی
وت: "با هه لگیریت، شایانی نه وهیه! بپروات له
سه ره نوێلکیک بتویی. بکه پینی هه ر ژن زوره، جوانترین
ئافره تی قژ کال مه منوونی خویرترین پیاوه."

"زور راسته!" عوسمان وه لامی دایه وه: "من داخی
نه وه م له دلایه نه مگرت، ده سته جی نه مکوشه! نه ویش
قژه که یم نه به ست به کلکی نه سه په که مه وه و پامنه کیشا.
له وه نه چیت به ره و باشوور پویشته بۆ په مووچنین
یان چوون بۆ ناو کاراخه کان. نه مه یه که م جاری نییه
سه رگه ردان نه بیت! به لام نه وه ی ناچیت به عه قلما، چون
نه مه له م شوینه دا پرووی دا و که س ئاگای له هیچ
نه بوو؟ بۆ که س پیشبینی شتیکی وای نه کرد؟ نه و
قه حبه یه خوی هه موو شتیکی ته رتیب کردبوو. ئای
خۆزگه ده ستم لێ گیر نه بوو!"

که گویم له م قسانه بوو، هه زم نه کرد بلیم: "نه ی
له بیرت چوو چون له سه ر خه رمانه که په لامارت دا و
ده ست بۆ برد و سووکوسه لیمی کردیت! ئیستا
نه وه نده پیاوی باشیت!"

پوژیک له ماله وه دانیشتبووم، په سمیکم بو نه شری
 قوتاخانه که مان نه کرد، دایکم له دهوړی ئاگردانه که
 هه لئه سووړا، له پر سادق خوی کرد به ژوورا، په نگی
 هه لیزپکابوو، چاوه کانی ئاگریان لی نه باری، به ره
 پرووی من هات و پارچه یه ک کاغه زی دا به ده موچاوما.
 "ئمه تو کردووته؟"

شله ژام، یه که م وینه که م بوو، دانیار و جه میله زیندوو
 نه هاتنه بهر چاوم که له وینه که وه سهیریان نه کردم.
 "به لی، من کردوومه."

"ئمه کتیه؟" توند په نجه ی خسته سهر کاغه زه که.
 "دانیاره."

"ناپاک! سادق هاواری کرد."

وینه که ی پارچه پارچه کرد، دهر په پییه دهره وه وه و
 دهرگا که ی به دوا ی خویدا داخست.

دوا ی بیده نگیه کی زور و بیئومیدانه، دایکم لی
 پرسیم: "تو ئاگاداری نهو به زمه بوویت؟"
 "به لی."

له پال سوپاکه دا وه ستابوو، شانی دابووه سهری، به
 تیرامان و سهرزه نشته وه سهیری کردم. کاتیک منیش

وتم: "جاریکی تریش په سمیان نه که مه وه."
به که ساسیه وه سهریکی با دا.

سهری پارچه کاغه زه کانم کرد له سهر زهویه که،
نازاریک که بهرگی نه نه گیر! تاساندمی. با وا بزائن من
ناپاکم، ناپاکیم له کڼ کردووه؟ خیزانه کهم؟ خزمه کانم؟
به لام من ناپاکیم له حه قیقه تی ژیان نه کردووه، له
حه قیقه تی نه م دوو مرقه! نه مته توانی نه مه بز که س
پوون بکه مه وه، هه تا دایکیشم تینه نه که یشت.

هموو شتیک له بهر چاوم که وته مه له، له بهر چاوم
پارچه کاغه زه کان زیندوو بوون و له سهر زهویه که
نه جوولان. بیرکه وتنه وهی نه وهی دانیار و جه میله له
په په کاغه زه که وه سهریان نه کردم؛ نه وهنده زیندوو
بوو له پر وام هه ست کرد گویم له دهنگی گوزانییه که ی
دانیاره، نه وهی شه وه که ی تاب که هه رگیز له بیر
ناچینه وه. که نه مه ینایه بهر چاوم چون ئاویان به جی
هیشته؛ هه ستم به ئاره زوویه کی پینداگر نه کرد بچمه
سهر جاده که و وه کوو نه وان برؤم، به بریار و
جورته وه ملی ریگای سهختی کامه رانی بگرم.

"نه مه ویت برؤم بخوینم، به باو کم بلن. نه مه ویت ببم
به شیوه کار! به دایکم وت.

دلنیا بووم نه چی به گزما و ده ست نه کات به گریان،
براکانمی بیر نه که وینه وه که له جه نگدا کوژران، به لام

جیسی سەرسوڤمان بوو بۆم نەگرایا، بەدلتنەنگی و
 بەنەرمی وتی: ئەگەر ئەتەوئ دواى ئەمە بکەویت، واتە
 بەچکەکانم پەرۋابالیان دەرکردوو و ئەیانەوئیت
 ھەریەکەى بە لایەکدا بفرن. ئێمە چووزانین تۆ چەند
 بەرز ئەبیتەو؟ لەوانەى تۆ راست بیت. بڕۆ، لەوانەى
 گەیشتیتە ئەوئ پەشیمان بیتەو. پەسمکردن و
 فلچەوہشاندن کاسبى نییە، بڕۆ بخوینە و بۆت
 دەرئەکەوئ من راستم. ئیمەت لەبیر نەچیت.

لەو پۆژەوہ، یەکسەر دواى ئەوہى من چووم بۆ
 خویندن؛ مالا بچکۆلەکە لە ئیمە جیا بووہوہ...
 ئەوہ ھەموو چیرۆکەکەى.

دواى ئەوہى لە قوتابخانەى ھونەر دەرچووم،
 پشتگیریان کردم بۆ ئەکادیمیا، تیزى عەمەلییەکەشم
 ئەو تابلۆیە بوو کە دەمینک سال بوو خەونم پێوہ
 ئەبینى، قورس نییە بۆى بچیت کە تابلۆکەى دانیار و
 جەمیلەى. ئەببیرین بە پڕیگایەکی پاییزى بە دەشتەکەدا
 ئەپۆن، لە پێشیانەوہ ئاسۆیەکی فراوانى فرەپەنگە.

ھەر چەند تابلۆکەم ناتەواوہ، بەلام کەس لەپڕى ناویت
 بە کوپى... ئەوہ سامانى منە، چونکە یەکەم کارى
 ئەفراندنى منە.

زۆر جار ھەى لە کارەکانى خۆم رازى نیم، زۆر
 ئەکەومە چرکەساتى ناپەحەت کاتیک بپوام بە خۆم

نامینیت، له و کاتانه دا سهرنجم نه چیته وه سهر تابلوکه ی که زورم خوش نه ویت، دانیار و جه میله، تییان نه پروانم هه موو جاریک قسه یان له گهل نه که م: "ئیسنا ئیوه له کوین؟ چی ریگایه ک نه کوتن؟ ئیسنا ده شته که پره له جاده ی تازه به ناو کازاخستاندا، به ره و ژوور تا نه گاته ئالتای و به ناو سیبیریادا. زور پیای ئازا له وی ئیش نه که ن، له وانه یه ئیوه ش له وی بن. جه میله که م، پرویشیت بی نه وه ی ئاوړیک بۆ دواوه بده یته وه.

له وانه یه ماندوو بیت، له وانه یه برپوات به خوت نه مابیت، خوت بده به سهر شانی دانیاردا، لئی گه ری با گورانییه که ی خوت بۆ بلی، بۆ خوشه ویستی، بۆ خاک، بۆ ژیان.

له وانه یه ده شته که دهنگ بداته وه، به پشکو تنی هه موو شیوه و په نگه کان خوی برازینیته وه. شه وه که ی 'ئاب' له یاد نه چیت! به رده وام به جه میله، هه رگیز په شیمان مه به له وه ی کردت، چونکه کامه رانیی نارپه حه تی خوت دوزییه وه!

که سه یرم نه کردن، گویم له دهنگی دانیار نه بوو بانگی نه کردم: "مه وه سته!" واته کاتی نه وه هاتووو خوم ئاماده بکه م بۆ سه فەر... به ده شته که دا نه گه پیمه وه بۆ ئاواپی، له وی په نگه تازه نه بینم.

لهوانهيه هموو فلچه وهشاندينكم دهنگدانهوهى
گورانیهكى دانیار بیت! لهوانهيه هموو فلچه
وهشاندينكم دهنگدانهوهى ترپهى دلى جهمله بیت!

ههینی ۲۰۱۹/۳/۱۵

كات ۶ و ۴۲ دهقیقهى نیواره

سلیمانی

ههگهر تههویت پهياميک بو وهرگير بنيريت، فهرموو:

tofiqabdol@gmail.com

با تۆش بیزانیت:

۱. خشتی قور که له کوورهدا سوور نه کراوه ته وه.
۲. Sadyk: ئینگلیزییه که ی له "سه دیق" نه چیت، به لام که گویم له فیلمه پروسییه که گرت؛ ئه لی "سادیق"، بۆیه منیش کردم به "سادیق". گه لی که رگیزیا موسلمانن، بۆیه ناوه کانیان و هه ندی دابونه ریتیان ئیسلامییانه یه.
۳. کیچنه: دیاره به زمانی خویان ناوه لئاویکی ریزگرته له ئافره تیکی به ته مه ن له ئاستی دایکدا.
۴. جه میله: لای ئه یتما تۆف "جه میلیا"یه، له زور زمانی تریشدا ناو نیشانی چیرۆکه که و ناوه وهش هه ر وا دانراوه، له فیلمه که شدا ئه لێن "ژه میلیا".
۵. له تیکسته که دا تا کوتایی هه ر ئه و دوو وشه یه به کار ئه هینیت، به لام من دوا ی ئه م جاره کوردم به کار هیناوه.
۶. ئافره ت که قالی ئه چنیت یان ئه بریت، چهند کار بکات؛ ئه بیت به چیچکانه وه بیت، بۆیه وه کوو نموونه ی پشتیه شه ئه هینرته وه.
۷. برای میرد: به کوردی "هیه ر" یان "شووبرا" ی پی ئه لێن.

۸. ئەم ناوەش "سەيدە"، بەلام لە ئینگىلىزىيەكەدا بە "ت" نووسراو و لە فىلمەكەشدا ھەر بە "سەيىت" ناو ئەبرىت.

۹. لە پۇمانەكانى تىرى ئەيتما تۇقىشدا ئەم وشەيە بۇ پىزگرتن لە ئافرەتى بەتەمەن بەكار ھاتوو.

۱۰. وەكوو لە ئینگىلىزىيەكەدا ديارە "دانيار" نىيە، بەلكوو "دانىيار" و لە فىلمەكەشدا "دانى يار" پى ئەلەين، لەوانەيە ئەم ناو لە زمانى كەركىزىدا مانايەكى ھەيىت، بەلام مەن بۇ ئاسان گۆکردن تا كوتايى "دانيار" ماناوە.

۱۱. لەو لادىيانەى دارى سووتاندنيان نىيە و ئازەلدارن، پاشەپۇرى ولاخەكانيان: (شياكە و پشقل، قشقل) مەپوماللاتەكانيان لە گەپرەكان ئەھىننە دەرەو و بە قاچ و خاكەناز ھەلئەشيلن بەيەكدا و دواتر يەكە يەكە ئەيكەن بە تەنىكى درىژكۆلە پىنى ئەلەين (تەپكە - تەپالە) و لەبەر ھەتاو ئەمدىودىوى ئەكەن و وشكى ئەكەنەو بۇ سووتاندن، ئەو كارە پىنى ئەلەين "شياكەپىژان". لە گۆرانىي فولكلورى كوردیدا ئەلەيت:

ھاتە خواری لە لیژی

ئەلەیی بىرنەوى درىژی

دايكى بەقوربانى بىت

تەپالەي يې دەپيۇي.

۱۲. ولاخى بەرزە پۇيشتىنى ئاسايى و غارکردنى
هەيە، پەوتىكى تر لەنيوان ئەو دووانەدا پىي ئەلەين
لۇقە يان يەرغە.

۱۳. كۆمەلىك ولاخى بەرزە، بەيەكەو پىيان ئەوترى
پەوگ.

۱۴. نووسەر تا كۆتايى بە ناوى ئەوانەو ھەر اللە
بەكار دىنيت، بلام من كىر دوومەتەو بە خوا.

۱۵. سەروو: ئەو درەختە قوچەككە بەرزەيە لە
خىزانى سەنەوبەر كە لە ئەدەبى كلاسكى كوردىدا بالاي
بەرزى يې چووينراو. سەنەوبەر، جۆرەكانى ترە.

۱۶. دەسپودەسرۆكە، داپشتەوھى دەستەسپە.

۱۷. ئەو دەغلودانەي ئەدوريتەو و ئەكرىت بە مەلۇ
و شارا لە كاتى گواستەو ەدا بۆ سەر خەرمان، پىي
ئەلەين كلۇش.

۱۸. ئەمىش ھەر عوسمان، ديارە ئەمانىش دەنگى
ع يان نىيە، بۆيە ئەلەين ئوسمان، وەك چۆن خۆمان
ئەلەين (وەسمان، ئەولكەرىم، ئەول)، خزمانم بە من
ئەلەين توفىقى ئەحەي مام ئەول.

۱۹. ئەم پەندە لای خۇمان و گەلانى تىرىش ھەيە،
ھەريەكەي بە جۆرىك، بەلام بە ھەمان مەبەست.

۲۰. (زامار - زامدار، بريندار): ھەردووكيان لە
كوردیدا بۆ يەك مەبەست بەكار دین، بەلام بە پای من
"برین" ئەو یەك بەسروشتی لە ئەنجامی نەخۆشییەك،
ھەوكردنیک یان ڤایرۆسیك تووشی جەستە ئەبیت، بۆیە
ئەو كەسە "بریندار"ە، بەلام جینگای كەرەستە تیزەكان
و ھەكوو چەقۆ و خەنجەر و... تاد، لەگەل تەقەمەنییەكان
و ھەكوو فیشەك و... تاد؛ "زام"ە نەك "برین"، بۆیە
كەسەكە (زامار - زامدار)ە نەك "بریندار".

لە فولكلۆری كوردیدا ئەلێت:

دەستم لی مەدە گشت گیانم زامە

دیسان زامی تر ھاتوو ھەم لامە.

۲۱. تولپار: ئەسپێکی بالداری ئەفسانەییە.

۲۲. لە پەریزدا، ئەو بەشەیی لاسکی گەنمەكە بە
زەویيەكەو ئەمینتەو یان ئەو ی كۆمباین لەدوای
خوێو ڤرێی ئەدات؛ پێی ئەلێن "سرووت".

۲۳. كاتیك دوو كەس بە ھاوکاری یەك؛ ڤەردەيەك
یان باریکی قورس بار دەكەن، و ھەكوو تەوقە بكەن؛
دەست ئەخەنە ناو دەستی یەك و ڤەردەكە ئەتلینەو

به سهریدا و به دوو دهسته‌که‌ی تریان له بنه‌وه به‌رزى
ئه‌که‌نه‌وه، به‌مه ئه‌لین "ده‌ستبار". له‌به‌ر قورسی باره‌که
و نا‌په‌حه‌تیی به‌رز‌کردنه‌وه‌ی، ناچارن ده‌ستی یه‌ک
بگوشن و سهر بنین به‌سهری یه‌که‌وه.

۲۴. ئه‌و ته‌نه‌ بچکۆله دریزکۆله قوچه‌کییه‌ی پیش
هه‌لوه‌راندن، ده‌نکه گه‌نمه‌شامییه‌که‌ی پتویه (هه‌ر چه‌ند
چیرۆکه‌که هه‌مووی له‌سهر به‌ره‌مه‌ی گه‌نم بینا کراوه،
به‌لام به‌پنی دروشمه‌که؛ پتده‌چیت زۆرینه‌ی ناوچه‌کانی
تر گه‌نمه‌شامی بیه‌ن بۆ ویستگه‌که).

۲۵. ئه‌گه‌ر سه‌هیری کارگه (غه‌ساله‌ی) چه‌و و
له‌مه‌کان بکه‌یت؛ پێگایه‌کی تایبه‌تی کوو‌پ دروست کراوه
گه‌لابه‌کانی پیا سهر ئه‌که‌ویت بۆ سهر بیژنگه‌که، یان
بناغه‌یه‌کی خانوو که له‌زه‌وی به‌رزتره به‌خۆل هه‌مان
پێگای بۆ دروست ئه‌کریت، گه‌لابه‌ سهر بکه‌ویت و
خۆلی تی بکات، یان ئه‌وانه‌ی له‌نه‌خۆشخانه و ئوتیل و
شوینه گشتیه‌کاندا هه‌یه‌عه‌ره‌بانه‌ی منال و نه‌خۆشی
پیا سهر که‌ویت، پنی ئه‌لین "تاکۆس" یان "په‌مه".

ئه‌مه‌ی چیرۆکه‌که‌ش له‌به‌ر ئه‌وه‌ی گه‌نمیکى زۆر دیت
ئه‌گه‌ر له‌زه‌ویدا پۆبکریت؛ پووبه‌ریکی زۆری ئه‌ویت و
به‌رز نا‌کریته‌وه، بۆیه ئه‌م تاکۆسه‌یان به‌داربه‌ست بۆ
دروست کردوه، سه‌ره‌وژووور هه‌له‌ئه‌کشیت تا نزیک
ژیر جه‌مه‌لۆنه‌که و ئیتر راست ئه‌بیته‌وه، له‌ویوه به
هه‌ردوو دیودا گه‌نمه‌هه‌له‌پێژن بۆ ئه‌وه‌ی قوت بیت و

جیگا کەم بگریت. ئەگەر سەیری فیلمە کە بکەیت،
باشترە.

۲۶. ئەو بەشە ی گەردن، پشت گریکەو، حەسەن
زیرەکی مەزن ئەلێت: 'کە ژال چاوجوان... بمبورو...
نەمزانی ئەو کەم گەستی.'

۲۷. جەوال: کەرەستە یەکی دەستکردە وەکوو گوینی،
لە بەنی پەش و سپی خوری و موو دروست ئەکریت،
بەلام قەوارە ی گەرە یە، بۆ هەلگرتنی تۆ و دانەوێلە و
ساوەر بەکار دیت. کورد ئەلێت: 'ئەو ی لە مشک بیت،
جەوال ئەدپیت.'

۲۸. تەنە کە: لە بنچینە دا تەنە کە ی پۆنە، لە لادیکاندا
وەکوو پێوەر بەکار ئەهینریت، کە ۱۷ کیلو گەنم
ئەکریت. بە دوو تەنە کە ئەوتریت 'پە'. لای خۆمان
عادەتەن تەنە کە کان هیی پۆنی 'پاعی' و 'نیرگزی' بوون.

۲۹. کە سێک هاوسەنگی خۆی بۆ رانەگیریت.

۳۰. حالەتێک کە خەریک ئەبیت بکەویت و خۆت
ئەگریتەو.

۳۱. جاو: واتە قوماشی خامی سپی. کورد ئەلێ:
'گەزی چی و جاوی چی!'

۳۲. کورپەي ئەسپ و مايين، نىرەكەيان كە ئەيىتەوۋە
بە ئەسپ؛ 'جوانوۋە، مېيەكەش كە ئەيىتەوۋە بە مايين؛
'نوما'يە.

۳۳. ماناس: قارەمانىكى ئەفسانەيى كە رگىزىيە لە
سەدەي ھەژدەدا. حكومتى كە رگىزيا سالى ۱۹۹۵ يادى
ھەزار سالى ھى ئەو داستان و قارەمانى كەردەوۋە.
داستانەكە لە سى بەرگدا نووسراوۋەتەوۋە و ژمارەي
بەيىتەكانى نيومليۇن بەيىتە. ماناس لەناو شارى
'بېشكەك'ى پايتەختى كە رگىزيادا مۇنۇمېنتىكى بۇ
دروست كراوۋە. (ويكىپېدىيا)

۳۴. بېجگە لە شەنى دار؛ شەنى ئاسنىش ھەيە كە
ئەويش چوار پەنجەي ھەيە، جۇرىكىش سى پەنجەي
ھەيە، پىي ئەلەين 'سىلك'.

۳۵. بۇ رەنگەكانى تر، پاشگرى 'باو' ئەچىتە سەريان
و ەكوو: سوورباو، زەردباو، شىنباو، بەلام بۇ سىي
ئەلەين 'سپىواش'.

۳۶. ولاخى بەرزە كە كورتان يان جل يان زىنى لى
ئەكرىت، بە سى ھۇكار، قايش يان پەت لەسەر پىشتى
جىگىر ئەكرىت: يەككىكان لەژىر سىكىەوۋە بۇ ئەوۋەي
بەمدىودىودا نەكەويىت، ئەوۋەيان 'تەنگە'يە. يەككى تريان
لە دواوۋە لەژىر كلكىەوۋە، بۇ ئەوۋەي لە سەرەوخواركەدا
نەخزى بۇ سەر مىلى، ئەوۋەيان 'پالوۋە'. ئەوى تىرىشيان

له ژیر ملیه وه له سهر سنگی نه به ستریت، بۆ ئه وهی له
سه ره و ژوور که دا نه خزی بۆ دواوه، ئه وه شیان
به روک ه.

په ندیکی کوردی نه لیت: "من هه ر ئه یکه مه وه به
به روک، ئه و نه بیته وه به پالوو."

۳۷. که ره سته یه کی سهر خه رمانه دروست وه کوو
خا که ناز، به لام ئه م ده مه که ی پانتر و لاکیشه ییه، له
ته خته یه کی سفتی زور ته نک دروست نه کریت، که
دانه ویله که سوور نه بیت؛ پیتی هه لئه ده نه وه بۆ ئه وه ی
بلاو نه بیته وه.

۳۸. شه لاقه: بالنده یه کی ئاوی قاج دریزی ده نووک
دریزی سپیه.

۳۹. که نگر که پیر نه بیت و تۆو ئه کات و وشک
نه بیت.

۴۰. له هه ندی ناوچه ی گه رمیان وه ک مه یدان و
قۆره توو، به سرووت ئه لین قه سه ل.

جەنگىز ئەيتماتوف

جەنگىز ئەيتماتوفى كەرگىزى، جوتيار و كرىكارى
سەردەمى منالى و دواتر كارمەند و پۇژنامەنووس و
بالويز و پەرلەمانتار و نوينەرى ولاتەكەى بۇ كۆپ و
كۆبۈنەو و دەزگا نئودەولەتتەكان و ئەندامى
سەركردايەتتى حىزبى شىوعىي سۇقۇيتى. يەككە لە
مەزنتىن نووسەرەكانى جىهان و بە نووسەرى 'مروڧ
و كولتور و سروششت' ناسراوہ. بەرھەمەكانى لە
پۇژھەلات و پۇژئاوا و باكور و باشوورى گۇى
زەوى بۇ نژىكەى ۱۶۰ زمان وەرگىپدراون و ئەوئەندەى
من پىى گەيوم، زياتر لە ۶۰ مليون كۆپپيان لى

فروشراوه و چەندین خەلاتی بەرز و بەرچاوی پووسی
و جیهانیی پێ بەخشرراوه.

لەبەر ئەوە ئاسان نییه لە زمانیکدا بیدۆزیتەوه چەند
کەس وەریانگیراوه و چەند جار چاپ کراوەتەوه و
باشترینیان کامەیانە، هەر بۆ نموونه پێنج کەسی جیا و
لە شوینی جیا و لە کاتی جیادا کردوویانە بە ئەلمانی و
یەکی چەند جار چاپ کراوەتەوه.

منیش داوی ئەوەی کاک ئارامی خواوەنی ناوەندی
پۆشنییری ئەدیبان داوی لێ کردم لە ئینگلیزییەوه
بیکەم بە کوردی، دوو سەرچاوەم دەست کەوت:

یەکەمیان لە وەرگیرانی پروفیسۆر جەیمس
پییودانی ئینگلیزی کە سالی ۲۰۰۸ چاپ کراوه، بەلام

بۇم داۋىلۇد نەكرا و ئەتۋانى تەنیا چەند لاپەرەيەكى بە
ئۇنلاين بخوينیتەوہ.

ئەم پیاوہ کەلەگەتیکى کەتەيە، بەگەنجى ياريزانى
تۋپى پىن، پۇژنامەنووس، راگەياندنکار، تۋیژەرى
ئەدەبى، چاودیرى سیاسى، مامۇستای زانکۆ و
چیرۆکنووسى منالان و پۇماننووسیكى ناسراوى
دنیايە. نزيكەى سەد کتیبى چاپکراوى هەيە. زمانى
پرووسى لە بەرىتانيا خویندووه و دواتر پینچ سال لە
پرووسيا ژیاوہ و يارىى بۇ يانەيەكى مۇسکۆ کردووه و
لە نزيکەوہ جەنگیز ئەیتماقۇشى ناسیوہ و برادەريیان
هەبووہ.

لە بارەى ئەیتماقۇفەوہ؛ ڤیدیویەكى ۸:۴۰ دەقیقەيى
هەيە، کە ئەمە لینکەکەيەتى:

[NQFN_MMvRtvhttps://www.youtube.com/watch?v=](https://www.youtube.com/watch?v=NQFN_MMvRtv)

ئەم سەرچاۋەيەيە كە بەشىك لە لاپەرەي يەكەم و
كۆتايى لەبەر دەستدایە.

"پروفیسۆر ئیرەجى بەشىرى" ئامادەي کردووہ بۆ
نیتەرنیت و من ئەمەم کردووہ بە کوردی.

ئەم سەرچاۋەيە "فەیننا گلۇگولیفئا" کردوویەتى بە
ئینگلیزی. ئەم وەرگێرە پووسییه (کە دلیاش نیم
ئافرەتە یان پیاوہ!)، بەلام مەزەندە ئەکەم ئافرەت بیت،
هیچم لەسەر ژياننامەي دەست نەکەوت بیناسیتم، تەنیا
ئەوہندەيە زیاتر لە حەفتا بەرھەمی ناوازی کردووہ بە
ئینگلیزی و نووسیوہ، تیایاندا ھەيە زیاتر لە (٤٠٠)
لاپەرەيە.

منیش نەھاتووم شتیک بنووسم بە زمانی ئەدەبی
پوژنامەگەری شارستانی تەنیا بیخوینیتەوہ (کە
بینگومان زۆر شارەزام تیایدا)، بەلکوو بەدلی ئەیتماقوف
و لە چاوی ئەوہوہ؛ ئەتبەمە گوندەکەي جەمیلە و
گوئیان لى بگریت چۆن ئەدوین و ورد بیتەوہ و بە
چاوی خۆت دەروبەرەکە ببینیت.

بۆیە ئەم وەرگێرانەم بە زمانی ئاخاوتنى کوردی
لادییانە دارشتوہ، کە خۆشەختانە زۆر جیاوازییە لە
زمانە ئەدەبیەکە، جگە لەوہي راستگۆیانە: پاراوترە،
شیرینترە، دەولەمەندترە، لە وینە و ھەست گەیانندا
راستگۆترە، بەلام عەیبەکەي لەوہدایە پەرۆردەي

شارستان و نهوہی نوئی که له لادی نهژیاوہ و
به رکه و تهی له گهل کارکردن و که رهسسته کان و
دابونه ریته که یاندا نه بووه؛ ئاسان تیناگات.

ئهم به رهه مه م بهم شیوهیه نووسیوه، به مه بهستی
ئهوہی:

• له پال زمانه ئه ده بییه که ماندا، به شیکی تر له موسیقا
و وینه و وشه و دهسته واژهی شیرین و پاراو و پهتی
بخمه بواری به کارهیتانی ئه ده بی.

• بیسه لمینم زمانی ئاخاوتنی کوردیش پیژی ئهوہی
هیه بابتهی ئه ده بییه پی بنووسین و که سانیک له
خویان پائه بینن شیعر و چیرۆک و پۆمان و شتی تری
پن بنووسن.

• بیکه م به قاسه یه ک، کۆمه لیک وشه ی په سه نی تیا
بپاریزم.

• ئه دییان و نووسهران و زمانه وانه کان هان بدهم
دوو به ره ی وتووێژ دروست بکه ن و یه کلایی بکه نه وه
ئهم بۆچوونه دروسته یان په د ئه کریته وه!

پۆمانه کانی جهنگیز زوربه یان کراون به فیلمی
سینه ماییش، یه کیک له وانه ش ئهم "جه میله" یه. ئه وه نده ی
من به دوایدا که پراوم، به (پووسی، فه په نس، ئه لمانی،

هندی) کراوه به فیلم. من حەزم ئەکرد ئینگلیزییەکی
ببینم، بەلام بەحوکمی پاراستنی مافی بلاوکردنەوه؛
تەنیا دیمەنیککی ۶:۳۸ دەقیقەیی والایەکی ئەمە
لینکەکیەتی:

<https://www.youtube.com/watch?v=BBY۲uJH۰۹q۸>

بەلام فیلمە پروسییەکی که به رهشوسپییه، بهتهواوی
دائه بهزیت و بق ساغکردنەوهی ناوهکان و تیگەیشتنی
تۆپۆگرافییهکی سهیرم کردووه. ئەمەش لینکەکیەتی:

https://www.youtube.com/watch?v=uDk_TOzgAg

۴

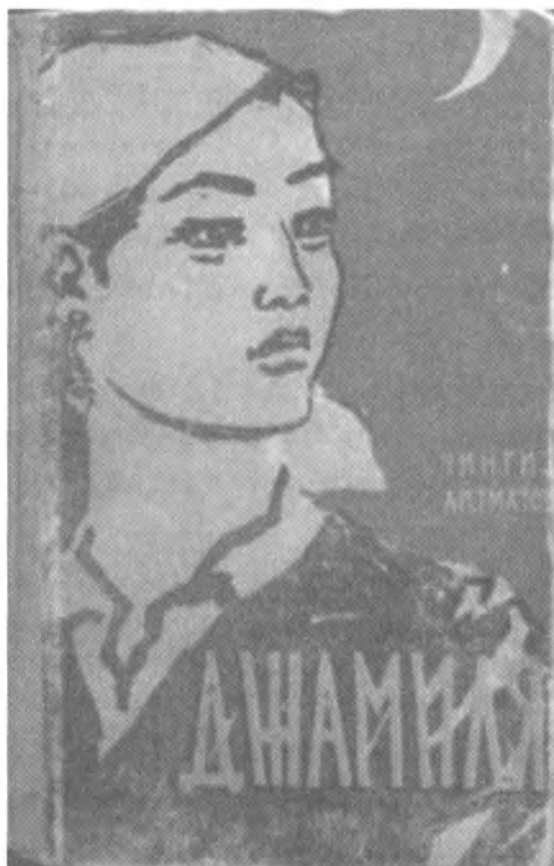
ئەم ههویره ئاو زۆر ئەبات... ئومیدەوارم له بهرههمی
شهشه می جهنگیز ئەیتما تۆڤدا، هەر بهم زمانه، جاریکی
تر یهک بگرینهوه.

تۆفیق عەبدول

۲۰۱۹/۳/۱۷

سلیمانی

وینہی بهرگی چاپی یه که می پڑمانی ((جه میله)) له
تاجاکیستان له سالێ ۱۹۵۸.

فەرموو لە گەل وینە ی بە شیک لە سەر چاوه که:

Jamila

by Chingiz Aitmatov

Translated by Fainna Glagoleva

Prepared for the Internet by Iraj Bashiri,

۲۰۰۲

Once again I find myself in front of the
small painting in a simple frame.
Tomorrow morning I leave for the village,

and I gaze long and intently at the canvas, as if it can give me a word of advice for the journey ahead .

It has never been exhibited. Moreover, when relatives from home come to visit, I make sure it is out of sight. There is nothing to be ashamed of, though it is not really a work of art. It is as plain as the earth depicted in it .

The background is a patch of bleak autumn sky with the wind chasing fast-moving skewbald clouds over the far mountain range. The russet wormwood-covered steppe, a road black and damp from the recent rains, and the dry broken bushes of needle glass crowding at the roadside form the foreground. The footprints of two travellers follow a washed-out dirt road. Their tracks appear ever fainter as the road dwindles in the distance.

دوا لاپهړه:

My Jamila, you left with never a backward glance. Perhaps you are tired, perhaps you have lost faith in yourself? Lean against Daniyar, let him sing you his song of love, of the earth, of life. May the steppe reflect it and blossom in every hue and colour! May you recall that August night! Keep on, Jamila, never regret what you've done, for you have found your difficult happiness !

As I look at them I hear Daniyar's voice. He is calling to me to set out, and that means it is time for me to prepare for the journey. I will cross the steppe to my native village and will find new colours there .

May my every brush-stroke resound with Daniyar's song! May my every brush-stroke echo the sound of Jamila's beating heart !

هیندهی شهوی بهشیک له رۆمان و شانۆنامه
به کوردیکراوهکانی "توفیق عهبدول"م خویندوونهتهوه، به
"جهمیله"شهوه، ئهگهر هاتبا و ناوی نووسهری یهکهمی
لهسهر نهبووایه، ئهوا ریک دهمگوت وهرگیر خوی
نووسیونی، چونکه بهبی شهوی دهستکاری ناوهروکی
کردبیت یان رووداوهکان به ئارهزوو و خواستی خوی
بگوریت، هینده به زمانیکی پاراوی کوردی کاری لهسهر
کردوون؛ ریک وهک شهوه وایه نووسهریکی کورد به
شارهزاییهکی زوری زمانهوه ئهو تیکستهی نووسییت.
بهپرز عهبدول، به پێچهوانههی ههندیک وهرگیری ترهوه،
لهپیتاو وهرگیراندا نایهت خوی بخاته بوتهی دهستهواژهی
وشکوهرینگهوه، بهلکوو ماندوو دهبیت و دهگهریت
بهشوین دۆزینهوهی دهستهواژهیهکدا که پر به پیستی
مه بهستهکهی بیت، تا له کاتی خویندنهوهدا خوینهر وهرس
نهکات.

بهلین سالج

له باڵۆکرهوه کلتی نوومندی رۆشنبیری ههیدیان

1000
درجی نههیا

